Heather Graham

Bărbatul cu ochii de gheață

Colecția EL și EA

Editura CONI

"Se spune că femeile au nevoie de o legătură rapidă și fără consecințe după astfel de încercări. Asta le permite să uite mai repede. O legătură nu rămâne ceva deosebit pentru ele, dar pentru cei care resimt violenta atracție firească. Vă previn de pe acum că nu voi fi eu acel bărbat."

"Totuși o dorea. O dorea cu o forță și o violență care îl năuceau. Ziua de mâine nu mai avea importanță. Conta numai plăcerea tulburătoare de a fi cu ea, de a o simți strâns lipită de el."

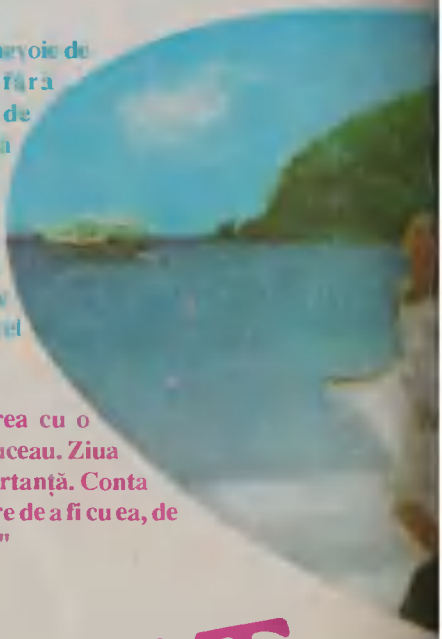

THE BEST

ISBN 973-96328-0-7

5

Coperta de : **VASILE SOCOLIUC**

I.S.B.N. 973-96328-07

HEATHER GRAHAM

BĂRBATUL CU OCHII DE GHEAŢĂ

Traducere de:
LULI FILIPESCU

BUCUREŞTI, 1993

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TEODOR ATANASIU
Lector : ANGELA VASILE

© Heather Graham

A PERILOUS EDEN

Silhouette Books, 1990

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparţin editurii CONT

Colecţia „EL şi EA"

PROLOG

Washington, D. C.
16 iunie, ora 8.30

Se făcuse ziuă când vestea ajunse la Casa Albă.

Ben Hurley fu cel care interceptă mesajul în locul lui Ted Larkspur. Fără a-l mai arăta nimănui, Ben alergă cu el la biroul președintelui. Acesta ordonă să fie chemat imediat Ted.

— Totul s-a petrecut după cum a fost prevăzut. Ian a fost răpit. Adams era acolo și a dispărut și el.

Ted aprobă cu gravitate din cap.

Teribila așteptare începea.

Ben tuși ușor.

— Ted...

Acesta ridică ochii spre el.

— Ted, Ambre a dispărut odată cu ei.

Ted Larkspur păli îngrozitor.

— Ce ? Ce tot spui ? Cum ar fi putut să dispară ? Ea se află la Palm Beach, cu niște prieteni.

Ben scutură amărât din cap.

— Tocmai primisem un mesaj din partea căpitanului vasului. Ambre se găsea la bordul vaporului Alexandria. Ea şi prietenii ei au plecat de la Miami într-o croazieră.

Ted scăpă un geamăt înfundat. De mai multe zile lucra ca un nebun. Ea încercase să-l prindă la birou, dar nu-l găsise iar el nu reuşise s-o sune.

Şi acum...

Acum ea se găsea într-o primejdie de moarte. Din vina lui. Ar fi putut s-o prevină, să-i interzică să se apropie de Alexandria, să-i ordone să se înapoieze imediat la Washington. Chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să găsească un pretext amăgitor : o boală, un necaz.

Se sprijini de biroul preşedintelui. Simţea că nu-l mai ţin picioarele.

Preşedintele se ridică şi, cu ajutorul lui Ben, îl aşeză pe bietul om într-un fotoliu.

— Oh, doamne ! zise Ted dintr-o suflare

Simţea că-i dau lacrimile. El, un ostaş bătrân şi aspru, era pe punctul să izbucnească în hohote de plâns.

Preşedintele se plecă spre el, cu o figură gravă dar liniştitoare.

— Este o veste proastă, Ted. Dar Ceartov este cu ea. Şi nu e genul de om care să permită să i se întâmple ceva.

— Ce-ar putea face el ? întrebă încet Ted.

Singurul lui copil. Fata lui adorată. I-o răpiseră.

— Se va descurca. Îl cunosc. Ceartov ştie ce are de făcut.

Ted îşi închise ochii.

Nu vroia să mai audă acest nume. Totul se petrecuse din vina lui. El se afla la originea acestei afaceri obscure. Ar fi trebuit să claseze dosarul. Să-l ardă.

Se împlinise deja o lună. O lună de când Adam Ceartov, alias Michael Adams, sosise la Washington.

O lună de când începuse totul...

Colecția „ROMANTIC" vă propune să uitați pentru o clipă cotidianul. Ea vă oferă tandrețe, pasiune, seducție, gelozie, vă antrenează într-o lume fermecată în care vă veți trăi visele și vi se vor confirma cele mai luminoase speranțe.

I

Washington, D. C.
15 mai

— Domnule Președinte ?

Ted Larkspur stătea în dreptul ușii, cu un dosar gros în mână, având picioarele ușor depărtate, solid înfipte în podea.

Era un om care-și merita din plin încrederea de care se bucura la Casa Albă. Militar în retragere, având o carieră nepătată, sfârșise prin a fi angajat în serviciile de securitate ale Capitoliului.

Președintele era așezat pe covor, absorbit de un joc de puzzle reprezentând o scenă de western.

Își ridică privirea cu un surâs absent pe buze, îl salută cu cordialitate pe Ted și se întoarse la acest joc al răbdării.

Dar Ted știa că primul cetățean al Statelor Unite era numai ochi și urechi.

— Ai ceva pentru mine, Ted ?

— Da, domnule Președinte, răspunse acesta, întinzându-i dosarul pe care-l adusese. Cred că ne-am găsit omul.

Rămânând așezat unde era, președintele îl parcurse cu un ochi ager și exersat să citească în diagonală, pentru a reține în final numai esențialul. Apoi, privirea lui întârzie îndelungat asupra unei fotografii alb negru.

Figura bărbatului era interesantă. Plină de contradicții. Părul tăiat foarte scurt era blond, ochii deschiși la culoare, pometii obrajilor puternici, fără a strica linia trăsăturilor. Nasul părea să fi suferit o fractură, iar gura cu buzele pline avea o linie hotărâtă conferind întregului ansamblu un aer de neîmblânzită voință.

Părea animat de o hotărâre de nestrămutat. Dar, totodată, îl simțeai la pândă. Neîncrezător. Nu ca și cum s-ar fi aflat mereu în defensivă ci mai mult ca și cum era pregătit mereu pentru orice. În toate împrejurările.

— Fascinant, comentă președintele, așezând dosarul lângă el și alegând o nouă piesă pentru puzzle.

— E vorba de o perlă rară, spuse Ted. Acest bărbat se învârtește în niște sfere pe care nici măcar nu le bănuim.

— Și eu gândesc la fel, Larkspur.

Și scoase un suspin de satisfacție, fericit că reușise să plaseze o piesă. Apoi își ridică din nou ochii spre interlocutorul său

— Trebuie să trecem la acțiune, Ted.

Reflectă câteva momente.

— Acest Adam Ceartov are acum naționalitate israeliană.

— Da.

— Dar a fost american.

— După cum reiese din dosar...

— Dosarul nu are importanță, Ted. Vreau să-ți cunosc părerea. L-ai văzut pe omul ăsta.

— Foarte puțin. N-am făcut cunoștință.

— Dar l-ai văzut. Niciodată nu trebuie să ne lăsăm influențați de hârțoage, Ted. Avem nevoie de ele pentru a cunoaște anumite detalii și fapte. Dar pentru a cunoaște cu adevărat pe cineva, trebuie să-l vezi. Trebuie să te afli față în față cu el și să-ți încrucișezi privirile cu el.

Se ridică, străbătu în câțiva pași distanța care îl despărțea de imensul birou de acaju și luă loc în fotoliul lui, cu capul sprijinit de spătarul din piele, cu mâinile împreunate și privirea fixată în tavan.

— După părerea ta, de ce a abandonat naționalitatea americană ?

— Nu știu, răspunse Ted fără ocolișuri.

— Născut în Austria în 1950, dintr-un tată rus refugiat acolo și o mamă evreică poloneză, repetă președintele cu o voce domoală și gânditoare. În acel timp guvernul refuza naționalitatea austriacă copiilor de refugiați.

— Exact, domnule. Părinții lui au emigrat în Statele Unite în 1954 și câțiva ani

mai târziu, au primit cetățenia americană. Tatăl său a murit în 1967. Atunci s-a hotărât să se instaleze în Israel, împreună cu mama sa.

— Totuși nu și-a schimbat imediat cetățenia și a acceptat să plece în Vietnam Abia apoi a devenit israelian. Ce părerea ai despre asta, Ted?

— Ei bine, sunt unii care întâmpină mari dificultăți în reluarea unei activități normale după ani îndelungați în timpul cărora s-au purtat ca niște sălbatici.

Președintele râse scurt.

— Îți înțeleg punctul de vedere. Foarte greu, după ce ai luptat ca să supraviețuiești, să reintri în costum și cravată și să iei metroul, în toate diminețile, ca să ajungi în Wall Street. Totuși, nu era un violent... la început. Avea o pregătire de expert contabil

— N-a practicat mult, domnule. Acum cinci ani, guvernul său i-a cerut să-și schimbe domeniul de activitate. Aveau nevoie de expertizele lui în privința explozivelor, în special, în situațiile cu adevărat delicate.

— Atunci i s-a creat o acoperire și și-a luat un nume de împrumut.

— Exact

— Când i-au murit soția și copilul?

— Acum doi ani. O bombă a fost pusă sub mașina lui când erau în vacanță pe malul mării Soția și băiețelului se aflau în ma-

şină. El a lipsit câteva secunde cât s-a dus să-şi cumpere ţigări.

— Ce dramă îngrozitoare.

— Într-adevăr îngrozitoare.

Preşedintele suspină înăbuşit.

— Şi acum, în ceea ce priveşte problema noastră... Eşti sigur că nu poate fi identificat, recunoscut ?

— Întotdeauna a acţionat sub numele de împrumut. De la atentat, Ceartov nu mai e în ochii tuturor decât un birocrat inofensiv. În schimb, în anumite medii, a devenit, sub numele de Michael Adams, o figură legendară. Această reputaţie nemaipomenită i-a permis să se infiltreze fără nici o dificultate în Escadronul Morţii. Relaţia lui strânsă cu Israelul a rămas complet necunoscută.

— Nu sunt sigur că te-am înţeles bine.

— Personajul a fost creat cu migală şi prudenţă. Atentate, asasinate, totul a fost cu grijă regizat, piesă cu piesă, pentru a-i asigura tot creditul posibil. Escadronul Morţii este o organizaţie de temut, după cum aţi aflat, şi reuneşte rebeli din America Centrală sau de Sud, ca şi unele elemente fanatice din ţările arabe Se antrenează în Africa de Nord şi utilizează în general coduri în spaniolă şi câteodată în arabă. Când Michael Adams i-a contactat, au acceptat imediat să-l întâlnească

— Mai vorbeşte-mi puţin de Ceartov

— S-a dus în Israel pentru mama lui şi a rămas acolo pentru soţia lui.

Ted ezită o secundă.

— După atentat cred că singurul motiv al rămânerii lui acolo a fost răzbunarea.

— Crezi că nu poate ierta ?

— Sunt convins că aşteaptă ora revanşei. Când ţi se smulg soţia şi copilul într-un mod atât de violent, durerea care te roade nu este din cele care se pot uita.

Preşedintele îşi ridică ochii spre Ted.

— Atunci este omul nostru. Poţi să aranjezi o întâlnire ? Bineînţeles, nu în Washington. Guvernul Statelor Unite nu trebuie să fie în nici un fel amestecat în această afacere.

— Înţeleg perfect. Nici o informaţie nu va fi cuprinsă în dosarele Casei Albe Numai participanţii direcţi vor cunoaşte adevărata natură a operaţiei noastre. Cei care vor cunoaşte amănuntele şi parolele vor fi numărati pe degete.

— Vreau ca oamenii noştri să supravegheze cu atenţie întreg teritoriul Satelor Unite. Şi refuz categoric să admit ca o bandă de terorişti să-şi facă de cap în ţara noastră Oricum, nu trebuie să-i lăsăm să ne scape

— Bine, domnule Preşedinte.

Ted făcu o pauză, apoi adăugă cu un surâs modest :

— Este la Washington. L-am chemat sub pretextul participării la o ceremonie organizată în onoarea fostei sale unități de luptă din Vietnam. Cred că a aterizat acum o oră.

Președintele îl privi pe Ted Larkspur cu o surpriză amestecată cu admirație.

— Când este pregătită ceremonia ?

— Mâine, la ora 14.

— Presupun că programul meu a fost astfel organizat ca să pot participa ?

— Da. Veți putea să-l observați în mod discret pe domnul Ceartov înainte să-l întâlniți personal.

Președintele aprobă din cap, vizibil mulțumit.

— Să sperăm că omul nostru va fi pregătit să se angajeze în această aventură. Oare el cunoaște rolul pe care Escadronul Morții l-a jucat în atentatul care i-a distrus familia ?

— Chiar dacă bănuiește, nu dispune de nici o probă.

— O să i le punem noi la dispoziție. Categoric, mor de nerăbdare să-l cunosc.

Și surâse.

— Parcă mi s-a spus că azi se sărbătorește sosirea unei alte persoane ?

Chipul lui Ted roși de plăcere.

— Ambre e probabil pierdută pe undeva prin Institutul Smithsonian. Ne întâlnim să luăm prânzul împreună.

— Mi-ar place mult s-o revăd ! De ce nu veniți astă-seară la cină ?

— Sunt sigur că va fi încântată de această invitație.

— Atunci, pe diseară, Ted.

* * *

Ambre Larkspur privea fix elefantul uriaș așezat în centrul rotondei Muzeului de Istorie Naturală. Câte ore petrecuse oare între acești pereți ? N-ar fi putut spune. Probabil sute... La fel ca și în Muzeul Poporului American sau Muzeul de Artă Modernă. Iubea fiecare sală, fiecare coridor, fiecare expoziție a Institutului Smithsonian.

Nicăieri în lume nu exista un loc ca Washington, D. C., și era bucuroasă că s-a întors aici.

Un grup de școlari năvăli dinspre aleea cu animalele mării, îmbrâncindu-se și râzând cu nepăsarea specifică copilăriei.

Ambre îi privi cum trec, cu un surâs nostalgic pe buze.

Ca fiică a unui ofițer din armata Statelor Unite ale Americii, ea călătorise mult, dar nici un loc nu putea fi comparat în lumea asta, după părerea ei, cu casa familiei Larkspur de aici sau din Alexandria, statul Virginia.

Venise și ea aici în expediție cu școala, la fel ca și banda veselă cu care tocmai i se

încrucișase drumul. Viața era ușoară și simplă, atunci.

Nici o grijă. Zilele se succedau, calme și senine.

Râse în sinea ei.

Ce era cu nostalgia asta de bunică ? Doar abia împlinise douăzeci și nouă de ani. Nu era așa bătrână.

Sigur, viitoarea aniversare o va considera ca pe un fel de scadență. Cei treizeci de ani vor reprezenta o piatră de hotar. Un pas atât de important, încât nu ezitase, cu câteva zile mai înainte, să ia o hotărâre care antrena o schimbare radicală a modului ei de viață.

O tânără pereche îi atrase atenția. Priveau în jurul lor, căutând în mod vizibil amabila persoană care ar accepta să-i fotografieze împreună.

Ambre se apropie și se oferi cu amabilitate.

— Oh ! Ce drăguț din partea dumneavoastră, exclamă tânăra femeie, înroșindu-se. Suntem în luna de miere și n-am reușit încă să ne fotografiem împreună.

— Nu ezitați să rugați pe cineva din jurul dumneavoastră, ie răspunse Ambre. Sunt sigură că veți găsi întotdeauna pe cineva dispus s-o facă.

Luă mai multe poziții și apoi aruncă o privire spre ceas. Trebuia să se întâlnească

cu tatăl ei, peste o jumătate de oră. Timpul era plăcut în luna mai, așa că se hotărî să meargă pe jos până la restaurant.

Cerul era senin, doar pe ici, pe colo se zăreau câțiva norișori albi. Iarba era verde și mătăsoasă, cireșii erau în floare și toată lumea i se părea minunată.

Copiii se jucau pe peluzele bine întreținute, femeile stăteau la umbră, savurând cu delicciu ora liberă din timpul prânzului. În jurul lor se auzeau cascade vesele de exclamații și râsete.

Da, era chiar foarte plăcut să trăiești

Atunci îl zări...

Stătea jos Singur, cu brațele îndepărtate, sprijinite pe spătarul băncii, oferindu-și chipul razelor de soare. Arbora o ținută lejeră și destinsă, asemenea unui om venit să profite de o frumoasă zi de primăvară.

Totuși Ambre nu-și putea desprinde privirea de la el.

El deschise ochii și o privi intens.

Privirea sa părea însuflețită de o putere ciudată și misterioasă.

Ambre simți că se înroșește, incapabilă totuși să se sustragă puterii hipnotice a acestor ochi. De la distanță nu putea să le distingă exact culoarea, dar își dădea seama că aveau o nuanță deschisă.

Nu era frumos, în sensul strict al cuvântului. Mai curând interesant. Chiar foarte interesant...

El surâse. Un surâs fără nici o urmă de provocare. Mirat de a fi obiectul unei atenţii atât de vădite. Uşor amuzat chiar...

Dar în spatele surâsului, Ambre descoperi o răceală de gheaţă. Nenorocire celui care s-ar pune în calea acestui bărbat. Simţi că prezenţa lui îi tulbură liniştea sufletească.

— Bună ziua, îi spuse el.

Ambre înclină capul, puţin jenată. Îi surâse la rândul ei.

— Bună ziua.

Apoi se întoarse brusc şi se îndepărtă cu un pas rapid şi hotărât.

* * *

Aveau rendez-vous la Zefferelli, un restaurant foarte căutat atât pentru bucătăria excelentă cât şi pentru apropierea lui de Capitoliu.

Ambre sosi prima şi luă loc într-un separeu. Comandă un pahar de vin, apoi se instală comod în aşteptarea tatălui ei.

Câteva minute mai târziu, îl văzu intrând şi stând de vorbă cu Zefferelli. Ea sări în picioare şi-i făcu semn. Cât de mândră era de el! Era un bărbat atât de frumos, înalt şi cu tâmplele grizonate, care îi dădeau un

aer distins. Reprezenta pentru ea ființa cea mai iubită din lume.

El se strecură printre mese până la ea și o cuprinse în brațe, strângând-o la piept plin de emoție.

Apoi, între râs și plâns, ca întotdeauna la aceste regăsiri, își puseră reciproc o mulțime de întrebări, abia reușind să facă o scurtă pauză pentru a comanda meniul.

Ca întotdeauna, Ted știa o serie de anecdote privind anturajul direct al președintelui, ori despre familia sa ori despre personalul care lucra la Casa Albă.

De data asta se referi la nepoata primului bărbat din stat ; copila, în vârstă de un an și jumătate, fiind lăsată singură lângă un acvariu, scosese afară peștișorii roșii și-i aranjase în șiruri pe masă ca să poată respira. Fusese foarte necăjită când i s-a spus că nu supraviețuiseră acestui tratament.

Apoi noutățile alunecară pe panta politică. Un alt diplomat american fusese răpit la Roma, cu câteva zile mai înainte.

— Ce încercare grea pentru familia lui, murmură Ambre. Are copii ?

— Două fetițe.

— Comparată cu o asemenea tragedie, problema mea îmi pare minoră.

— Nimic din ceea ce faci sau spui, nimic din ceea ce te privește nu poate fi mi-

nor. Ce se întâmplă ? Mi-am făcut mult sânge rău după ce mi-ai telefonat.

— Tată, l-am părăsit pe Peter.

Ted rămase tăcut câteva clipe. Apoi își înclină capul.

— Definitiv ?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu dacă la început intenția mea era definitivă. Nici acum nu-mi pot da seama. Bineînțeles, nu era vorba de un bluff În mod inconștient speram că mă va reține, dacă mă va vedea că-mi strâng lucrurile și-mi fac bagajele.

Și surâse cu tristețe.

— În fundul sufletelor lor, toate fetele continuă să creadă în prințul fermecat. Credeam că va fugi după mine și va jura că totul se va schimba. Dar asta nu s-a întâmplat.

Ted își studie cu atenție fiica. De la început el avusese o altă părere despre legătura lor. Și, o dată în plus, intuiția nu-l înșelase.

— N-ar fi trebuit, poate, să locuiești cu el.

Ambre surâse. Se așteptase la asta.

— Tată, rămân la convingerea mea că o căsătorie forțată ar fi fost cel mai rău lucru.

Și râse cu amărăciune.

— Dar nu căsătoria constituie motivul plecării mele, ci vârsta mea. Bunul și bătrâ-

nul ceas biologic. Am aproape treizeci de ani.

Ted surâse. Dacă o ascultai, parcă avea o sută de ani.

— Eu cred că Peter te iubește. Ce vei face dacă vine după tine ?

Ambre își clătină capul. Filmul acestor ultimi ani i se derulă prin minte. Peter refuza căsătoria. Nu voia să-și întemeieze un cămin, o familie.

Cu șase ani mai mare decât ea, o cucerise chiar din secunda când îl zărise. Era frumos, irlandez și îngrozitor de încăpățânat. Dar o iubea. Avea nevoie de ea.

Peter era fermecător. Era tandru, seducător și ar fi fost în stare să facă orice pentru ea. Atât timp cât nu îi vorbeai de un angajament definitiv și de copii... Era încă prea devreme. Trebuia să se mai gândească.

Trecuseră cinci ani. Și lucrurile nu păreau să evolueze.

Oh ! Bineînțeles că el nu credea că ea a plecat pentru totdeauna. Îl iubea pe Peter, dar dorea din tot sufletul să aibă copii. Și nu era adepta ideii de a-l pune în fața faptului împlinit. Copiii merită să fie doriți, iubiți, așteptați cu nerăbdare și emoție de tată la fel ca și de mamă.

Toți prietenii o invidiau. Călătorise, era cultivată, tatăl ei era un personaj influent la Casa Albă iar propria ei funcție, de redactor

şef la o revistă, îi dădea posibilitatea să-şi creeze noi relaţii profesionale şi sociale. Nemaiţinând seama şi de un salariu mai mu: decât avantajos.

Ambre avea tot ce-şi putea dori. Cu excepţia unei verighete pe inelarul mâinii stângi.

— Ambre ?

— Iartă-mă, tată. Mă gândeam la problemele mele...

— Ce faci dacă vine după tine ?

— Nu ştiu încă. Dar mă întreb dacă nu e deja prea târziu.

— Şi care sunt proiectele tale pentru prezent ?

— Mi-am dat demisia. Deci sunt complet liberă. O să-mi ofer o vacanţă de vis. După care voi încerca să-mi găsesc o slujbă la unul din ziarele din Washington.

— Totul va fi bine, o să vezi, îi spuse el cu un ton liniştitor.

Ambre îi surâse şi el se minună că un bărbat a putut să lase să-i scape o femeie atât de frumoasă, generoasă şi iubitoare ca fiica lui. O privi cu dragoste, fermecat pentru a mia oară de frumuseţea luminoasă a cascadei de păr blond, a ochilor de opal şi a acestui corp încântător.

— Preşedintele ne-a invitat la cină în seara asta.

— Ce amabil din partea sa, exclamă ea, ascunzându-şi dezamăgirea.

Nu va fi singură cu tatăl ei. La masa președintelui se vor aduna senatori, politicieni. Va fi așezată alături de cineva pe care societatea îl consideră o partidă bună, un tânăr ambițios cu o carieră politică plină de promisiuni. Și o să se plictisească de moarte.

Oh ! Categoric, într-un loc sau într-altul, se va simți la fel de amărâtă. Ar fi preferat însă să-și rumege necazul fără martori. Ar fi dorit să-și imagineze figura lui Peter și să viseze că venise s-o caute, să-i spună că se convinsese că nu putea trăi fără ea și că abia aștepta și copiii... gemeni, poate chiar tripleți, numai să fie din nou împreună.

Ambre își încruntă dintr-odată sprâncenele.

În locul chipului fermecător al lui Peter, îi apăruse un necunoscut cu privirea limpede și pătrunzătoare. Bărbatul de pe banca din parc. Bărbatul care-o ținuse sub focul ochilor lui de gheață.

Înghiți puțină limonadă. Cu un aer absent. Absorbită de gândurile misterioase și incitante.

Era mai bine să viseze la un necunoscut și să se simtă cuprinsă de fiori ? Sau să se gândească la Peter și să sufere în tăcere ?

Scutură din cap. De mirare cum spiritul ne joacă feste câteodată.

— Cred că mâine o să hoinăresc prin Alexandria, tată, spuse ea. Ţi-ar place să vii cu mine ?

El făcu o strâmbătură dezolată.

— Eu... trebuie să asist mâine la o comemorare.

— Cu ce prilej ?

— O unitate de luptă care a servit în Vietnam.

— Jită de Alexandria, tată. Voi veni cu tine.

Un fior de spaimă îl străbătu.

— Nu este o obligaţie, spuse el grăbit. Dacă preferi să te plimbi...

— Nu, nu, vreu să profit de fiecare minut pe care-l pot petrece în compania ta.

Ted surâse, înduioşat.

— Vrei să rămâi cu mine în oraş ?

Închiriase o căsuţă lângă Capitoliu, dar căminul lor adevărat era la Alexandria.

— Bineînţeles.

Tată şi fiică schimbară o privire încărcată de atâta dragoste încât şi unul şi celălalt, timp de o clipă, îşi uitară toate grijile personale, simţindu-se fericiţi că se înţeleg atât de bine în toate împrejurările.

* * *

Cina din seara asta se desfăşură mai mult sau mai puţin altfel decât prevăzuse ea. Fusese aşezată între un arab, magnat al in-

dustriei petrolifere şi un diplomat francez. Bineînţeles, şi unul şi celălalt se exprimau într-o engleză perfectă.

Conversaţiile alunecau spre subiectele cele mai diverse, exceptând politica. Discută despre teatru cu arabul, modă şi cancanuri mondene cu francezul; tatăl ei îi şopti mândru la ureche că amândoi bărbaţii considerau frumuseţea şi farmecul ei ca devastatoare.

Mai târziu dansară în grădină.

Vechii prieteni ai tatălui ei se aflau de faţă, ca şi câteva cunoştinţe de-ale ei, aşa că serata i se păru mai puţin plictisitoare decât se temuse la început.

— Unde se ascunde frumosul tău irlandez, Ambre? o întrebă prietena ei Myra.

— Bărbatul cu bicepşii de piatră, aruncă şi Josie glumeaţă.

— Ne-am despărţit, răspunse Ambre pe un ton egal.

— O femeie singură, murmură filozofic Josie.

— Singurătatea, nimic mai rău decât asta, lansă şi Myra. Dacă ai veni cu noi?

— Ca să mergem unde? se interesă Ambre cu un surâs.

— În vacanţă. Mergem pentru câteva zile în Florida, la Palm Beach.

— Neapărat trebuie să vii cu noi, insistă Josie.

— Nu știu...

Florida .. Ideea era tentantă. Să schimbe aerul și decorul. Exact ce avea nevoie.

— O să mă mai gândesc, promise ea.

— Te chem mâine la telefon, spuse Josie. Noaptea o să-ți fie un bun sfetnic.

* * *

Washington, D. C.

Ceremonia de Comemorare pentru Vietnam

16 mai

Ziua era caldă și însorită. Briza se simțea ușor. O mulțime considerabilă se strânsese cu ocazia comemorării și sergentul Culpepper vorbi cu multă elocvență despre oamenii din divizie, o unitate a Beretelor verzi, dintre care mai mult de șaptezeci la sută pieriseră pe un pământ străin.

Lacrimile străluceau în ochii prietenilor și rudelor venite să aducă un omagiu morților lor.

Presa și audiovizualul erau prezente.

Iar în jurul președintelui Statelor Unite fusese desfășurat un vast serviciu de securitate.

Ambre, lângă tatăl ei, scruta numeroasele figuri care o înconjurau și deodată... tresări.

Bărbatul din parc se afla şi el aici. Bărbatul cu acea curioasă privire de gheaţă. Şi o fixa cu aceeaşi intensitate ca în ajun.

El nu îşi întoarse ochii. Ba dimpotrivă.

Ambre fu străbătută de fiori.

Cine era oare ?

Fără îndoială, un veteran. Nu purta uniformă, ci un pantalon kaki şi o cămaşă albă, al cărei guler răsfrânt descoperea o piele bronzată. Avea tenul mat al unui om care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în soare. Figura era aspră ; pe ea era întipărită o personalitate pe care o ghiceai excepţională. Frumuseţea lui o datora mai ales magnetismului pe care îl degaja decât trăsăturilor plăcute şi regulate. Părea că emite o energie şi o senzualitate capabile să trezească oricărei femei o curiozitate aproape... fatală.

Fascinată, Ambre nu-şi putea desprinde privirile de la el.

Fără măcar să-şi dea seama, ceremonia se apropia de sfârşit. Ar fi vrut să se îndrepte spre el, împinsă de un resort misterios căruia nu putea şi nici nu vroia să-i reziste.

Dar tatăl ei o luă după umeri şi îi vorbi câteva clipe. Când se întoarse, necunoscutul dispăruse.

După plecarea preşedintelui, mulţimea se răspândi cu repeziciune. Ambre privea în jurul ei, căutând în van silueta bărbatului enigmatic cu ochii de gheaţă. Fără nici un re-

zultat. Dori atunci să-şi reîntâlnească tatăl, dar nici acesta nu era de găsit. N-ar fi plecat fără s-o prevină, era imposibil. Dintr-odată îi recunoscu statura înaltă şi capul uşor plecat într-o parte. Şi interlocutorul său nu era altul decât... misteriosul necunoscut.

Apoi se despărţiră şi Ted se întoarse, cu fruntea brăzdată de riduri îngrijorate. O zări pe fiica lui şi trăsăturile i se limpeziră.

— Scumpo, dacă ai prânzi din nou cu bătrânul tău tată ? Sunt liber încă două ore.

— Bineînţeles ! Mor de foame. Cine este?

— Cine anume ? spuse el evaziv.

— Bărbatul cu care stăteai de vorbă.

Ted înlătură întrebarea cu un gest al mâinii.

— Nu ştiu, drăguţo. Am vorbit cu atâta lume.

Ambre nu insistă. Dintr-odată, tatăl ei i se păru obosit, împovărat de griji.

— Hai acasă. O să prepar o omletă grozavă, spuse ea autoritar, luându-l de mână.

* * *

După ultima înghiţitură, Ted se ridică de la masă.

— Trebuie să plec.

Şi ezită.

— Te simţi bine ?

— Bineînţeles.

Ambre îi surâse, căutându-i privirea.

— Dar tu te simți bine ?

— Da... da.

Și o îmbrățișă distrat.

— Pe mai târziu, scumpo !

În acea după-amiază, Ambre încercă în zadar să-și găsească liniștea. Necunoscutul nu înceta s-o hărțuiască, venindu-i în minte în momentele cele mai neașteptate. Și când încerca să-și readucă în minte figura lui Peter, ca și în ajun, imaginea omului cu privirea de gheață se impunea de la sine.

Profund tulburată, ridică receptorul și formă numărul lui Josie. Un mic sejur în Florida nu i-ar strica deloc.

II

Proprietatea președintelui
Nordul Virginiei
16 mai, ora 18,30

În aceeași zi, spre sfârșitul dupa-amiezii, un elicopter se așeză pe terenul de aterizare al unei imense proprietăți din Virginia.

Președintele aștepta în picioare, în timp ce Adam Ceartov, ușor înclinat, mergea cu pași mari pe sub elicea aflată încă în mișcare. Ted Larkspur stătea puțin mai în spate, cu un surâs vag pe buze.

Președintele îl cântărea din ochi cu o privire avizată. Bărbatul avea o talie mijlocie, dar poseda o siguranță a mișcărilor și o suplete felină de neconfundat.

„Figurile... își spunea el. Cuvintele nu sunt decât puțină cerneală aruncată pe hârtie. Figura este singura și adevărata oglindă a sufletului".

Și îi plăceau trăsăturile acestui om și expresia care le însuflețea. Exprimau inteligență. O inteligență completată de experiență și de greutățile vieții. Ochii lui Ceartov erau albaștri. Un albastru de cristal șlefuit, ls fel

de neîndurător şi rece ca gheaţa. Gura avea o cută adâncă şi amară. Era bronzat. Genul de bronz pe care îl capeţi când trăieşti în mod constant sub un soare de foc.

Purta un costum de blugi puţin uzat. Categoric, ignora că va întâlni o înaltă personalitate în cadrul acestei întrevederi secrete. Dar fără îndoială că, şi dacă ar fi ştiut, nu şi-ar fi schimbat ţinuta. Nu părea un om care ţine seama de convenienţe.

Când cei doi interlocutori se aflară faţă în faţă, Ted Larkspur făcu un pas în faţă.

— Domnule Preşedinte, vi-l prezint pe Adam Ceartov.

Cei doi bărbaţi schimbară o strângere de mână sinceră şi puternică. Ceartov era cordial, dar în afara unui interes politicos nu arăta nici un pic de emoţie. Nu se manifestă altfel nici când, după ce fură servite răcoritoarele, şeful securităţii fu îndepărtat cu un semn al mâinii.

— Aş dori să vă fac o propunre, spuse preşedintele, intrând direct în subiect.

— Ţinând seama de manevrele şi cheltuielile pe care le-aţi făcut pentru a mă aduce aici, îmi imaginez că afacerea este serioasă, remarcă interlocutorul său cu o voce joasă.

Luă o ţigară şi o aprinse cu dezinvoltură.

— Fumatul e foarte dăunător sănătății dumneavoastră, comentă președintele.

— Și grenadele sunt contraindicate, îi replică Ceartov râzând. Trăiesc cu unele, de ce să renunț la celelalte ?

— Ați auzit vorbindu-se, presupun, de răpirile cărora le-au căzut victime, recent, militari, diplomați și oameni de afaceri americani ?

Ceartov își încruntă sprâncenele.

— Ultimul val de terorism îndreptat împotriva Statelor Unite ? Este pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume. Audiovizualul face precis jocul acestor tipi, asigurându-le toată publicitatea pe care ar putea-o visa. Deturnări de avioane, explozii, răpiri, atentate cu bombe. Da, sunt la curent. Și știm bine cine se află în spatele acestei dezlănțuiri de violență, nu-i așa ?

— Surse secrete afirmă că teroriștii au intenția să intre în curând în tratative cu noi. Eu știu prea bine că nu sunt pregătiți pentru asta. În fond, plănuiesc să atace din nou.

Ceartov îl privi întrebător.

— Vreau să-i înfrângem pe propriul lor teren, completă președintele.

Adam Ceartov surâse.

— Și aici intru eu în scenă, nu-i așa ? Nu vreți să răspundeți cu bombe, iar o declarație oficială de război nu intră în discu-

ție. Totuși, trebuie să acționați. Nu puteți să lăsați ca niște ostateci nevinovați să fie sacrificați, dar nici nu puteți negocia cu ei. O dilemă îngrozitoare.

Președintele îl privi o clipă cu atenție, neștiind exact dacă Ceartov glumea sau nu.

— Dezolat pentru dumneavoastră, Ceartov, spuse în cele din urmă, dacă ați uitat cât de prețioasă este orice viață omenească.

Ochii albaștri nici nu clipiră.

— N-am uitat nimic, domnule. De ce nu îmi expuneți în mod clar motivul prezenței mele aici ?

— Opt bărbați sunt prizonierii lor. Oameni capabili, strălucitori chiar. Patru consilieri militari, doi diplomați și doi bancheri. Ce-or fi având și cu niște bancheri pașnici ?

Scutură din cap.

— Fiecare din ei are o soție, copil, părinți care ne telefonează. Le promitem că facem tot ce ne stă în putere. În fiecare zi, sute de apeluri sunt lansate prin radio, cerând guvernului Statelor Unite să arunce o bombă asupra întregului Orient Mijlociu, pentru a curăța odată această cloacă ! Dar în același timp suntem asaltați de petiții și alte forme de protest ale pacifiștilor care mă acuză de spirit războinic. Eu nu doresc războiul. Nu vreau ca tinerii noștri să fie uciși. Nu vreau ca vieți nevinovate să fie sacrificate. Vreau să vă infiltrați în grupul

care se face vinovat de toate aceste orori „ să le aflaţi toate planurile şi ascunzătorile.

— Un program vast, comentă Ceartov, strivindu-şi ţigareta într-o scrumieră, înainte de a se instala din nou comod în fotoliul lui.

Dintr-odată preşedintele izbi cu pumnul în masă.

— N-o să mă las terorizat de aceşti monstruoşi asasini sângeroşi !

Ceartov îşi ridică o sprânceană, dar se abţinu de la orice comentarii. Aruncă o privire în direcţia lui Ted Larkspur, aflat în celălalt capăt al încăperii, dar acesta părea hotărât să nu se amestece în discuţie.

— Domnule Ceartov, ştiu unde sunt sechestraţi oamenii noştri şi de către cine, reluă preşedintele.

— Asta e în avantajul dumneavoastră.

— Sunt pe o insulă din mijlocul Mării Caraibelor. Escadronul Morţii a construit acolo un veritabil complex ; clădiri, bunkere, turnuri de control, nimic nu lipseşte.

— Presupun că n-aveţi intenţia de a arunca în aer insula.

— Ştiţi că asta ar fi imposibil. Aş condamna la moarte şi pe proprii noştri oameni. Şi dacă această operaţiune nu este făcută cu cea mai mare discreţie, va fi calificată drept o nouă agresiune din partea noastră.

— Cred. Ştiţi cine sunt şi unde se ascund. Cum aveţi intenţia să procedaţi ?

— Nu dispunem de timp suficient pentru a infiltra acolo un om de-al nostru. Dar dumneavoastră sunteţi deja în contact cu ei. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ceartov rămase tăcut câteva clipe, apoi izbucni în râs.

— Îmi cereţi să sacrific progresele pe care le-am făcut până astăzi pentru a mă infiltra în cea mai puternică organizaţie teroristă din lume, cu singurul scop de a-i ajuta pe oamenii dumneavoastră ? Un singur om... contra câţi, în mod exact ?

— Doisprezece pe insulă. De asta suntem absolut siguri.

— Nutriţi foarte multe speranţe, domnule.

— Am încredere în dumneavoastră. V-am studiat.

— În fond, ce doriţi exact ?

— Mi se pare destul de clar. Să eliberaţi americanii deţinuţi pe insulă şi să aruncaţi în aer toate instalaţiile lor.

Ceartov scoase un scurt şuierat amuzat.

— De ce să-mi risc viaţa într-o operaţiune sinucigaşă ? Sunt israelian, nu american.

— Ştiu. Şi dacă eşuaţi şi identitatea dumneavoastră este descoperită, şi ei vor afla că sunteţi israelian.

— Înțeleg. Dacă pierd, Statele Unite se vor spăla pe mâini.

— Exact.

— Și dacă reușesc să le înfig câte un glonț în cap la fiecare, veți putea prezenta condoleanțe familiilor.

— Sunteți cinic, dar realist. Totuși veți avea la dispoziție tot ajutorul militar american care vă este necesar.

Ceartov scutură din cap.

— Este o adevărată nebunie. N-ați răspuns deloc la întrebarea mea. De ce ar trebui să fiu un kamikadze pentru dumneavoastră ?

— Ați fost american, odată. Statele Unite ale Americii v-au oferit, dumneavoastră și familiei, un adăpost, un cămin pe care nimeni altul nu vi l-ar fi dat.

— M-am revanșat din plin pentru asta domnule. Cu trei ani din viață petrecuți în câmpurile cu orez.

— America v-a învățat să luptați.

— Tot ea m-a învățat să omor, e adevărat. Și să mă tem pentru propria mea piele

— Nu cred că Statele Unite sunt responsabile pentru asta, băiatul meu.

Larkspur îl observa pe președinte cu atenție. Îi rămăsese în mână un as, dar trebuia să-l joace cu multă finețe și cu infinite precauții.

Bătrânul președinte se plecă spre Ceartov.

— Oamenii cu care ne luptăm sunt gata să vă primească în rândurile lor... Sunt membrii Escadronului Morții.

— Am mai vorbit despre asta.

— Și acești oameni n-au aruncat în aer numai jumătate din Israel. V-au asasinat soția și copilul.

Privirea de gheață deveni sticloasă, figura căpătă o nuanță cenușie.

Președintele se așeză mai comod în fotoliu.

— Domnule Ceartov, avem probe în acest sens și voi face în așa fel ca să vă fie prezentate în cel mai scurt timp. Nu vă ascund nimic. Vreau să mă răzbun. Și vreau să fac asta cu o forță și o viclenie neobișnuită. Cred că și dumneavoastră doriți același lucru. Vă pun la dispoziție cel mai bun și singurul prilej favorabil care vi se va oferi vreodată.

— Vreau să văd aceste probe.

— Le veți vedea.

Ceartov se ridică cu un calm înspăimântător. Privi vasta întindere a peluzei care-i înconjura. Apoi, cu o ușoară ridicare din umeri, se întoarse spre președinte.

— Dacă mi-ați spune la ce v-ați gândit ?

III

New York
20 mai, ora 23,30

Adam își vârî mâinile în buzunare, surâzând spectacolului fantastic, vibrant și unic al străzii new-yorkeze. Neoanele își revărsau luminile lor crude și spectrale. Era târziu, dar activitatea febrilă și necontenită a orașului nu-și pierduse nimic din intensitatea el. De la viața din timpul zilei se trecuse pur și simplu la viața nocturnă.

Prostituatele își vindeau farmecele la câțiva metri de ieșirea teatrelor și o mulțime pestriță, amestecând în mod natural blănurile cu bluzele negre, se înghesuia voioasă pe trotuare.

New York. Nici un oraș nu-i semăna.

Degeaba s-a tot zis că un oraș se asea mănă altuia. Adam simțise întotdeauna con trariul. Sigur, Londra, New York, Paris și chiar Tokyo, aveau în comun același amalgam uman — o multitudine de limbi și figuri diferite angrenate în activitatea neîntreruptă a orașului. Dar fiecare avea personalitatea lui, propria lui poziție pe scara valo-

rilor, ceea ce un observator atent putea discerne și interpreta după placul lui.

Adam mergea liniștit, observând activitatea ce se desfășura în jurul lui, oprindu-se în fața vitrinelor magazinelor.

„Soniei i-ar place", gândi el descoperind un mantou lung de vulpe argintie, strălucind mătăsos în lumina artificială.

Apoi își scutură capul, furios pe el însuși.

„Soniei i-ar fi plăcut", se corectă în sinea lui.

Trebuia să nu se mai gândească la ea acum.

Un surâs nostalgic îndulci trăsăturile aspre ale chipului său. Sonia cea dulce, Sonia leoaica. Sonia care putea să îmbrace uniforma kaki, să-și strângă părul și să intre fără frică în focul luptei.

Sonia cea voluptuoasă. Sonia cea războinică, putând să suspine de plăcere în fața unui veșmânt frumos și să se înfășoare ca o prințesă în aur și mătase.

Sonia care murise...

În mod ciudat, el nu se putea gândi la ea la timpul trecut, căruia Sonia îi aparținea, din păcate, pentru totdeauna. Poate fiindcă n-o văzuse murind. El asistase la agonia unor oameni grav răniți, în moduri mai mult sau mai puțin obișnuite. El însuși ucisese adesea pentru a supraviețui.

Dar când extrăseseră din maşină corpurile carbonizate ale soţiei şi copilului său, nu putuse să-i vadă. Ceva în el se revoltase, se împotrivise...

Despre Sonia păstrase o amintire intactă şi permanent prezentă. Părul ei lung şi negru. Blugii uzaţi pe care-i purta în ziua primei lor întâlniri...

Ea schimba roata vechiului ei Volkswagen şi el se oferise s-o ajute. Sonia îl măsurase din cap până în picioare cu ochii ei negri şi maliţioşi şi-i replicase că se descurcă foarte bine şi singură. Chiar în acel moment pneul îi scăpase din mână iar ea îşi pierduse echilibrul şi aterizase în noroi... înainte să izbucnească în râs.

— Bine, categoric o pot face şi fără ajutorul nimănui. Dar pentru că vă oferiţi serviciile într-un mod atât de amabil, nu văd de ce v-aş refuza.

Sonia nu mai făcuse niciodată dragoste până atunci. Dar în acea noapte ea i se dăruise cu pasiunea şi impetuozitatea care o caracterizau. Pentru ea, nu era o problemă de morală, ci de a şti ceea ce vroia cu adevărat. Şi ea îl vroia pe el. Îşi amintea încă de pielea ei mătăsoasă şi netedă. Era tânără şi necrezut de frumoasă.

Dar mai ales el retrăia tandreţea şi intimitatea care urmase nopţii lor de dragoste.

Ea îi pusese sute de întrebări, curioasă de a şti tot ce îl privea mai de aproape sau mai de departe. Îi vorbise de tatăl lui rus, de mama lui evreică poloneză. Îi povestise despre junglă şi ororile războiului.

Ea îi spuse că face parte din armata israeliană. Pentru ea era ceva cu totul normal.

— M-am născut la puţin timp după război şi am fost crescută în ideea că trebuie să ne luptăm permanent pentru a ne păstra teritoriul şi vieţile.

Era fascinată de faptul că el cunoştea atâtea limbi străine.

— Este un dar, îi răspunsese el.

— Tu eşti un dar, îi replicase ea.

În zilele următoare ea îl făcuse să descopere Israelul prin ochii ei. Comandantul ei venise să-l întâlnească şi Adam le căcuse o expunere completă a tehnicilor de manipulare a explozivelor.

Observase că Sonia şi şeful ei schimbaseră o serie de priviri semnificative ; în acea noapte, mângâindu-i pletele negre, el o întrebase dacă avea fericirea să se afle în braţele lui din propria voinţă sau din dorinţa de a servi cauza militară israeliană.

— Pentru amândouă, îi răspunsese ea cu patimă. Adam, avem nevoie de tine. Eşti un luptător ! Ai stofă de luptător, fie că vrei să

recunoşti, fie că nu vrei. Avem nevoie de tine.

— Noi ?

— Eu am nevoie de tine...

Şi Sonia nu mintea niciodată.

Se căsătorise cu ea şi devenise cetăţean israelian. Îşi pusese curajul şi experienţa în slujba guvernului care-l folosise în misiuni ultra-speciale. Şi lupta continuase.

Cinci ani mai târziu se născuse micuţa Reba. Şi Sonia era nebună de bucurie. Îşi amintea de o noapte când, întinşi în patul lor, cu bebeluşul între ei, se jucau încetişor cu mânuţele ei, cu degetele ei şi cu părul ei negru.

— Doamne, Adam ! Când mă gândesc că noi am făcut bijuteria asta mică... Eu... te iubesc atât de mult... încât parcă această dragoste mă sperie.

Tremura, parcă cuprinsă de o tristă presimţire.

— Adam, promite-mi, promite-ne, că o vei iubi mereu dacă mie mi se întâmplă ceva. Trebuie s-o protejezi toată viaţa...

El râsese. Sonia lucra atunci în administraţie, munca ei desfăşurându-se la birouri.

— N-o să ţi se întâmple nimic. Vom îmbătrâni şi ne vom îngrăşa împreună. Şi n-o s-o lăsăm să iasă cu băieţii înainte să împlinească treizeci de ani.

Dar Sonia nu râsese.

— Promite-mi, Adam !

O luase în braţe, o sărutase, o răsfăţase, jurând că le va proteja întotdeauna, chiar cu preţul vieţii lui...

Dar nu avusese posibilitatea să-şi dea viaţa în schimbul vieţii lor.

Îşi scuturâ capul ca să-şi alunge gândurile şi-şi privi ceasul. Era în întârziere.

Începu să meargă cu paşi repezi. Câteva clipe mai târziu cobora treptele care duceau la barul Astor.

Toni era deja acolo, aşa cum i-o ceruse.

— Adam !

Verişoara lui i se aruncă în braţe, cu un surâs vesel strălucindu-i pe faţa încântătoare Era foarte subţirică, fiindcă aşa îi plăcea să arate. Ochii îi sclnteiau, obrajii îi radiau de sănătate şi părul era tăiat scurt, într-un stil şic şi modern.

Îi comandase deja un whisky care-l aştepta pe masă.

— Adam, ce fericită sunt că te văd. Cum îţi merge ? întrebă ea, studiindu-l cu o uşoară neliniste.

— Bine, răspunse el, luând o înghiţitură de alcool. Şi tu ? Ţi-am văzut piesa... Erai superbă

— Oh ! Adam, e adevărat ? Ai fost ? A rămas până la sfârşit ?

— N-am pierdut un cuvânt.

— Îţi mulţumesc. Dar ce faci pe alci ?

El ridică din umeri, aprinzându-şi o ţigară.

— Vizitez.

— Trebuia să mă anunţi. Aş fi organizat o ieşire, o masă la restaurant. Altceva decât un pahar înghiţit pe fugă la un bar. Cât timp mai stai ?

— Plec mâine. Am găsit o cursă ieftină spre Paris. Apoi, mă voi duce poate să hoinăresc prin insulele de pe Coasta Greciei.

Nu vroia ca Toni să bănuiască adevărata natură a activităţii lui. Ea nu ştia de Michael Adams şi, cu puţin noroc, nu va afla niciodată nimic despre acest subiect.

Fata scoase un suspin de uşurare.

— Sunt atât de fericită că te văd din nou activ. Este exact ceea ce ai tu nevoie : să te mişti. Eşti sigur că... eşti bine ?

Se căzni să surâdă.

— Bineînţeles.

— Te-ai... refăcut ?

— Haide, Toni, ştii bine că nimeni nu se reface după o asemenea dramă. Sunt în stare de funcţionare ? Da ! Nu se vede ?

Ea râse.

— Da, cred că da, Adam. Numai că... ei bine, aş fi dorit ca mama ta să nu fi părăsit niciodată Statele Unite. Aş fi dorit ca tu să nu te fi dus s-o vizitezi în Israel. Dumnezeu să mă ierte, pentru că o

iubeam sincer pe Sonia, dar aş fi dorit de asemenea ca tu să n-o fi întâlnit niciodată.

El îşi plecă ochii, privindu-şi cu încăpăţânare paharul. Toni se aventurase pe un teren periculos. Un teren de care el însuşi se ţinea la distanţă.

— Nu spune asta, Toni.

Fata se înroşi.

— Te rog să mă ierţi. E o prostie. Eraţi atât de frumoşi amândoi. Dar tocmai aici e problema ta, Adam. Tu încerci să...

— Toni !

— Iartă-mă. Sunt dezolată. Mai lasă-mă să-ţi spun ceva şi îţi promit că nu voi mai aborda niciodată subiectul ăsta. În mod inconştient, te afli în căutarea unei alte eroine şi... ele sunt din ce în ce mai rare, să ştii.

— Dacă vrei, hai să schimbăm subiectul.

Şi dintr-odată, un chip îi apăru în minte. Nişte ochi ca opalul, nişte plete lungi blonde. Era tânăra femeie zărită în parc. Şi revăzută mai târziu, lângă Ted Larkspur, în timpul comemorării...

Privirile lor se încrucişaseră şi ea nu-şi ferise ochii. Nici măcar nu încercase să-şi ascundă interesul pe care se părea că-l trezise în ea. Atitudinea asta dovedea curaj. Şi, pentru prima oară de foarte mult timp, o femeie îi atrăsese atenţia.

Era frumoasă. Chiar mai mult decât atât. Ochii ei vibrau de emoţie şi pasiune. Era frumoasă şi atrăgătoare.

Nu era nemulţumit că trebuia să părăsească ţara. Era clar că ea făcea parte din anturajul apropiat lui Ted Larkspur. Ori, bătrânul militar îi plăcea mult. Şi Ceartov era suficient de lucid ca să-şi dea seama că nu avea nimic de oferit unei femei, decât amintiri obsedante şi o existenţă irosită, dedicată doar luptei şi războinării.

— Adam ? Mă auzi ?

— Da, da. Spuneai că am nevoie de o eroină şi îţi cerusem să schimbi subiectul.

Toni surâse cu un aer înţelegător.

— Eşti sigur că trebuie să pleci atât de repede ? Mi-ar fi plăcut să ne putem vedea mai mult.

— Imposibil, Toni. Am deja biletul de avion.

— Anulează-l, schimbă-i data !

— Nu pot, răspunse el pe un ton categoric. Şi surâse.

— Drept revanşă, de ce nu vii să-ţi petreci puţin timp cu mine între două spectacole ?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea repede. Am vizitat deja Israelul, îţi aminteşti doar. Şi am păstrat o amintire de neşters. În primul rând, bagajele mi-au fost furate... cu tot ce aveam ! Apoi, m-au scotocit ca pe un răufăcător, refuzând să mă lase să plec, numai pentru că petrecusem acolo trei luni şi n-aveam nici măcar o valiză ! O adevărată pacoste ! Nu, mulţumesc, Adam. Te iubesc ca pe un

frate, dar nu mă obliga la o astfel de aventură.

— N-am înregistrat de mulţi ani nici o singură deturnare de avion ! Chiar cred că liniile noastre aeriene sunt cele mai sigure din lume.

— Sunt americancă, Adam. Nimic mai mult. Şi n-am nici un chef să schimb ceva Nu vreau să fiu confruntată cu violenţa. Din nou terorismul îşi scoate capul în lume şi vreau să mă aflu cât mai departe posibil.

Se vedeau prea rar ca să piardă acest timp preţios pentru a discuta despre terorismul internaţional sau despre dificultăţile negocierilor politice. Cu abilitate, Adam schimbă subiectul conversaţiei, orientându-l spre piesa de teatru în care juca Toni.

O oră mai târziu se despărţeau, după o ultimă îmbrăţişare frăţească.

— Ai grijă de tine, Adam.

— Ţi-o promit, frumoasă verişoară, îi spuse el ciupind-o uşor de bărbie, cum făcea în timpul copilăriei lor.

Şi se îndepărtă, mergând hotărât în întâmpinarea unei lumi care nu avea nimic de-a face cu inocenţa şi dulceaţa copilăriei.

Cannes, Franţa
22 mai

Să aranjeze o întâlnire între Michael Adams şi şeful celulei a şasea a Escadronului

Morţii — sau Libertatea Internaţională, dupa cum hotărâse grupul să se numească când va intra în legătură cu presa — nu prezentase nici o dificultate.

Locul stabilit era Café Antoine, lângă plajă.

Adam îl remarcă pe Ali Abdul chiar în secunda când pătrunse în incinta restaurantului. Acest bărbat avea ceva deosebit. În vârstă de circa şaizeci de ani, purta un burnus şi se mişca cu greutate, în timp ce privirea sa iscoditoare supraveghea căile de acces din jurul lui. Nu era singur. Un bărbat mai tânăr, întunecat, crispat, îmbrăcat într-un costum de mătase, stătea în preajma lui. Avea cam patruzeci de ani.

Era în mod categoric fiul lui Ali Abdul, Khazar, însărcinat cu conducerea acestei celule. În timp ce tatăl era vestit pentru calmul, inteligenţa şi caracterul îndelung chibzuit al tuturor hotărârilor sale, Khazar îngrozea prin violenţa şi nesocotinţa acţiunilor lui. Ali omora numai pentru un motiv bine precizat... fiul său, animat de o ură de nestins, numai dintr-o plăcere sângeroasă.

Adam aruncă o privire rapidă în jurul lui. Ei nu se deplasau niciodată singuri, probabil că restaurantul era înţesat de gărzile de corp

Făcu un pas înainte, îndreptându-se spre masa lui Ali. Un bărbat se ridică şi îl împin-

se ușor. Simțind arma lui Adam ascunsă sub vestă, i-o subtiliză la iuțeală, înainte de a-și cere umile scuze. Scena durase abia o secundă și nici o persoană din cele prezente, exceptându-i pe cei ce făceau parte din anturajul lui Ali Abdul, n-ar fi putut ghici ce se petrecuse cu adevărat.

Adam nu protestă. Din contră, se înclină ușor, înainte de a-și continua drumul. Simțea că se înăbușe. Acești oameni erau asasinii soției și copilului său.

Ali Abdul se ridică pentru a-l primi și-i atinse obrajii, în semn că dorește să-l trateze ca pe un prieten.

Khazar urmă același ceremonial, dar el îl studia pe Adam cu atenția unui vultur care-și supraveghează eventuala pradă.

— Deci, sunteți Michael Adams, declară Ali după ce luară loc.

— Da.

— Și doriți să intrați în grupul nostru.

— Da.

— Din ce motiv.? întrebă Khazar.

Tatăl lui îi aruncă o privire de avertisment, înainte de a-i adresa un surâs interlocutorului său.

— Ne place să cunoaștem motivele oamenilor noștri. Cei mai mulți se bat pentru convingerile lor religioase... Și mulți pentru a obține suportul material necesar pentru lupta cu dușmanul național.

Escadronul Morţii reunea într-adevăr un mare număr de revoluţionari sud-americani.

Adam se sprijini de spătarul scaunului şi-şi comandă un ness. Aşteptă să fie servit, înainte să răspundă.

— Banii, domnilor. Sunt sigur că reputaţia m-a precedat, la fel cum a voastră m-a făcut să vă contactez. Mărturisesc de bună voie că sunt nemulţumit de unele excese ale puterii, dar motivaţia mea nu e nici politică fior de-a lungul coloanei vertebrale. Tre-

Se plecă spre ei.

— ...iubesc acţiunea.

Ultimele cuvinte fuseseră pronunţate în special pentru Khazar. Acesta avea gustul puterii. Îi plăcea să învingă şi să ucidă.

Pentru Ali acest război era poate sfânt. Pentru fiul lui nu era decât pretextul nevoii lui de a vărsa sânge. Adam simţi un fior de-alungul coloane vertebrale. Trebuia să-l supravegheze foarte strâns. Dacă Ali murea în mijlocul acestor... întâmplări, numai cerul îl mai putea ajuta.

— Ce ne puteţi oferi ? întrebă Ali.

Adam surâse.

— Contacte, domnilor. Guvernul Statelor Unite nu ştie ce sfori trag. Americanii mă vor de partea lor şi sunt gata să mă curteze pentru a-mi obţine favorurile. Pot să merg acolo unde cei mai buni dintre voi n-ar visa să fie vreodată invitaţi.

— Dar atunci, cum putem şti că sunteţi cu adevărat de partea noastră? interveni Khazar.

— Trebuie să mă încercaţi.

— Da, murmură Ali. Trebuie să vă încercăm. Şi deja ştim cum.

Îşi sprijini coatele de masă şi se aplecă spre Adam. Cu vocea scăzută, îi explică ceea ce dorea, urmărindu-l cu o atenţie susţinută. Privirea lui era obosită, dar plină de inteligenţă.

Adam simţi că i se strânge stomacul. Deci zvonurile erau adevărate. Acum ştia exact unde va avea loc acţiunea următoare şi cine va fi ţinta ei.

— Vă veţi asigura că senatorul se găseşte într-adevăr acolo unde trebuie.

— Şi apoi, completă Khazar, veţi veni cu noi pe insulă. Când misiunea se va sfârşi, vom şti dacă sunteţi de-al nostru. În caz contrar...

Şi marcă o pauză pentru a accentua efectul pe care vroia să-l producă.

— În caz contrar, mă însărcinez personal cu execuţia dumneavoastră. Moartea e sectorul meu preferat, domnule Adams.

Adam surâse. Simţea că-i îngheţase inima. Khazar n-avea de unde să ştie însă că şi el era un specialist.

Îşi savură ness-ul, apoi ridică ceaşca ca pentru a ciocni.

— Voi dovedi ce pot, domnule Abdul.

Apoi, adresându-se tatălui :

— Când trebuie să plec ?

— În seara asta. Vreau să-l am pe senator în mâinile mele cel târziu până la 1 iulie. Pe 4 iulie ori îmi vor înapoia oamenii, ori voi omorî un american pentru a celebra ziua independenței țării sale.

Romantică? Da, avem cu toții o latură romantică, de ce să ne ascundem. În romanele colecției „ROMANTIC" veți găsi în afară de aventuri pasionale, acest parfum de romantism care dă atâtă frumusețe vieții...

IV

Washington, D.C.
28 mai

Locuinţa familiei Templeton era feeric luminată. Lanternele chinezeşti erau suspendate prin tot parcul care înconjura proprietatea, iar piscina reflecta umbrele lor colorate, creând un spectacol strălucitor într-o continuă mişcare.

Invitaţii se întreceau în eleganţă : bărbaţii în smokinguri de o croială impecabilă, femeile în mătase, catifea şi dantelă, cu braţele şi gâtul scânteind de aur şi diamante.

Înalta societate din Washington se adunase aici, la una din acele serate mondene pe care le îndrăgeşte atât.

Ambre dăduse curs invitaţiei la insistenţele tatălui ei şi nu regreta deloc. În ciuda averii ei considerabile, Helen Templeton era femeia cea mai fermecătoare şi mai puţin afectată din câte cunoştea.

Ultimele zile trecuseră cu iuţeala fulgerului. Ambre luase masa cu prietenii, vizitase toate muzeele capitalei şi profitase de lungi momente de intimitate cu tatăl ei. Iar

cu Josie şi Myra pusese la punct ultimele preparative ale escapadei lor din Florida. Urmau să decoleze peste două zile.

Prinsă într-un vârtej de activităţi plăcute, Ambre nu se plictisise nici o secundă. Începea să se mire... chiar să se simtă puţin vinovată. Timpul se scurgea, iar figura lui Peter părea să i se şteargă din minte pe zi ce trecea.

Departe de a se simţi nefericită, după cum se temuse, reuşea să-şi privească trecutul cu un calm şi o resemnare lipsite de orice melancolie.

Şi acum, cu capul uşor aplecat într-o parte, cu un surâs plăcut luminându-i chipul, se lăsa purtată de tatăl ei, în ritmul ameţitor al muzicii.

— Ah ! Soseşte senatorul Daldrin... Trebuie neapărat să-i vorbesc, scumpa mea, îi şopti Ted la ureche. Mă ierţi ?

Ambre se opri imediat.

— Bineînţeles, tată. Ne întâlnim mai târziu.

Şi se îndreptă spre bufet. Tocmai îşi întinsese mâna să ia un pahar, când o mână bărbătească cu degetele lungi şi bronzate lua carafa cu băutură.

Îşi ridică ochii şi privirea ei se cufundă imediat într-o masă de gheaţă. Bărbatul din parc se afla aici, cu figura lui aspră... Stătea lângă bufetul bogat oferit oaspeţilor şi

se pregătea să-i servească un pahar de punch lui Ambre.

— Îmi permiteţi ?! i se adresă el politicos.

Îi plăcu vocea lui. O voce profundă, al cărei timbru grav o mângâia ca un val cald şi liniştitor.

Purta smoking şi cămaşă albă cu papion de culoare închisă. Îl găsi nespus de elegant.

— Mulţumesc, răspunse ea întinzându-i paharul.

El îi turnă punch şi mâinile lor se atinseră din nou. Privirile lor nu se mai puteau despărţi şi Ambre fu din nou fascinată de focul pe care-l simţea arzând în albastrul de gheaţă al pupilelor.

Ambre înghiţi puţin punch, întrebându-se dacă o va invita la dans. Dar, dintr-odată el se întoarse uşor. Cuprinsă de panică la ideea că va pleca fără să-i vorbească, Ambre îi întinse mâna.

— Sunt Ambre Larkspur. Fiica lui Ted. V-am văzut stând de vorbă cu tatăl meu.

Îşi încruntă sprâncenele, păru să ezite şi, în cele din urmă, cuprinse mâna întinsă.

— Ştiu. V-am văzut cu tatăl dumneavoastră.

Ambre mai întâlnise oameni plini de secrete — Washington-ul era plin de ei — dar acesta friza un ermetism patologic.

— N-aş vrea să vă par nepoliticoasă, dar răspundeţi la vreun nume în particular ?

Surâse. Un surâs sincer, puţin trist şi deloc premeditat.

— Mă numesc Michael Adams, domnişoară Larkspur, răspunse el cu blândeţe.

Şi o întrebă :

— Dansaţi ?

— Sigur, domnule Adams.

O conduse până la pista de dans de pe terasă. Orchestra cânta o melodie lentă şi nostalgică şi el o cuprinse în braţe.

Degetele fetei se aşezară pe umerii lui şi ea respiră cu aviditate parfumul necunoscutului. Se simţea minunat de bine în aceste braţe puternice, nici prea aproape nici prea departe de trupul lui. El dansa cu o graţie şi cu o uşurinţă remarcabile şi ea se lăsa condusă, ameţită de dulceaţa nopţii, de muzica languroasă şi parfumul misteriosului ei cavaler.

Se surprinse că-l priveşte cu o intensitate pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă, atât era de sigură de reciprocitate. Dintr-odată, gânduri de o voluptate de nedescris o cuprinseră şi descoperi că e atrasă irezistibil de acest bărbat căruia nu-i cunoştea decât numele.

N-o ţinea prea strâns, dorind în mod vizibil să menţină o oarecare distanţă. Dar în ochii lui citea o fascinaţie împotriva căreia

părea incapabil să lupte. Se arătase poate reticent în a-şi dezvălui identitatea, dar un lucru era sigur : o dorea cu aceeaşi putere de necontrolat, cu aceeaşi violenţă pe care le resimţea în întreaga ei fiinţă.

Ambre încerca să respire liniştit. Abia schimbaseră câteva cuvinte... Înnebunise oare ? Îşi pierduse tot respectul pentru convenienţe, toată decenţa ?

Ar fi vrut să se desprindă şi să fugă. Dar curiozitatea fu mai puternică. Dorinţa de a şti... de a atinge...

Unde o vor duce toate astea ?

— V-am văzut în parc, spuse ea, sperând să rupă vraja şi tensiunea care-i învăluia.

— Da.

— Lucraţi pentru guvern ?

El ezită câteva clipe.

— Nu ştiu încă. Poate voi accepta o slujbă.

„Fără îndoială în serviciul de securitate" gândi ea.

— Sunteţi nou venit în Washington ?

— Am locuit în străinătate. Mult timp.

— Din motive profesionale sau din plăcere ?

El păstră un moment tăcerea.

— Sunteţi foarte directă, domnişoară Larkspur.

— Adevărat ?

— Şi pentru afaceri şi din plăcere, amestecat, spuse el. Şi pretutindeni.

— Pretutindeni ?

— Pretutindeni în lume, domnişoară...

— Spuneţi-mi Ambre.

El surâse uşor, iar privirea albastră nu mai păru atât de rece, ca şi cum puţină gheaţă s-ar fi topit.

Ca răspuns, Ambre se mişcă uşor dar el o atrase şi mai aproape. Trupurile lor fură un moment strâns lipite unul de celălalt, iar ea se simţi străbătută de o plăcere arzătoare.

Apoi el o lăsă şi ea îşi dădu seama că muzica încetase.

— Ambre !

Era vocea tatălui ei, dar tonul lui era neobişnuit de rece, sever chiar.

Michael Adams se dădu înapoi cu un pas, dar ochii lui n-o părăsiră.

— Mulţumesc pentru acest dans, domnişoară Larkspur. Bună seara, domnule Larkspur.

Şi se întoarse, dispărând în mulţimea invitaţilor.

— Ambre ?

— Da ?

Îşi privi tatăl. Părea nemulţumit, posomorât.

— Stai...

Şi se întrerupse tulburat. Niciodată, de mulţi ani, nu-i dăduse un ordin, nu-i precizase ce poate să facă şi ce nu...

— Stai departe... Nu te apropia de Adams.

— De ce ? Cine este el ?

— Tu,.

— Lucrează pentru securitate ?

— Nu... n-am hotărât încă nimic. Ambre, acest om este periculos.

— Nu-ţi place ?

— Din contră, îmi place foarte mult. Dar nu vreau ca tu să te vezi cu el.

— De ce ?

— De ce ... ? Ei bine, a făcut războiul în Vietnam.

— Tată ! Jumătate din bărbaţii pe care îi cunosc au fost în Vietnam !

— Pe naiba, Ambre, fii drăguţă şi ascultă-mă o dată ! Nu te apropia de Michael Adams. Pentru liniştea mea.

Şi se îndepărtă, furios la culme.

Mută de uimire, îl urmări cu privirea, nemaiştiind ce să creadă.

Aproape imediat, cel mai tânăr reprezentant al statului Kansas apăru lângă ea.

— Ambre ! Te-ai întors la Washington ! Ce surpriză plăcută !

Şi o trase după el.

Timothy Hawkins era înalt, cu ochii cenuşii plini de veselie şi dragoste de viaţă şi ea îl simpatiza foarte mult. Dar degeaba a râs la glumele lui şi i-a răspuns la o mulţime de întrebări, că gândurile ei rămaseră tot la Michael Adams.

Deci tatăl ei nu vroia să se împrietenească cu el. Totuşi îl plăcea. Îl admisese în anturajul lui. Îl plăcea... dar îl considera periculos.

În jurul ochilor de gheaţă, misterul devenise de nepătruns.

* * *

El se refugiase pe o bancă, sub un umbrar. Cu un pahar de whisky în mână. Departe de oameni şi de zgomot. Nu vroia să vorbească nici cu Daldrin, nici cu Larkspur, nici cu altcineva. Îşi dorea linişte şi calm.

Îşi desfăcu nodul papionului. Era cald... Probabil pentru că dansase. Sau din cauza acelei femei ?

Această femeie, cu pletele ei de culcarea mierii care se ondulau pe umerii de fildeş... Avea o piele nespus de catifelată. Trupul înalt şi subţire oferea mâinilor curbe delicioase, perfecte şi părea făcut pe măsura lui.

Din trupul ei emana atâta căldură şi plăcere de viaţă. În ochii ei citise pasiune, hotărâre şi curaj. Nişte ochi de opal. Strălucitori şi galeşi.

Din secunda când o văzuse apropiindu-se de bufet, ştiuse că trebuie să se ţină departe. Era fiica lui Ted Larkspur. Un om pe care îl respecta în mod deosebit. Şi apoi, dragostea nu mai avea ce căuta în viaţa lui. Inima lui murise.

Totuşi, o dorea. O dorea cu o forţă şi o violenţă care-l năuceau. Ziua de mâine nu mai avea importanţă. Conta numai plăcerea tulburătoare de a fi cu ea, de a o simţi strâns lipită de el.

Scutură furios din cap. Înnebunise de-a binelea. Femeia asta nu era pentru el. Nici o femeie nu mai era pentru el. Soţia lui, mama copilului lui, plecase şi alta n-o va înlocui niciodată. Niciuna nu va mai putea însemna ceva pentru el.

Dar imaginea lui Ambre îl urmărea. Era vina ei de a fi atât de frumoasă ? Dacă un singur surâs de-al ei îl scotea din minţi ?

Înghiţi un gât de whisky şi îşi întoarse ochii spre casă. De aici, prin frunziş, o zărea dansând şi râzând. Era cu tânărul congresman căruia îi fusese prezentat mai devreme. Timothy Hawkins. Un tip entuziast şi integru. Formau o pereche frumoasă.

Adam trânti o înjurătură, apoi râse încetişor. Toni ar fi spus că e o adevărată minune să-l vadă vibrând din nou la vederea unei femei.

„Asta îmi mai lipsea acum... să fiu distrat" îşi zise el nescăpând din priviri silueta graţioasă.

*

* *

Punch-ul era tare. Ambre dansase prea mult, vorbise prea mult, râsese prea mult şi

acum îi era prea cald... Dintr-odată avu nevoie de liniște. Îndepărtându-se discret, se îndreptă spre micul umbrar din parc.

Ce noapte stranie, plină de plăcere și tristețe totodată, bucuria de a-și regăsi vechii prieteni, plăcerea de a dansa cu misteriosul necunoscut, fuseseră repede temperate, ca să nu spună stricate, de violenta și surprinzătoarea reacție a tatălui ei. Rareori îl văzuse așa de nervos și încordat.

Se pregătea ceva. Un lucru grav care îl tulbura profund. Era singura explicație posibilă a comportamentului repezit și temător al lui Ted.

Intră sub umbrar și dintr-odată corpul ei intră în alertă. Mai era cineva acolo... Îi trebuiră câteva secunde ca să se obișnuiască cu semiîntunericul. Îl recunoscu atunci pe bărbatul care se ridicase la venirea ei.

Michael Adams o privea fix.

— Sunt dezolată, murmură ea încurcată. N-aveam intenția să vă deranjez.

— Nu mă deranjați, o asigură el repede.

O fi adevărul ? Sau o mintea din pură curtoazie ? Nu știa exact.

Îl privi un moment.

— Eu gândesc contrariul, reluă ea încetișor. Cred că ați prefera să mă vedeți dispărând într-un nor de fum. Mă înșel ?

El tăcu îndelung.

— Nu, răspunse în sfârşit.

Ea schiţă un gest de retragere şi se întoarse, gata să se îndepărteze, dar el o prinse de braţ şi o obligă brusc să se uite la el.

— Şi da, adăugă el.

Din nou, apropierea corpurilor lor o tulbură într-atâta încât se simţi fără apărare. Un foc ciudat o ardea. Privi gura bărbătească, frumos desenată. În mod confuz şi în ciuda cutei dure şi amare a buzelor lui, ar fi dorit s-o simtă lipită de a ei.

— Nu, repetă el cu o voce joasă. Şi... da.

Buzele lor se atinseră. Un sărut lipsit de tandreţe. Exact cum şi-l imaginase ea. Violent, pasionat şi chiar... şocant.

Părea că el soarbe dintr-un izvor, cu setea nepotolită a unui vampir care-ţi suge viaţa. Dar departe de a o suprima, el o făcea să renască. Niciodată Ambre nu simţise că trăieşte atât de intens. Trupul ei vibra, animat de un foc ce părea că nu se va mai stinge niciodată.

O sărută îndelung. Mâinile lui atinseră pletele blonde, apoi corpul fin şi voluptuos O lipi de el : precizia, siguranţa mângâierilor sale o lăsară adânc tulburată, cu un sentiment de neîmplinire.

Gemu când buzele fierbinţi ale necunoscutului îi mângâiară gâtul şi coborâră lent până la sâni.

Şi dintr-odată i se făcu frig.

Mângâierea încetase şi el o studia, cu o privire plină de ostilitate.

Tulburată, ruşinată că se lăsase în voia lui, vru să se desprindă. Dar el o ţinea cu putere, braţele lui muşchiuloase formând ca un lanţ de oţel în jurul ei.

— Trebuie să plecaţi acasă, domnişoară Larkspur, spuse el fără umbră de surâs.

— Atunci, daţi-mi drumul, murmură ea tremurând.

Voia să scape de ea. Atunci de ce nu-i dădea drumul ca să fugă, să-şi ascundă ruşinea şi încurcătura ?

El înjură încetişor.

— Deci nu înţelegeţi ? Nu, sigur că nu... Cum aţi putea ?

Şi râse sec.

Apoi începu din nou s-o sărute.

De data asta buzele lui erau numai mângâiere şi tandreţe.

Ambre îşi pierdu cumpătul. Dacă i-ar fi cerut-o, i s-ar fi dăruit, fără să ezite, chiar aici.

Dar, pe neaşteptate, el se îndepărtă.

— Doamne ! Cum să doresc... murmură el.

Apoi se aplecă asupra mâinii ei.

— Noapte bună şi la revedere, domnişoară Larkspur...

Şi părăsi umbrarul fără să mai scoată vreun cuvânt.

Ambre căzu pe bancă, gâfâind şi-şi trecu o mână tremurătoare peste buzele umflate şi umede. Rămase aici un lung moment, înainte de a-şi recăpăta controlul simţurilor.

Oare înnebunise ?

Venise la Washington cu scopul mărturisit de a-şi linge rănile cauzate de ruptura cu Peter. Şi, dintr-odată, era gata să facă dragoste într-un parc, cu un necunoscut. Un bărbat pe care tatăl ei îl considera periculos...

Îşi îndreptă spatele, furioasă de slăbiciunea ei. Şi, căznindu-se să zâmbească, reveni la eleganta serată.

Mâine, la ora asta, va fi departe.

Departe de aici şi de Michael Adams.

Avea nevoie doar de odihnă. Un scurt sejur la soare într-o agreabilă companie feminină şi totul va intra în normal.

* * *

Douăzeci de minute mai târziu, Adam aştepta în holul de la intrare. Senatorul Daldrin apăru primul, urmat imediat de Ted Larkspur şi de Jim Reeves, agentul de legătură. Fiecare ţinea un pahar în mână. Micul grup se găsea departe de zgomot şi de petrecerea care era în toi la câţiva metri de ei.

— Adam a vorbit cu Ali Abdul, începu Jim. Răpirea dumneavoastră, Ian, va constitui proba de foc prin care le va câştiga încrederea.

Ian Daldrin nici nu clipi. Surâse şi-şi ridică paharul.

— Foarte bine, spuse el. Voi fi reţinut pe insulă.

— Da. Iar eu voi fi însărcinat să veghez asupra dumneavoastră.

Daldrin aprobă printr-un semn al capului.

Ted interveni.

— Este un joc foarte periculos, Ian. Sunteţi conştient de asta, nu ?

— Dacă sunt pe lista lui Abdul, deja viaţa mea nu mai valorează prea mult, replică Ian.

Şi îi surâse lui Adam.

— Dar în această situaţie, sunt fericit măcar că vă ştiu alături de mine.

— Mulţumesc, domnule senator. Sper să fiu la înălţimea încrederii cu care mă onoraţi.

— Jim, un sfat din partea dumneavoastră care ne-ar putea fi de folos ?

— Da, adoptaţi tactica minimei rezistenţe. Nu vă luaţi la bătaie, nu protestaţi, ascultaţi pur şi simplu.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, spuse Adam, va fi mult mai uşor de pătruns decât de ieşit de acolo cu prizonierii. Va trebui să jucăm foarte fin şi să nu comitem nici o greşală.

— Şi... pentru când ?

— Într-un moment favorabil din timpul croazierei dumneavoastră.

Ian Daldrin se încruntă.

— Pe vapor voi fi înconjurat de prieteni

— Sunt dezolat, domnule. Nu vă pot oferi nici o garanţie. Dar răpirea nu va crea probleme. Ali Abdul nu doreşte complicaţii. Vă vrea pe dumneavoastră... fără vărsare de sânge. Singura lui grijă va fi aceea de a se afla cât mai departe de vapor înainte ca gărzile de coastă ale poliţiei militare să fie alertate. Voi fi anunţat asupra zilei şi orei respective şi mă voi asigura dacă sunteţi singur. Nimeni în afară de dumneavoastră nu trebuie să fie amestecat în această aventură.

Ian Daldrin îşi sorbi ultima înghiţitură de whisky.

— Ei bine, prieteni... Zarurile au fost aruncate! Dacă mă ajută Dumnezeu, în curând voi fi din nou în mijlocul vostru.

— Dacă vrea Dumnezeu... murmură Larkspur, când senatorul se îndepărtă după ce urase noapte bună întregului grup.

Şi continuă, adresându-se lui Ceartov, fără însă a-l privi.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

— Adevărat.

— Fiţi foarte prudent şi aveţi grijă de dumneavoastră, Ceartov.

— Mulţumesc. Asta e şi intenţia mea.

— Nu mai luaţi legătura cu noi din momentul urcării la bord. Veţi fi supravegheat îndeaproape, fără nici o îndoială. Nu riscaţi, căci riscăm să pierdem totul.

— Da, Domnule.

— Şi nu...

— Domnule, îl întrerupse Adam cu o voce calmă dar fermă, îmi cunosc meseria.

— Da, bineînţeles. Şi... noroc !

Ted Larkspur făcu un pas înainte, apoi se opri.

— Ceartov ?

— Da ?

— Vă rog, ţineţi-vă la distanţă de fiica mea !

— Adam îl fixă cu o privire impenetrabilă.

Ted tuşi uşor.

— Nu este decât un copil inocent.

— N-am intenţia s-o frecventez pe fiica dumneavoastră, Larkspur, spuse el, cu o privire mai rece ca de obicei. Şi n-am avut-o niciodată.

Şi, la rândul său, se îndepărtă.

— Aşteptaţi ! strigă Ted.

Adam se întoarse şi făcu câţiva paşi spre el.

— Ce s-a întâmplat ?

— N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit...

— Nu poate fi vorba de o neînţelegere, domnule. Nu vă blamez pentru că nu mă simpatizaţi şi...

— Nu, nu e vorba de asta. Am un mare respect pentru dumneavoastră şi cred în mod sincer că sunteţi un tip excepţional. Fără în-

doială mai bun decât vă puteţi da singur seama. Fiica mea este însă o fiinţă care trăieşte intens. Ea este chiar viaţa şi inima ei arde de căldură şi...

— Iar eu sunt aproape mort şi rece ca gheaţa, completă Adam la fel de calm. Sincer, domnule, vă înţeleg gândurile. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mâine plec cu avionul şi trebuie să mă odihnesc puţin.

Ted îi luă mâna şi i-o scutură cu putere.

— Băiatul meu, revino viu.

— Mulţumesc, domnule.

Adam îi surâse trist şi se îndepărtă.

*

* *

Somnul părea să-l ocolească în seara asta. Întins pe pat, Adam privea tavanul camerei de hotel.

„Ea este viaţa..." spusese Ted Larkspur.

Iar el, Adam, era moartea.

În orice caz până în această seară.

Până când o ţinuse în braţe.

Nu avusese intenţia s-o sărute, dar dintr-odată i se păruse asta foarte natural. Trupurile lor se atrăgeau ca magneţii.

Îşi schimbă poziţia şi îşi frecă viguros tâmplele. Încerca cu disperare să-şi alunge din minte imaginea acestei siluete fine şi blonde. Îşi închise ochii, strângând pleoapele atât de tare încât pete negre începură să-i joace prin faţa ochilor. Chipul dispăru, fiind

imediat înlocuit de cel zâmbitor al soţiei sale.

— Te iubeam atât de mult ! spuse el tare, cu suspine în voce. Te iubeam atât de mult !

Dar dragostea murise odată cu ea.

Larkspur avea dreptate.

Nu mai era decât umbra unui bărbat. Un mort viu.

* * *

Nu departe, Ambre se chinuia şi ea să-şi găsească somnul, pe care-l dorea din toate puterile, imaginându-şi confuz că el îi va şterge întâmplările trăite în acea seară. Dar nu reuşea să adoarmă.

Pentru a scurta aşteptarea, îşi făcuse valiza Totul era gata de plecare.

Coborî în bucătărie să-şi facă un ceai şi găsi, lângă telefon, un mesaj lăsat pentru ea de menajeră.

„A telefonat Peter. Va încerca să vă găsească mâine."

Peter...

Cinci ani din viaţa ei. Peter... Bărbatul cu care dorise să se căsătorească...

Scoase un lung suspin.

Niciodată...

Palm Beach, Florida
5 iunie

Ambre, Myra şi Josie stăteau tolănite pe nişte şaltele confortabile, la marginea piscinei luxosului lor hotel de la Palm Beach.

Ultimele zile trecuseră ca prin vis. Plaje, cumpărături, plimbări pe cal, golf, tenis, piscină, casino... Şi fiecare prinsese o plăcută nuanţă arămie de bronz, pe care o supraveghea cu atenţie ca să prevină orice accident dezagreabil, cum ar fi o insolaţie sau o piele care se cojeşte.

Dintr-odată Myra scoase o exclamaţie înăbuşită.

— L-aţi văzut pe tipul ăla ?

— Care tip ?

— Bărbatul cu părul blond şi bicepşii impresionanţi...

— Bicepşii nu sunt totul, Myra !

— Dar ăştia sunt deasupra mediei, nu se lăsă Myra savurându-şi limonada.

— Să ştii, Ambre, anunţă Josie hotărâtă, că Myra şi cu mine ne-am decis să-ţi găsim un tip !

— O să încetaţi odată cu prostiile voastre ? strigă Ambre. Am avut un bărbat înalt, blond şi cu bicepşii. Când o să doresc un altul, o să vă cer aprobarea înainte să plec la vânătoare. De acord ?

Josie scutură din cap, cu privirea sclipindu-i şiret.

— Nu vorbeşte serios. Ambre este doar sarcastică.

— Ai dreptate, o susţinu Myra.

— Asta e ! Amândouă sunteţi măritate şi fericite în căsnicie ! Aşa că nu vă mai binoclaţi după bicepşii bărbaţilor sau vă părăsc soţilor voştri !

— Ce procedeu josnic, bombăni Josie.

Myra suspină adânc.

— E spre binele tău, Ambre. Şi mi-ai face şi un imens serviciu. Cu an ce trece, mă îngraş. Dacă nu te măriţi repede, o să arăt îngrozitor în rochia de domnişoară de onoare.

Ambre pufni în râs.

— Doamne ! fă-le să tacă !

Puţin mai târziu, către sfârşitul serii, tocmai ieşeau dintr-un restaurant cubanez unde cinaseră, când Myra le propuse să bea un ultim pahar într-un bar superb, amenajat sub acoperişul hotelului.

Când traversau holul placat cu marmură şi ornat cu plante tropicale, Josie scoase un strigăt. O secundă mai târziu se afla în braţele unui bărbat înalt. Era soţul ei, Jim Bainbridge.

El le salută pe Ambre şi Myra, înainte de a-i zâmbi soţiei sale.

— Ce faci aici ? se interesă Josie. Te credeam la Washington !

— Știu, știu, răspunse Jim. Dar acolo nu se întâmplă mare lucru acum, și atunci m-am gândit că mi-ar face bine câteva zile de vacanță pe vaporul lui Ian Daldrin. Și am trecut să văd dacă n-am șansa să fiu însoțit de niște tinere fermecătoare. Ce ziceți de o mică croazieră în Caraibe într-o agreabilă companie ? Petrecem doar câteva zile la Palm Beach și apoi zburăm la Miami și ne urcăm pe vapor... ei, fetelor ?

— Nu știu... murmură Ambre.

— Eu știu ! afirmă Myra. George este în Anglia pentru cel puțin trei săptămâni și găsesc că ideea lui Jim este cea mai grozavă din câte a avut vreodată. Hai Ambre, nu întoarce spatele plăcerii, când ea îți bate la ușă.

— Atunci ? întrebă Jim vesel.

Ambre își simți gâtul uscat gândindu-se la ultima serată de la Washington. Îl văzuse pe Michael Adams și pe Ian Daldrin întreținându-se în mod îndelungat. Poate se va găsi și Adam la bordul vasului ?

— Hai, Ambre, spune da !

De ce nu ? Vroia să-l revadă pe Michael Adams. Și avea presimțirea că va participa și el la această croazieră.

— De acord ! spuse ea, în sfârșit.

Câteva ore mai târziu, Ambre era în camera ei stând lungită pe pat. Se gândea cu plăcere la momentul când se va urca la bor-

dul vasului Alexandria. Era sigură că bărbatul cu ochii de gheață va fi acolo.

Poate că era nebună să se lase antrenată într-o asemenea aventură... ?

Nu. În fond, nu avea de ales.

V

Portul Miami, Florida
12 iunie

Albă şi elegantă, ***Alexandria,*** strălucea sub razele puternice ale soarelui. Se îndepărta de chei, în direcţia Mării Caraibelor.

Ambre stătea în picioare, cu mâinile sprijinite pe balustrada care înconjura puntea superioară. Soarele apunea şi ea admira cerul purpuriu care se reflecta în apa limpede.

Abia ajunsă la bord, îşi aruncase bagajele în cabina luxoasă pe care urma s-o împartă cu Myra pe timpul croazierei şi se repezise afară.

De când era mică, apa exercitase asupra ei o veritabilă fascinaţie. Apa şi tot ce era legat de ea. Briza marină, proaspătă şi întăritoare, gustul şi mirosul sărat al mării...

Pletele blonde i se unduiau uşor, mişcate de aerul călduţ al acestei seri de iunie. Privea melancolic cum vaporul mare şi alb tăia valurile, îndepărtându-se rapid de pământ, în timp ce insulele şi îngusta bandă colorată reprezentând Miami Beach dispăreau la orizont.

Ambre se gândea cu plăcere că zile întregi se va afla faţă în faţă doar cu elementele naturii, când o voce aspră o făcu să tresară.

— De ce aţi venit aici ?

Se întoarse brusc.

Michael Adams se afla într-adevăr la bordul *Alexandriei*. Încălţat cu adidaşi, cu picioarele uşor îndepărtate, cu mâinile în şolduri, purta blugi şi un pulovăr negru.

În mod evident era furios că o regăsea aici şi Ambre îşi dori în mod confuz să nu se fi urcat niciodată la bord. Imediat îşi ridică cu mândrie bărbia.

— Fac o croazieră, domnule Adams. Asupra acestui lucru nu e nici o îndoială.

— Tatăl dumneavoastră ştie ?

Toată săptămâna încercase să ia legătura cu el, dar Ted era mereu ocupat şi ea nu reuşise să vorbească decât cu numeroasele lui secretare sau asistente, care promiteau mereu că o vor suna. În cele din urmă, în ajun, îi trimisese o scrisoare. Dar nu avea nici o importanţă. El nu spera ca ea să revină la Washington atât de repede.

Şi de ce se amesteca acest străin ! Şi mai ales, de ce atâta agresivitate ?

— În mod sincer, domnule Adams, cred că asta nu vă priveşte deloc. Sunt destul de mare ca să hotărăsc singură, fără ajutorul nimănui !

— El nu ştie că vă aflaţi la bord !

Atmosfera devenise dintr-odată apăsătoare şi duşmănoasă pe puntea superioară. Erau singuri, faţă în faţă în obscuritatea ce începea să cuprindă totul, iar briza marină părea acum încărcată de electricitate.

Ambre tremura din cauza atâtor emoţii contradictorii.

Ar fi vrut să-l pălmuiască pentru comportamentul lui odios şi, în acelaşi timp, dorea ca mâinile lui să-i mângâie trupul. O treceau fiorii fără să ştie dacă erau datoraţi furiei sau frustrării.

Era ridicol. Niciodată nu-şi pierduse controlul într-o asemenea măsură. Şi această slăbiciune, nouă pentru ea, nu-i plăcea deloc.

În mod evident, el dezaproba venirea el la bord.

Era supărător, dar ea nu avea intenţia să se mai lase mult timp impresionată de acest personaj arogant, care avea o impresie aşa bună despre el însuşi.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, dar am ceva mai bun de făcut decât să ascult observaţiile dumneavoastră insultătoare.

Şi se felicită în sinea ei de a-i fi vorbit pe un ton atât de rece şi distant. Apoi, cu fruntea sus, se îndepărtă.

Nu făcuse nici doi metri că el o înşfăcă de braţ şi o întoarse brutal spre el.

— Cine v-a spus să veniţi aici ? Şi cu cine sunteţi ?

Ca fulgerată de acest contact al mâinii lui, ea își ridică ochii spre el. Îl simțea nebun de furie dar și tulburat de a o simți atât de aproape. Își pierdu aplombul, înțelegând dintr-odată că nimic nu se terminase între ea și acest bărbat.

— Sunt invitata senatorului Daldrin, proprietarul acestui vas, cum știți fără îndoială. Și tovarășii mei de călătorie sunt Jim Bainbridge cu soția lui și Myra Norman. Dar nu trebuia să fiți ocupat în altă parte ? Îmi închipui că prezența dumneavoastră aici se explică prin faptul că sunteți angajat pentru vreo misiune deosebită ? De ce nu vă întoarceți la treburile dumneavoastră ?

Spre marea ei uimire, el o ascultă. Deja se îndepărtase.

Ambre îl urmărea cu privirea, înmărmurită, într-o stare de extremă confuzie. Rămase un timp nemișcată, incapabilă de cel mai mic gând rațional, apoi își reveni oarecum și reuși să regăsească drumul spre cabină.

Ușurată că se găsește singură, se băgă sub duș, încercând să-și recapete forma. Apoi, se îmbrăcă pentru cină și decise să-și schimbe ideile, mergând să viziteze cazinoul. Avea doar timp destul...

Femei și bărbați în ținută de seară își aruncaseră deja fisele pe masa de joc și ruleta se învârtea, semănând la noroc, prin o-

pririle ei capricioase, zâmbetul sau supărarea pe feţele jucătorilor.

Ambre făcu cu discreţie turul meselor înainte de a schimba câteva bilete de bancă pe fise care, nu se îndoia o clipă, vor dispare fără succes, la jocurile electronice. Una câte una, ea le introduse în aparat cu un gest nonşalant, privind cu indiferenţă imaginile care apăreau la cele trei ferestruici : lămâi dolari, pisici. Dar mereu în contratimp.

Cu o mişcare din umeri se întoarse.

Sprijinit de un stâlp, Michael Adams o privea.

De cât timp era postat acolo, ca un vulpoi la pândă ?

— Am vârsta legală pentru a pătrunde într-un cazinou şi chiar pentru a juca dacă îmi dă inima ghes, domnule Adams, spuse ea în defensivă.

— Nu mă îndoiesc.

Cum ea vroia să se îndepărteze, el făcu un pas înainte.

— Abandonaţi aşa uşor ?

Vorbea pe un ton iejer, aproape ironic.

Ea răspunse imediat.

— Cred că am hrănit destul maşina pentru moment.

— N-aş fi aşa de sigur. Tenacitatea şi speranţa sfârşesc adesea prin a fi recompensate.

El băgă o monedă în fanta aparatului. Iginile se învârteau cu mare viteză, apoi o mică sonerie victorioasă răsună şi biletele verzi apărură frumos aliniate. Maşina începu să scuipe zeci de monede.

Ambre îl privi un moment, fără a încerca să-şi ascundă necazul. El surâdea, fără a-i păsa de câştig.

— Felicitări, mormăi ea cu răceală.

— Am jucat pentru dumneavoastră.

Ea scutură din cap.

— N-am nevoie de banii dumneavoastră.

— Nici eu de-ai dumneavoastră.

O doamnă cam de şaizeci de ani aşezată în faţa altui aparat, aflat la câţiva metri, îi mânca din priviri.

— Sunt cel puţin cincizeci de dolari, zise ea cu o voce tremurătoare şi cu ochii scliptind de lăcomie.

Ambre luă un păhărel de carton, pe care-l umplu cu monezile pe care i le oferi cu un surâs larg.

Apoi, întorcându-se spre tovarăşul ei, îl salută printr-o mişcare a capului. El o luă cu blândeţe de braţ.

— E timpul să mergem la cină, spuse el liniştit.

— Oh ! Cinăm împreună ?

— Chiar aşa. Myra s-a ocupat de asta. Suntem cu toţii aşezaţi la masa senatorului.

Ambre nu mai știa dacă trebuie să se supere sau să se bucure. Acceptase ideea de a participa la croazieră în speranța de a-l revedea pe Michael Adams, dar atitudinea lui schimbătoare o punea pe gânduri. Un moment era fermecător, prevenitor, ca imediat apoi s-o respingă cu violență, neascunzându-și dorința de a o vedea cât mai departe posibil.

— Unde locuiți ? o întrebă el în timp ce o luau spre scara metalică ce ducea la puntea superioară.

— Acum ?

El își ridică sprâncenele, a mirare.

— Vă schimbați locuințele în funcție de sezon ?

— Dumneavoastră ?

— Eu, da.

— Am revenit la Washington.

— Și unde erați înainte ?

— În Atlanta.

— Și încercați să uitați o legătură dureroasă care tocmai a luat sfârșit, nu-i așa ?

Ea rămase tăcută.

— Aveți grijă. Consecințele unor legături sentimentale nefericite rezervă uneori surprize la care nimeni nu se așteaptă.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, îi replică ea sec.

El se opri brusc în mijlocul scării și se întoarse spre ea, împiedicând-o să avanseze. O privi drept în ochi.

— E totuşi clar. Se spune că femeile au nevoie de o legătură rapidă şi fără consecinţe după astfel de încercări. Asta le permite să uite mai repede. O legătură cu cineva care înseamnă prea puţin pentru ele, dar pentru care resimt o violentă atracţie fizică. Vă previn de pe acum că nu voi fi eu acel bărbat.

Ambre rămase fără replică.

Îl privea cu stupefacţie şi oroare.

Apoi, cuprinsă de o furie prea mult timp ţinută în frâu, începu să-l lovească cu pumnii în piept. Surprins, se dădu la o parte din faţa ei, lăsând-o să treacă.

Ea urcă cele câteva trepte care mai rămăseseră apoi se întoarse spre el.

— Ascultaţi, domnule Adams, declară ea furioasă, sunteţi fiinţa cea mai odioasă şi mai antipatică pe care am întâlnit-o vreodată. Ignor adevărata dumneavoastră valoare dar presupun că este la înălţimea egocentrismului pe care-l afişaţi. Şi să ştiţi că dacă eram în căutarea unui partener, chiar temporar, oricum nu aţi fi fost pe listă.

El parcursese distanţa care-i separa şi trupurile lor încordate aproape că se atingeau.

Avea pe buze un surâs ambiguu, trist şi totodată amar.

— Cu atât mai bine, spuse el. Căci eu vă doream nespus. Şi să mă lăsaţi să dau curs...

acestei înclinații ar fi fost o regretabilă eroare.

Depășind-o, el intră, fără s-o mai aștepte, în sufrageria vasului.

Din nou, Ambre îl urmări cu privirea, gata să urle de necaz. Era exasperată de felul dezinvolt în care el îi aruncase în obraz aceste comentarii scurte și la obiect, înainte de a-i întoarce spatele și a se îndepărta fără să-i mai pese.

Încercând să arboreze o mină nepăsătoare, își făcu apariția. Șeful de sală îi ieși în întâmpinare și o conduse până la masa senatorului.

Toți mesenii sosiseră și nu rămăsese decât un loc liber lângă Michael Adams. Bărbații se ridicară pentru a o saluta și Adams îi trase cu politețe scaunul pentru a o ajuta să se așeze.

Ea îi mulțumi printr-o privire fugară.

— Ce noroc să te avem în mijlocul nostru, scumpa mea Ambre, îi spuse Ian Daldrin cu un surâs lipsit de naturalețe și spontaneitate.

În mod evident, nici el nu era încântat de prezența ei ! Oare ce se petrecea la bordul *Alexandriei* ?

— Mulțumesc, domnule senator.

— Tatăl dumneavoastră știe că vă aflați la bord ?

Ea își înăbuși o exclamație de mânie și nerăbdare.

— O să știe. I-am scris.

— Înțeleg, murmură senatorul.

— Această croazieră nu era prevăzută în programul nostru, îi explică ea. Trebuia să petrecem două săptămâni la Palm Beach, când a sosit Jim. Propunerea lui mi s-a părut atât de tentantă...

— Formidabil, Jim, într-adevăr formidabil, comentă Daldrin, din ce în ce mai posomorât.

— La început credeam că n-o să pot să fiu liber ca să dau curs invitației tale, mărturisi Jim.

— Ei bine, iată-ne pe toți împreună! Dacă am începe să savurăm acest fantastic meniu? Oh! Ambre... îl cunoașteți pe vecinul dumneavoastră de masă?

— Ne-am mai întâlnit la o serată la Washington.

— În regulă.

Și o clipă mai târziu, conversația se orientă spre politică. Partenerii se încălziră, replicile de asemenea.

În sfârșit, Ian Daldrin își puse șervetul pe masă.

— Doamnelor și domnilor, vă rog să schimbați subiectul! strigă el cu o veselie vizibil forțată. Sunt în vacanță, nu uitați asta.

Se ridică şi se îndreptă spre Ambre.

— Vă propun să trecem în salonul Neptun ca să bem ceva şi să ascultăm puţină muzică... Aţi accepta să dansaţi cu un vechi prieten, draga mea copilă ?

Ambre primi cu plăcere. Chiar dacă senatorul Daldrin nu părea prea fericit de prezenţa ei la bord, era unul din cei mai buni prieteni ai tatălui ei şi părea hotărât s-o trateze cu cea mai mare consideraţie.

O clipă mai târziu dansau împreună.

— Cum vi se pare *Alexandria* ? se interesă el cu un surâs.

— Este o minune, domnule senator.

— Mâine vom face escală pe o insulă particulară din Bahamas. Vor veni nişte bărci rapide să ne preia de pe vas.

— O insulă particulară ?

— Da. *Alexandria* e singurul vapor care a obţinut autorizaţia să intre în apele ei teritoriale.

— Ce noroc ! Întinderi de nisip alb, soarele şi marea... Iată ceea ce seamănă foarte mult părerii pe care om acum despre paradis !

— Doriţi singurătatea ?

— Pe o insulă pustie ? Da !

— Ambre, fiţi prudentă. Nu vă deplasaţi niciodată singură.

— De ce ?

— Ar putea fi periculos. Serios, Ambre, nu vă îndepărtaţi singură.

Senatorul o privea cu un aer ciudat de îngrijorat.

Ce mister plana oare asupra acestei croaziere de vis ? Ridică din umeri. Avea în fond destule probleme ca să se mai încarce şi cu nişte secrete ipotetice. Singura ei grijă de acum înainte, la bordul *Alexandriei*, va fi să-l evite pe Michael Adams cu comportamentul lui aberant. Aşa că se decise să se scoale mâine dis-de-dimineaţă, să-şi îmbrace costumul de baie şi să sară în prima barcă. Dacă Myra şi Josie îşi vor exprima dorinţa s-o acompanieze, cu atât mai bine. În caz contrar, va pleca singură. Nu-l va lăsa pe individul ăsta nervos să-i strice vacanţa

— Voi fi prudentă, promise ea totuşi, ca să-şi liniştească gazda.

Restul musafirilor se strânseseră în jurul a două măsuţe şi senatorul o conduse galant într-acolo.

— Michael, spuse el, sunt istovit. Dacă m-ai înlocui pe lângă fermecătoarea noastră invitată ?

Ambre ar fi dorit să dispară.

— Oh ! nu, domnule senator... eu... se bâlbâi ea.

— Cu plăcere ! Domnişoară Larkspur ?

Michael era deja în picioare.

Câteva secunde mai târziu, o ţinea în braţe. Şi Ambre, pierdută, furioasă, exasperată se întreba cum putea el face, dintr-o simplă înlănţuire de gesturi ritmate, un act atât de intim şi senzual.

Totuşi privirea lui era mai îngheţată ca niciodată.

— De ce ? murmură ea exasperată. De ce sunteţi atât de morocănos mereu ?

— Nu faceţi pe inocenta. Aţi înţeles perfect ce se petrece între noi !

— În cazul acesta, lăsaţi-mă în pace... Nu mă mai atingeţi, nu mai dansaţi cu mine... Nu vă mai apropiaţi de mine.

— E greu să vă evit.

— Şi eu pe dumneavoastră la fel...

— De ce naiba aţi venit aici ?

— Sunt stăpână pe mişcările mele, trebuie să vă obişnuiţi cu această idee. Şi e momentul să mai aflaţi că toate neliniştile dumneavoastră sunt doar fructul grandomaniei de care daţi dovadă. Atunci, de ce să nu adoptaţi o atitudine civilizată şi să rămâneţi la acest punct ? Vă asigur că nu trebuie să vă temeţi că o să mă arunc la picioarele dumneavoastră.

— Sunteţi sigură ?

Pusese întrebarea cu o voce puţin răguşită

Şi deodată o antrenă în afara ringului de dans al salonului Neptun, până la puntea uşor măturată de briza nocturnă.

Erau singuri în întuneric.

Şi o săruta sălbatic. Animat de aceeaşi pasiune, aceeaşi violenţă ca şi prima oară. Din toate puterile ar fi dorit să-l respingă. Dar îi era imposibil. Era cuprinsă de un val de dorinţă prea puternic ca să-i poată rezista. Aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui, se lipi şi mai strâns de trupul dur şi arzător al bărbatului pe care-l blamase cu câteva minute mai înainte. Nimic nu mai exista în afara mâinilor care-i mângâiau gâtul, sânii, şoldurile... mâini febrile, experte, brutale.

Vroia oare să facă dragoste aici imediat ? Se gândea la asta înnebunită, incapabilă să-şi dea seama dacă l-ar urî mai mult sau, din contră, l-ar dori mai mult ca niciodată.

Dar ce importanţă avea ?

Ea gemu. Îndepărtând-o brusc, el o fixă, cu pupilele dilatate, cu răsuflarea tăiată.

— Pentru Dumnezeu, nu vă mai apropiaţi de mine.

Presimţind că va pleca din nou şi o va lăsa aici neputincioasă, ea îl prinse de braţ.

— Nu ! strigă ea scoasă din fire. Dumneavoastră trebuie să nu vă mai apropiaţi de mine.

Şi se îndepărtă în modul cel mai demn posibil.

Myra prefera să doarmă mai târziu decât să străbată plajele unei insule pustii în căutarea unui colţ de paradis. Astfel că Ambre părăsi singură cabina a doua zi de dimineaţă.

Purta un bikini negru sub un tricou alb lung şi larg, espadrile roşii şi o pălărie mare de paie. Cu un prosop de plajă şi o cremă antisolară în sacul de pânză neagră, ajunse prima de punte. Bărcile nu ajunseseră încă, dar micul dejun era servit.

Luă o ceaşcă de cafea şi se apropie de peretele de sticlă. Nimic nu distrusese armonia şi frumuseţea peisajului. Nu se vedeau locuinţe, ciment, beton. Era doar natura în toată splendoarea ei. Marea şi vegetaţia luxuriantă înconjurau întinderea nesfârşită a nisipului aproape alb.

— Bună dimineaţa, Ambre.

Ea îi surâse lui Ian Daldrin, echipat tot în ţinută de plajă.

— Bună ziua, domnule senator.

— Sper că n-aveţi intenţia de a pleca singură ?

Puţin obişnuită de a se simţi supravegheată, făcu un gest de nerăbdare cu mâna.

— Cred că sunt plaje frumoase şi liniştite pe această insulă fermecătoare, răspunse ea politicos.

Nu erau singuri pe punte, ea îl observă pe Michael Adams, aşezat ceva mai încolo în faţa unei ceşti de cafea.

Într-un şort bej şi o cămaşă deschisă la gât, purta ochelari de soare ale căror lentile fumurii îi ascundeau ochii. O salută printr-un semn al capului.

— Domnule senator, reluă ea cu fermitate. Am aproape treizeci de ani, ştiţi asta. Nu mai sunt o fetiţă.

Ian Daldrin avu un mic surâs melancolic.

— Deja ? Cum trece timpul !

— Şi înot ca un peşte. Mi-ar plăcea să fiu puţin singură, încheie ea. Vă rog să mă înţelegeţi.

El o aprobă din cap.

— Înţeleg, murmură fără convingere.

Apoi se îndreptă spre Michael Adams şi îi spuse câteva cuvinte. Acesta aprobă.

Iritată, Ambre îşi întoarse privirea. Aceşti doi oameni n-o puteau lăsa în pace ? Îşi dorea puţină singurătate într-un cadru natural insolit. Avea nevoie să se gândească. Ce rău putea fi în asta ?

O clipă mai târziu, bărcile erau gata să ia primii pasageri. Senatorul îi oferi lui Ambre braţul şi ea se aşeză lângă el pe banchetă.

Motorul porni. Un marinar tânăr al echipajului dirija ambarcaţiunea spre insulă.

— Ultima barcă va pleca diseară la ora 20, anunţă el. Fiţi prudenţi, distraţi-vă bine

și nu uitați să veniți la timp pentru îmbarcare. Pe plajă vă vor fi servite răcoritoare. O zi plăcută și mai ales să nu vă pierdeți...

Ici și colo izbucniră râsete.

Ambre, visătoare, privea dârele înspumate pe care le lăsa în urmă barca. Abia aștepta să calce prin nisipul cald și să plece în căutarea colțului ei de paradis.

Cum acostă barca, Ambre îl și sărută pe obraz pe senator și sări cu ușurință pe plajă, îndepărtându-se cu un mers supiu și hotărât.

Merse mult timp, căutând locul cel mai sălbatic posibil. Ca și Robinson Crusoe, avea impresia că pleacă să descopere un pământ pe care nimeni nu mai pusese vreodată piciorul.

În fine ajunse la un mic golf, protejat de dune și stânci. Ici și colo niște arbori răsfirați făceau pete de umbră unde putea să se refugieze dacă soarele devenea prea arzător. Nisipul era neatins. Era chiar în inima naturii, primită ca o regină de o simfonie a culorilor având o frumusețe ireală.

Fără să mai aștepte, își aruncă jos sacul; își scoase tricoul, pălăria și ochelarii de soare și alergă să se arunce în mare.

Ca atunci când era copil, plonjă sub apă și înotă cât mai departe posibil fără să-și scoată capul la suprafață. Apoi reveni lent spre plajă.

Se ridică și rămase înmărmurită.

Nu era singură. Paradisul ei fusese descoperit, invadat...

Aşezat pe plajă, Michael Adams o privea.

Ea se îndreptă spre el ca o furie şi începu să-l imite :

— Nu vă apropiaţi de mine, domnişoară Larkspur... Încerc numai să vă ascult, domnule Adams ! Atunci ce naiba căutaţi pe plaja mea ?

— Nu prea e plaja dumneavoastră.

— Am mers destul ca să am pretenţia la puţină intimitate. Credeam că m-am exprimat destul de clar pentru a fi înţeleasă.

— Şi eu nu mi-aş fi permis să vă deranjez singurătatea dacă prietenul dumneavoastră, domnul senator, nu ar fi insistat să vă urmez.

— Credeam că vă aflaţi aici pentru a-l proteja pe el, nu ?

— Poate nu ar trebui să trageţi concluzii pripite, replică el calm.

Ambre îşi întinse prosopul pe nisip, îşi puse ochelarii de soare, încercând cu disperare să-şi controleze tremurul care-i străbătea corpul. Comisese o greşeală. O greşeală fatală. Era inutil să încerce să scape... Ar fi trebuit să meargă cu senatorul şi prietenii lui. Acum era singură cu Michael Adams. În mâinile lui... Şi era periculos.

Foarte periculos.

El era aici, foarte aproape, cu picături de apă lunecând de-a lungul umerilor şi torsu-

lui bronzat. Şi, pentru a nu ştiu câta oară, Ambre fu sfâşiată între un sentiment de mânie şi o atracţie violentă pentru acest trup puternic şi cald.

Îşi închise ochii.

— Pe naiba ! murmură el. Am crezut că mor de frică din cauza dumneavoastră. De ce aţi rămas aşa mult timp sub apă ? Am plonjat şi eu, crezând că sunteţi gata să vă înecaţi.

Ambre strânse din dinţi.

— Nimeni nu v-a cerut să faceţi pe salvamarul.

— Chiar şi înotătorii excelenţi se îneacă, cred că ştiţi asta.

— Doream să fiu singură, continuă ea cu încăpăţânare.

Ea nu trebuia să-l asculte ; îi era teamă că pierde teren şi se lasă atrasă într-un ocean mult mai periculos decât marea care se întindea în faţa lor.

— Chiar nu înţelegeţi că există motive pentru care anumite persoane se neliniştesc în privinţa dumneavoastră ? o întrebă el cu duritate.

Ea se ridică pradă unei adevărate crize de nervi.

— Lăsaţi-mă în pace ! Dispăreţi ! Nu vreau să vă mai văd niciodată !

Şi ridicându-se brusc, o luă la fugă spre perdeaua de arbori. Nisipul şi frunzele moar-

te ale arborilor zburau în jurul picioarelor ei şi apoi... deasupra capului el. Căzuse.

Aproape imediat simţi greutatea corpului umed al lui Michael Adams strivind-o.

Încercă să se debaraseze. În van. Cu mâinile apăsându-i umerii, cu picioarele lipite de ale ei, el o împiedica să se mişte. Îi vorbea la ureche, trimiţându-i cu răsuflarea lui arzătoare unde electrice prin tot corpul. Cuvintele lui erau dure, acuzatoare, întretăiate însă de sărutări. Ea era fata prostuţă a unui bogătaş, răsfăţată de un tată iubitor ; era timpul să afle că trebuie să asculte de sfaturile chibzuite ale unor adulţi care ştiau la ce pericole se expune.

Ea lovea cu pumnii pieptul puternic care o ţintuia la sol.

— M-am descurcat foarte bine, aproape treizeci de ani, n-am nevoie de gorilă ! Lăsaţi-mă !

— Ambre, nu mai faceţi pe naiva...

Se întrerupse şi o fixă cu atâta intensitate, cu o asemenea expresie de durere în ochi, încât ea tresări. Ce secret teribil ascundea acest bărbat în spatele aparenţei grosolane şi implacabile ?

Îşi aplecă capul spre ea şi Ambre nu protestă.

Buzele lui Michael erau lipite de ale ei Dulci, tandre şi mângâietoare. Toată violen-

ta dispăruse. El scoase un geamăt, o cuprinse în brațe și se rostogoli cu ea pe nisipul fin O săruta îndelung, cu patimă, ca și cum în cerca să realizeze uniunea sufletelor în ace lași timp cu cea a trupurilor lor.

Îi mângâie chipul încetișor, aproape du reros.

— Este imposibil. Nu trebuie, spuse din-tr-o suflare.

Nu trebuia. Și ea știa asta. Era un lucru interzis. O interdicție pe care o presimțea in mod confuz, dar al cărei motiv exact nu-l știa. nu-l putea înțelege.

Se lipi și mai strâns de el, răsfirându-i prin degete părul încă umed.

Privirile lor se întâlniră și fiecare putu să citească în ochii celuilalt o dorință violentă.

El își plimbă mâna de-a lungul gâtului ei delicat până la sânul rotund și palpitând. înainte de a-l dezgoli.

— Nu înțelegeți deci ? Nu vă pot oferi nimic. Absolut nimic.

Dar mâna lui tremura când o atinse.

Drept singur răspuns, Ambre lăsă să-i scape un strigăt ușor. în timp ce corpul ei se cambra sub mângâieri. Probabil că el nici nu aștepta mai mult, fiindcă gura lui se lipi de a ei și coborî sărutând pielea goală, gustând sarea pe care apa mării i-o lăsase pe piele.

Cu nerăbdare, făcu să lunece în jos bikini, sărutând cu buzele și limba corpul frumos al tinerei femei, care i se abandonase cu totul

Tandreței îi urmă imediat pasiunea. O pasiune sălbatică, aproape disperată. O pasiune care le dicta gesturile și mângâierile, lipsite de timiditate sau de o falsă pudoare. Mâinile, precise și sigure, urmau fără să ezite curbele, rotunjimile, duritatea celuilalt corp, nerăbdătoare în mod egal, doritoare să primească sau să provoace o plăcere, o contopire care i-ar lăsa sfârșiți. Și mereu flămânzi de alte plăceri...

Ambre deschise ochii și descoperi privirea albastră deasupra ei.

Amândoi erau goi, cu inimile bătând nebunește, vibrând de dorință. Și ochii lui păreau să aștepte un gest, un semnal...

Se lipi de el într-un gest de abandon total, ca un apel urgent și fără echivoc. Dar el continua s-o acopere de mângâieri din ce în ce mai îndrăznețe. Degetele lui se strecurau în pliurile cele mai secrete ale corpului acesta înfierbântat ; provoca în ea valuri succesive ale unei plăceri atât de violente, pe care n-o mai cunoscuse până la el. Strigă de dorință și plăcere și atunci el o pătrunse.

În fine nu mai formau decât o singură ființă, propulsată de o forță care-i ducea spre o bucurie a simțurilor, un paroxism datorat perfectei comuniuni a trupurilor și sufletelor.

Rămaseră mult timp unul lângă altul, tăcuți și nemișcați. Apoi Ambre se ridică. Găsea că e... nebună, inconștientă. Își căută cu

nervozitate, în jurul ei, cele două prose ale costumului de baie.

El își întinse brațul și o atinse.

— Ce faci ?

Citindu-i răspunsul în ochi, el clătină din cap și îi mângâie obrazul.

— Ești așa de frumoasă. Te rog, nu face asta.

Era mânioasă ? Sau rănită ? Nu știa. Dar ce importanță avea ?

Se ridică, goală, nefăcând nici un efort de a se ascunde privirilor amantului ei. Era prea târziu pentru asta.

Apoi se îndreptă spre mare.

El o urmă, o luă de braț și o obligă să se întoarcă spre el.

— Nu fi supărată. Nu trebuie să te simți rănită. Ești atât de frumoasă ! Ești caldă, minunată. Atât de minunată și de... inocentă

— E tot ?

— Ambre, sunt dezolat. Te-am prevenit că nu am nimic să-ți ofer...

— Și atunci ? Sunteți sigur că aș putea dori ceva din partea dumneavoastră ?

Îl văzu cum i se încleștează maxilarele. Privirea lui își reluă strălucirea de gheață pe care o părăsise un moment.

— Văd. Deci gândisem bine când v-am spus că preferați o legătură rapidă și fără viitor, murmură el cu răceală, reluându-l pe „dumneavoastră" destinat celor cu care nu dorești să devii prieten.

Ea îl privi îndelung.

— Vă înşelaţi, spuse ea încet. V-am dorit... dar asta a fost totul.

Apoi îi întoarse spatele şi fugi spre apă.

VI

Adam o privi fugind şi plonjând în apă, fascinat de mişcările suple şi feline ale şoldurilor ei. Ea era viaţa... O viaţă, o energie pe care o cheltuia şi o împărţea în jurul ei cu prospeţime şi spontaneitate. Iar el, ei se mulţumea să bea din acest izvor de apă cu aviditatea omului rămas prea mult timp în deşertul singurătăţii şi nenorocirii.

Ea nu semăna deloc cu Sonia. Sonia era mică, cu formele plinuţe, ochii negri şi o cascadă de bucle întunecate ca abanosul.

Ambre Larkspur era înaltă şi fină. Parcă aiuneca... Blondă ca spicele grâului, avea ochii strălucitori, schimbători — ba albaştri, ba verzi — ca marea oglindindu-se sub razele soarelui.

Niciodată n-ar fi trebuit s-o atingă.

Dar nu putuse rezista şi, acum, resimţea îmbrăţişarea lor ca o trădare la adresa Soniei. Ca şi cum ar fi întors spatele dragostei adevărate.

Asemenea gânduri nu aveau nici un sens. Cunoscuse şi alte femei după moartea tragică a soţiei lui. Da, dar nici una ca Ambre...

Niciodată nu încercase o dorință atât de violentă amestecată cu atâta tandrețe...

Și niciodată nu se simțise atât de bine...

De la primul lor sărut, sub umbrarul de la Washington, el știuse că ea va vibra, se va mișca, se va undui cu această intensitate, cu această suplețe, ca o naiadă liberă și voioasă.

Era frumoasă.

De o frumusețe radioasă, luminoasă. Dar, mai mult decât de puritatea trăsăturilor sau a liniilor corpului ei, se simțea atras de onestitatea privirii ei, de curajul amestecat cu încăpățânarea. De la prima lor întâlnire în parcul Smithsonian, el descoperise în atitudinea ei o spontaneitate, lipsită de orice cochetărie, care-l tulburase profund.

Îi plăcea râsul ei vesel, fără prefăcătorie, felul ei de a se înfuria, impetuozitatea ei și acest mod de a-și ridica bărbia care trăda înclinația ei spre provocare. Îi plăcea cinstea ei înnăscută și felul dulce și simplu în care ea tocmai îi mărturisise că-l dorea.

La gândul ăsta un val de căldură îl invadă.

Bikinii lui Ambre erau tot pe nisip. Ea se găsea departe în apă, evoluând cu agilitatea unui pește în marea bleu-verde. Și dorința creștea în el cu aceeași forță și impetuozitate ca și adineauri.

Era o greşeală. O teribilă greşeală. Într-o zi sau două, maximum trei, el va dispare cu Daldrin şi răpitorii lui, lăsând-o în urmă pe Ambre. Pentru totdeauna. Nu se vor mai revedea, fiindcă el nu era bărbatul pe care ea îl merita. Viaţa lui nu era decât o succesiune de violenţe. Cum va fi şi moartea lui pe care o aştepta ca pe o eliberare. Moartea fizică. Căci moral, emoţional, murise odată cu Sonia ..

Cel puţin aşa crezuse până o întâlnise pe Ambre.

Dar ce-i putea oferi un bărbat ca el ? Minciuni. Sau un univers fără nici o bucurie, unde cea mai mică eroare ar fi devenit fatală şi definitivă. Chiar în acest moment *Alexandria* putea fi urmărită de banditii din Escadronul Morţii. Toţi îl supravegheau pentru a se asigura dacă pot avea încredere în el. Şi el nu va afla decât în ultima clipă locul şi ora răpirii lui Daldrin.

Aşteptarea îl consumase nervos. În curând va sosi momentul. Mâine. Într-una din zilele următoare.

Dar astăzi...

Se îndreptă spre apă, ca împins de o forţă căreia nu-i mai putea rezista. O dorea Cum îl dorea de altfel şi ea. Şi contopirea corpurilor lor fusese atât de perfectă, atât de îmbătătoare încât nu putea fi ceva rău.

Câteva secunde mai târziu era aproape de ea. Ambre făcea pluta pe spate cu ochii închiși, cu chipul oferit razelor soarelui. O luă în brațe și ea se lăsă dusă cu un surâs grav, cu buzele încă roșii de la mușcătura sărutărilor lui.

— Nu prea ne ținem de cuvânt în privința promisiunii noastre de a rămâne departe unul de celălalt, zise ea cu blândețe

— Nu, murmură el.

Își apropie gura de gâtul ei delicat și o plimbă până la buzele tinerei femei, care păstrau gustul sărat al apei de mare. O sărută cu pasiune, trezind în ea o dorință violentă, impetuoasă. Strânse cu putere corpul fin și suplu la pieptul lui.

— Te doresc, îi spuse el dintr-o răsuflare.

Cu un geamăt ea se strânse și mai tare lângă el.

— Aici ?

— Da. Acum. În apă.

Simți că leșină simțind mâinile lui Adam alunecându-i pe picioare și urmând încetișor linia interioară a coapselor ei.

— Acum, Ambre. În apă... repetă el cu o voce joasă.

Ea îl privi cu pasiune. O ridică ușor, ținând-o strâns, iar ea îi încercui talia cu picioarele. O atrase spre el, imprimând corpului ei o mișcare lentă, aducând-o și iar aducând-o spre el încet, și apoi din ce în ce mai repe-

de, până când deveniră două torțe incandescente plantate sub razele soarelui, în mijlocul apei albastre ; apoi un strigăt le scăpă, un singur strigăt, parcă țâșnit dintr-un singur corp.

Ea își așeză capul pe umărul lui, cu răsuflarea tăiată, cu inima bătând în galop, și rămaseră unul în brațele celuilalt un foarte lung moment, fără să se miște...

În sfârșit ea își ridică capul.

— Hai să ne îmbrăcăm. Plaja asta nu e particulară...

El o aprobă tăcut și fără voia lui o lăsă să se îndepărteze.

Când ea atinse malul, își luă bikinii și se îmbrăcă cu aerul cel mai natural, fixând un moment nesfârșit întinderea de nisip pe care o străbătuseră ca să ajungă până aici. Apoi, luă slipul lui Adam și se apropie de mare.

— Vine senatorul, spuse ea liniștit, aruncându-i-l.

Daldrin...

Adam își imagină stupoarea senatorului, dacă acesta s-ar fi aventurat până aici puțin mai devreme. Își puse slipul și ieși din apă

— Ah ! Iată-vă ! strigă Ian Daldrin, vizibil ușurat, câteva minute mai târziu.

— Domnule senator, spuse Ambre, nu putea să mi se întâmple nimic. Degeaba l-ați trimis pe domnul Adams să mă protejeze.

— Ei bine... nu se știe niciodată.

— Vă asigur că n-aveţi nici un motiv să fiţi neliniştit !

— Bine, bine ! Acum trebuie să reveniţi. Vor servi dejunul. Un gigantic grătar este instalat pe plajă. Este chiar un grup care dansează calipso. Şi trebuie neapărat să gustaţi din punch. Este o minune.

Îi oferi braţul tinerei femei şi ea îl luă fără a-i arunca vreo privire lui Adam.

Surprins, Daldrin nu se putu împiedica să arunce în spatele lui o privire intrigată.

Adam îi urma în tăcere.

* * *

Se ospătară cu frigărui la grătar, bine stropite cu un punch delicios.

Ambre se mira în sinea ei cum de putea să flecărească atât de vesel cu senatorul Daldrin, ca şi cum nimic extraordinar nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum viaţa ei nu ar fi fost radical schimbată cu câteva ore mai devreme.

Departe de a se simţi rănită sau vinovată, ea adopta o comportare uşoară şi nepăsătoare care nu-i era în fire. Şi se minuna singură de calmul ei, de capacitatea de a-şi ascunde emoţia tulburătoare pe care o trezea în ea prezenţa discretă dar obsedantă a bărbatului care nu înceta s-o urmărească cu privirea lui pătrunzătoare.

Asistară la apusul soarelui de pe plajă şi se urcară în ultima barcă pentru a ajunge înapoi la *Alexandria*, ancorată în apele adânci ale Insulelor Bahamas.

Când vaporul se îndepărta, Ambre îşi lua adio în mod secret de la insulă. Niciodată nu va uita acest colţ de paradis, pierdut între nisipul argintiu şi marea albastră.

Ajunseră pe vas la ora cinei, dar Ambre se retrase pretextând o durere de cap cauzată de soare. În realitate, dorea să se izoleze ca să reflecteze la această zi, la momentele ei toride, la acea sărbătoare a simţurilor care îi deschisese orizonturi nebănuite.

Singură în cabină, nu reuşi să-şi ia gândul de la Michael Adams. Nu ştia încă cine este cu adevărat şi nici ce rol joacă pe vapor. Faptul că tatăl ei o pusese în gardă în privinţa lui o apăsa — oare acest bărbat era cu adevărat periculos ? — dar nu se putea totuşi împiedica să surâdă gândindu-se la chipul aspru şi la ochii albaştri despre care ştia acum că pot fi şi de foc, nu numai de gheaţă.

Cum nu reuşea să-şi găsească somnul, decise să dea o raită pe punte. Îşi puse la iuţeală un costum alb de jogging şi ieşi din cabină.

Pe puntea superioară, briza marină sufla uşor. Tăcerea nu era întreruptă decât de clipocitul valurilor care se loveau de vas.

Luna apăru deodată printre nori. O lună rotundă şi plină care făcu să scânteieze în apă mii de luminiţe.

Ambre contempla valurile, emoţionată de atâta frumuseţe. Se simţea minunat. Calmă, destinsă, copleşită...

Şi Peter ? Şi viitorul ei ? N-ar fi trebuit să se gândească puţin mai serios, în loc să se lase atrasă, trup şi suflet, într-o poveste de dragoste fără viitor, cu un necunoscut periculos ?

Cu Peter dorise să-şi clădească un cămin, o familie, o viaţă fericită care, credea ea, i s-ar fi potrivit. Dar... chiar dacă sentimentele pe care le nutriseră unul pentru celălalt fuseseră adevărate, ea aşteptase prea mult. Peter nu ştiuse sau nu dorise să se hotărască. Obosise aşteptând. Şi abia astăzi înţelesese că nu-l iubise pe Peter aşa cum crezuse. Dacă n-ar fi fost aşa, s-ar fi putut ea dărui pe negândite unui necunoscut ? Şi să atingă, să împartă cu el o intimitate şi o plăcere atât de mare de la prima îmbrăţişare ? Numai la gândul corpurilor lor înlănţuite şi la plăcerea pe care o simţise, începu să tremure, nerăbdătoare de a retrăi din nou acele senzaţii îmbătătoare.

Auzi un zgomot de paşi şi se întoarse. De cealaltă parte a punţii, cu spatele la Ambre, un bărbat îmbrăcat în alb contempla ma-

rea. Senatorul Daldrin părea să caute şi el singurătatea.

Tânăra femeie preferă să se retragă discret.

Când ajunse la scara metalică, zări în apropiere silueta enigmaticului Michael Adams.

O privea.

— Noapte bună, Ambre, murmură el cu o voce dulce.

Ea îi surâse.

— Noapte bună.

Şi ae retrase imediat.

* * *

Nassau, Bahamas
14 iunie

Îmbrăcată numai în alb, cu o pălărie de pai cu boruri mari şi o poşetă uriaşă pe umeri, Myra avea un aer foarte hotărât.

— Am intenţia fermă să fac o groază de cumpărături, până la epuizarea totală atât a stocurilor cât şi a cumpărătoarei. Vii cu mine ?

— Precis că te-aş abandona pe drum Am chef să lenevesc pe marginea piscinei în această după-amiază.

— Cum vrei. Suntem în vacanţă ! Datoria fiecăruia este să facă ce-i place...

Aşteptând autorizaţia vamei ca să coboare, cele două femei se duseră până la bu-

fotul aranjat într-o cabină mare în apropierea pasarelei de debarcare.

Myra îşi oferi o farfurie plină de ouă cu jambon, sub pretextul că alergatul după cumpărături este o activitate epuizantă pentru care trebuie să se pregătească printr-un prânz consistent.

Ambre surâse vag şi ceru o ceaşcă de cafea. Apoi se instalară la o masă şi Myra îşi privi prietena cu un aer maliţios.

— Pe cine cauţi ?

— Poftim ?

— Cauţi pe cineva, nu-i aşa ?

— Nu, deloc !

— Eşti sigură ?

— Bineînţeles. Am aruncat o privire asupra oamenilor... Mă fascinează !

— Ah ! ştiu... oamenii în general. Credeam că îl cauţi poate pe misteriosul Michael Adams.

— Ce idee !

— Ei bine, aseară părea să se întrebe asupra motivului absenţei tale de la cină. Oh! a rămas foarte discret. Chipul său e întotdeauna impasibil, foarte rece şi totuşi, am impresia că aparţine acelei categorii de bărbaţi care ard puternic în interior. Are un fel de... intensitate ciudată a privirii. Şi apoi e frumos, seducător... Spune, ai remarcat şi tu asta ? Cred că nu eşti deloc insensibilă la farmecul lui enigmatic ?

Ambre arboră un surâs evaziv.

— Este interesant, da.

Şi ducându-şi ceaşca de cafea la gură, puse capăt acestei discuţii. Fată fină, Myra nu mai insistă.

— Eşti gata să iei cu asalt magazinele din Nassau ?

— Acum da.

Până la ora dejunului, alergară prin magazinele şi pe la tarabele care expuneeau articole pentru turişti. Doborâtă de greutatea cumpărăturilor, Myra tocmai se declara zdrobită de oboseală, când două scutere se apropiară de ele. Spre marea lor surprinză, Ian Daldrin ţinea de ghidon pe primul şi un surâs copilăresc îi lumina faţa atât de serioasă de obicei.

Michael Adams îl urma îneaproape ca de obicei.

— Aţi mâncat ? se interesă senatorul.

— Încă nu, şi murim de foame ! exclamă Myra. Ce proiecte aveţi ?

— Un mic restaurant nu prea arătos, aflat la capătul acestui drum. Acum câţiva ani am mâncat aici cu soţia mea, Katherine.

Decedată cu mai puţin de doi ani în urmă, ea lăsase un mare gol în viaţa senatorului care încerca să-l umple muncind zi şi noapte, redublându-şi devotamentul pentru problemele statului. Fără îndoială, această

mică excursie până la restaurant era modul lui de a onora memoria Katherinei.

Ambre îl privi pe Michael Adams. Nu-i vedea ochii ascunși de ochelarii de soare, dar simți o undă de căldură străbătându-i trupul.

— E departe ? Cum ajungem până acolo ? întrebă Myra.

— Urcați-vă în spatele meu, îi propuse vesel Daldrin.

— În spatele dumneavoastră ? repeta Myra incredulă.

— Bineînțeles. Sunt un as al scuterului, să știți. Iar Ambre va merge cu Michael. Nu e departe.

S-o instaleze pe Myra cu toate bagajele ei pe scuterul senatorului luă tot atâta timp cât drumul. Un drum prea scurt pentru Ambre, așezată în spatele lui Adams, emoționată de a se lipi din nou de trupul lui viguros.

— Merge ? strigase el, după ce demaraseră.

— Formidabil, răspunsese ea.

Nimic mai adevărat. Regăsea acel parfum care o amețea, părul lui care îi mângâia fruntea

Micul restaurant era o simplă cabană de o fermecătoare simplitate rustică.

— Aici se mănâncă cea mai bună supă de broască țestoasă din lume, îi asigură Daldrin, când luară loc pe două bănci.

Masa se desfăşură într-o atmosferă destinsă, fiecare descriind cu detalii amuzante amintirile experienţelor culinare pe care le avuseseră străbătând lumea. Apoi, printr-una din acele întorsături sprintene ale conversaţiei, se trecu de la arta culinară la arta dramatică.

Ambre simţea şoldul lui Michael lipit de al ei. Sorbea dintr-o bere şi îi admira în voie mâinile mari cu degete lungi, pe care i-ar fi plăcut să le simtă pe corpul ei înfierbântat.

O străbătu un fior şi-şi ridică ochii spre Myra care tocmai îi pusese o întrebare.

— Poftim ?

— Te întrebam dacă ai văzut „Tranda lrii galbeni" ?

Ambre roşi până la urechi.

— Nu... nici măcar nu ştiu despre ce este vorba...

— Scumpa mea Ambre, azi eşti într-adevăr cu capul în nori. Este o piesă de teatru care se joacă la New York, în afara circuitului convenţional de pe Broadway. Este o minune ! Unul din cele mai bune spectacole la care am asistat de mulţi ani. De altfel şi Michael l-a văzut.

— Într-adevăr, spuse el. Una din prietenele mele face parte din distribuţie.

Ambre clătină din cap şi-şi reluă firul gândurilor, în timp ce Myra îşi continua ex-

punerea detaliată asupra vieţii culturale din New York.

După dejun, Daldrin şi Michael le conduseră la bordul *Alexandriei,* înainte de a duce înapoi scuterele. Ambre îşi puse costumul de baie şi se duse la piscină.

Nu-l revăzu pe Michael toată după-amiaza.

La apusul soarelui, se întoarse în cabină şi făcu un duş interminabil înainte de a se găti cu grijă : îşi alese o rochie lungă de mătase neagră care i se mula pe trup ca o mănuşă.

În cele din urmă se examină în oglindă. Satisfăcută, ieşi din cabină şi o luă pe coridorul care ducea la scară. Avea tot timpul, înainte de cină, să se plimbe pe puntea superioară ca să admire marea, reflexele ei schimbătoare în lumina serii.

Ajunsese la scara de metal când zgomotul unei uşi care se deschide o făcu să tresară.

Michael Adams se afla în prag, privind-o fix, cu un prosop înfăşurat în jurul mijlocului.

— Bună seara... murmură el.

O trecu un fior.

— Bună seara.

El întinse braţul şi o trase încetişor în interiorul cabinei. Se lăsă antrenată fără să opună cea mai mică rezistenţă. El închise uşa

şi o prinse între perete şi propriul lui trup, strângând-o din toate puterile şi lipindu-şi buzele de gura ei, delicat conturată cu ruj.

Găsi fermoarul rochiei şi îl deschise lent. Mătasea rochiei formă o mică grămăjoară întunecată la picioarele lor.

Ridicând-o atunci în braţe, o lungi pe pat şi o contemplă ca şi cum ar fi băut cu nesaţ dintr-un izvor proaspăt şi îmbătător. Era atât de frumoasă încât îi tăia răsuflarea ; corpul ei uşor bronzat era acoperit doar de lenjeria fină de culoare neagră.

Îngenunche lângă ea şi-şi lăsă buzele să mângâie trupul vibrant al fetei. Limba îi întârzie pe sânii rotunzi, pe pântecele neted şi pe şoldurile cu rotunjimi ispititoare pe care le dezgolea lent din dantelele care le ascundeau încă într-un mod atât de excitant.

Cu ochii pe jumătate închişi, fremătând, Ambre se abandonă delicioasei torturi a acestei aşteptări voluptuoase, oferindu-se mângâierilor mâinilor şi privirilor lui Adam.

Cu gura atinse locul cel mai secret al corpului ei, Ambre îşi înfipse mâinile în părul lui ciufulit, imprimând corpului ei o mişcare lascivă, scoţând mici gemete din ce în ce mai dese.

Într-un murmur înăbuşit, ceru s-o lase, dar el îşi continuă mângâierea până ce un lung spasm o scutură. Numai atunci Adam îşi smulse prosopul din jurul şoldurilor şi se

lungi peste ea, sărutând-o cu atâta pasiune încât ea i se oferi fără ezitare.

Şi de această dată corpurile lor strâns lipite se unduiră ca un val, întîi lent, apoi cu frenezie, contopindu-se parcă într-o singură fiinţă. Îşi şoptiră vorbe de dragoste, gemură, strigară şi în cele din urmă fură doborâţi de o plăcere violentă care-i lăsă tremurând, la capătul puterilor.

Rămaseră mult timp înlănţuiţi, neîndrăznind să se mişte de teamă să nu rupă farmecul. Parfumul lui Ambre invadase cabina Adam se simţea ca renăscut după ce făcuse dragoste cu această femeie frumoasă şi ar zătoare.

— Michael ?

El nu răspunse, uitând un moment acest nume de împrumut.

— Michael... ?

Ambre se ridică într-un cot. Cu părul ei blond răsfirat pe umeri, cu şuviţele buclate care-i mângâiau obrajii, îi păru lui Adam însăşi imaginea inocenţei.

— De unde veniţi ?

În ciuda intimităţii lor fizice, ea ezita încă să-l tutuiască, aşa cum era natural între doi amanţi. Nu ştia încă nimic despre el.

El surâse cu un aer vag.

— De aici şi de aiurea. De peste tot şi de nicăieri.

El se ridică puţin şi îi mângâie chipul.

— Nu înțeleg cum o femeie ca tine nu a găsit încă un bărbat care să i se arunce la picioare, gata să-i ofere sufletul, viața lui...

— Am fost logodită, îi răspunse ea cu sinceritatea obișnuită. Trăiam în Atlanta și lucram la o revistă. Am plecat.

— De ce ?

— Așteptam de la relația noastră mai mult decât era el dispus să ofere.

Ambre ezită o secundă, apoi surâse.

— Eram logodiți de mai mulți ani... Niciodată n-a acceptat să fixeze data căsătoriei. Îmi doream copii. Peter afirma că lumea actuală nu merită să-i dăruiești copii: Se temea ca viața lor să nu fie într-o zi confruntată cu suferința, într-un fel sau altul... A petrecut mai mulți ani în Vietnam.

— Îl iubeai ?

— Da.

— Ce-ai face dacă s-ar răzgândi ?

— Nu-mi dau seama. Am impresia că am plecat de mulți ani. Și în prezent, dumneavoastră... De unde veniți ? Întâi m-am gândit că de la New_York fiindcă aveți acolo o prietenă artistă. Dar accentul nu corespunde. Nu e nici cel din Vestul Mijlociu. Nici cel din Súd. Atunci ? Poate din California ?

Îi luă mâna și i-o acoperi de sărutări ușoare.

— Nu pune întrebări, Ambre. Ți-am spus, sunt un pic de peste tot și de nicăieri.

— Engleza nu este limba dumneavoastră maternă, nu-i aşa ?

El îşi stăpâni o tresărire. Engleza lui era perfectă, nimeni nu-l mai întrebase asta vreodată.

— Bineînţeles că da, spuse el, furios că trebuie să mintă. Ambre, te-am prevenit. N-am nimic să-ţi ofer şi nu voi răspunde la nici o întrebare.

Ea îşi plecă ochii.

Lui Adam îi păru rău că o rănise. Doar numai el era vinovat de această încurcătură. Dar nu-şi putea permite să-i spună mai multe despre el... Ea era prea inteligentă, prea intuitivă. Şi petrecând prea mult timp lângă ea, risca foarte mult.

Totuşi, în acelaşi timp şi în mod ciudat, se simţea vindecat de toate rănile lui. Ambre avusese darul rar şi magic de a-l readuce la viaţă.

— Ce subiecte sunt autorizată să abordez ? îl întrebă ea liniştită.

El îi mângâie cu blândeţe părul şi surâse larg.

— Paris. Paris primăvara sau toamna. Apusul soarelui pe Capitoliu, atât de alb, reflectat pe cerul mov.

— Iubiţi Washington-ul ?

— Ador Washington-ul.

— Şi Virginia ?

— La fel. Munţii, văile... Cred în mod sincer că nu e nici un loc în lume mai frumos ca acesta. Aşteaptă... Ba da, există altceva şi mai frumos.

— Unde ?

— Plaja de ieri. Acea plajă unde te-am ţinut în braţe, unde am făcut dragoste pentru prima oară.

Da, făcuse dragoste cu Ambre. Făcuse cu adevărat dragoste cu o femeie pentru prima oară după atâţia ani. După Sonia.

„Iartă-mă, Sonia" gândi el. Chiar dacă ştia că ea îl iertase... Numai el considera asta ca o trădare. Îşi va găsi el liniştea când va declara război Escadronului Morţii ?

— Oh ! strigă Ambre privindu-şi ceasul fin din aur prins la încheietura mâinii. Am întârziat la cină.

Se sculă, îşi făcu din nou duş şi îşi îmbrăcă repede desuurile din dantelă şi rochia de mătase. Adam luă o cămaşă din dulap.

În câteva minute erau gata şi se inspectau unul pe celălalt, în căutarea unor detalii care i-ar fi putut trăda.

Adam o escortă pe Ambre până la capătul culoarului, pe scări dar în momentul intrării în sufragerie, ezită.

— Preferi să intri singură ?

— Nu. Cel puţin dacă nu doriţi dumneavoastră asta...

El negă din cap.

— Ştii ce-ar gândi tatăl tău dacă ne-ar vedea împreună ?

— Da, ştiu. Mi-ar place însă să-mi explicaţi şi de ce...

— Nu pot.

Ea îl examină cu gravitate timp de câteva secunde.

— Vă cred, murmură ea. Şi prefer să intru în sufragerie la braţul dumneavoastră.

El surâse şi se înclină.

Când ajunseră la masa senatorului, bărbatul se ridică. Ambre se scuză pentru întârziere, fără a da nici o explicaţie.

Cu verva ei obişnuită, Myra declară că toate ceasurile ar trebui aruncate peste bord şi asta pe toată durata vacanţei.

Senatorul Daldrin surâse, dar părea preocupat.

* * *

După cină, micul grup invadă cazinoul. Ian Daldrin adora jocul, dar politicianul din el îi înfrâna ardoarea. Doritor de a-şi păstra reputaţia de om serios, se mulţumea să joace sume mici.

Din contră, Michael Adams arunca jetoane pe plusul ruletei cu o dezinvoltură lipsită de orice emoţie şi asta părea să-i priască, fiindcă câştiga mult mai des decât pierdea.

Ambre ieşi destul de curând pe punte. Găsi un colţ adăpostit de unde putea să ad-

mire marea scânteind sub razele lunii şi să savureze liniştea nopţii.

Un moment mai târziu îl remarcă pe Ian Daldrin în acelaşi loc ca şi în ajun. Aproape imediat, Michael Adams se apropie de el.

— Nimic nou ? se interesă senatorul.

— Nu, nu încă.

— Ce faceţi cu Ambre Larkspur ?

Ea nu-i vedea figura lui Michael Adams, dar ştia că-l priveşte cu răceală pe Daldrin pentru a-i da de înţeles că asta nu-l priveşte în nici un fel.

— Domnule, v-aş putea aminti că mi-aţi cerut s-o protejez ?

— Sigur, dar n-am sugerat...

— Ce ?

— Nu ştiu. Aştept să-mi spuneţi.

— În acest caz, trebuie să vă spun domnule, cu tot respectul pe care vi-l datorez, că tot ceea ce se petrece între mine şi Ambre nu vă priveşte.

Daldrin păstră tăcerea mult timp.

— O iubesc foarte mult. Ea este dealtfel principala raţiune de existenţă a tatălui ei N-aş vrea s-o văd suferind.

— Liniştiţi-vă, nici eu nu vreau s-o văd suferind.

Simţindu-se jenată că ascultă pe furiş această discuţie al cărei principal subiect era ea, Ambre făcu un pas înainte.

Cei doi bărbaţi se întoarseră brusc şi ea înaintă spre ei, surâzând în modul cel mai natural din lume.

— Ce seară minunată, nu-i aşa ?

— Într-adevăr minunată, răspunse Ian Daldrin.

— Mi se pare că sunteţi singurii de pe acest vas care apreciaţi frumuseţea nopţii şi a mării... Ador să mă plimb pe punte la această oră târzie.

— Aceste clipe ar fi categoric mai puţin plăcute dacă s-ar îmbulzi toţi să le admire, remarcă senatorul făcându-le cu ochiul. Dacă am merge să bem un ultim pahar înainte să ne retragem în cabinele noastre ? Ambre ? Michael ? Ce ziceţi ?

— Este o idee excelentă, aprobă ea.

Daldrin se îndreptă spre interiorul vasului şi o luă înaintea ei pe scară. Michael Adams îi urma la câţiva paşi dar, deodată, Ambre îşi dădu seama că el nu mai era acolo. Se opri o clipă pentru a-l căuta din ochi şi îl văzu discutând cu unul din oamenii echipajului.

— Mâine seară, spunea acel marinar cu un accent foarte puternic pe care ea nu reuşea să-l identifice.

— Eşti sigur ? întrebă Michael vizibil încordat.

Bărbatul îi răspunse într-o limbă străină pe care Michael părea s-o înţeleagă perfect, apoi se îndepărtă şi dispăru.

Michael puse piciorul pe prima treaptă şi o descoperi pe Ambre. O privi furios.

— Ce faceţi aici ? o întrebă pe un ton sec, reluând în mod natural pronumele de reverenţă.

— Vă aşteptam.

— Ah... Ei bine, să-l urmăm pe senator, da ?

— Bineînţeles.

În capul scărilor, se întoarse brusc spre ea.

— Ce-aţi auzit ?

— Mai nimic.

— Minţiţi.

Ea îşi aruncă furioasă capul spre spate.

— Este adevărat, mint. Ce se va întâmpla mâine seară ?

— O partidă de poker. Şi nu aţi fost invitată. De altfel sunt singurul invitat. Ne-am înţeles ?

Şi o strânse de braţ, să i-l rupă, nu alta.

— Michael ! Îmi faceţi rău... Nu voi vorbi nimănui de această stupidă partidă de poker. Auzindu-vă s-ar crede că am surprins un secret de stat.

El îi lăsă braţul.

— Îţi cer iertare. Dar nu vreau ca zvonul să se răspândească, asta-i totul

— Mi se pare o meschinărie.

— Nimeni nu trebuie să fie la curent, Ambre !

Din nou privirea lui era de gheaţă, iar mâinile mai reci ca oţelul.

Ea se îndepărtă de el. Era un om periculos, îi spusese tatăl ei. Dar era oare şi un amant periculos ? Presimţea asta în mod confuz, ştiind totodată că asta n-ar face-o totuşi să se îndepărteze de el. Cel puţin, nu pentru lung timp.

Ambre deschise uşa barului şi se îndreptă spre senator.

— V-am pierdut pe drum, spuse el cu un surâs. Ce s-a întâmplat ?

— Un marinar m-a oprit pe drum. Îmi pierdusem un buton de la manşetă şi el l-a găsit.

Ambre îl privi pe Michael. Debitase această minciună fără să clipească, privindu-l drept în ochi pe senator.

Bărbaţii se hotărâră să bea whisky şi Ambre o cremă de mentă. Senatorul se înclină puţin pentru a privi cerul prin geam.

— Şi mâine seară luna va fi aproape plină.

— Da, va fi lună plină, repetă Michael

Senatorul îşi plecă capul. Un mesaj de neînţeles pentru Ambre părea să se fi schimbat între cei doi bărbaţi. Şi senatorul parcă fusese străbătut de un fior. Dar, deja rostea un toast.

— Să bem pentru farmecul nopţilor pe mare, al libertăţii şi al lunii pline, spuse el lugubru

Ambre şi Michael ridicară paharele.

Ea observă că faţa amantului ei nu purta nici o urmă de emoţie, nici acum, nici mai

târziu când o conduse până la uşa cabinei ei. Îi luă mâinile, depuse câte un sărut în fiecare palmă, apoi la încheietura mâinii, înainte de a o strânge la pieptul lui şi a o săruta cu atâta pasiune, cu un asemenea instinct de posesiune încât ea se simţi îngrozitor de abandonată şi nenorocită când el se dădu un pas înapoi.

— Noapte bună, Ambre, murmură el cu dulceaţă. Şi foarte repede dispăru în penumbră.

Montego Bay
15 iunie

A doua zi de dimineaţă Ambre nu-l văzu nici pe senator nici pe Michael Adams. Ea părăsi *Alexandria* în compania lui Jim şi Josie şi merseră mult timp pe străzile animate din Montego Bay. Apoi vizitară Rose Hall, superba plantaţie pe care vrăjitoarea albă instaurase o domnie a splendorii decadente, lovind şi omorând sclavii şi întreţinând o mulţime de legături scandaloase.

Proprietatea era superbă, ghidul amuzant şi încântat de a le putea povesti anecdote picante. Dimineaţa trecu cu iuţeala vântului.

Puţin mai târziu, în grădină, Ambre se răsfăţă sub calda mângâiere a soarelui jamaican, până când se simţi cuprinsă de o ciudată senzaţie. Se întoarse brusc şi îl zări pe Michael Adams. O privea de la o distanţă

de câțiva metri, îmbrăcat într-un șort și o bluză neagră.

Se îndreptă spre ea.

— Nu știam că sunteți aici, îi spuse ea.

— Am rămas în grădină.

— Și senatorul?

— Este încă în casă. Unde este familia Bainbridge?

— Înăuntru.

El dădu din cap.

— Michael, mă supravegheați?

— Ce vrei să spui?

— Oriunde merg, am impresia că simt privirea dumneavoastră.

— Pură coincidență. Nu-l părăsesc pe senator, iată de ce drumurile noastre se încrucișează mereu. Iar privirea mea, adăugă el cu un surâs aproape trist, mărturisesc cu umilință că nu se poate dezlipi de tine când ești pe aproape. Dar nu e vorba de nici un fel de supraveghere.

Jim și Josie se apropiau. Tânăra femeie îi surâse lui Michael.

— Mergem să bem un pahar la hotel. Știți, cel de la lagună. Vreți să veniți cu noi?

— Mulțumesc pentru invitație, dar îl aștept pe senator.

— Bine, dacă doriți, știți unde ne puteți regăsi.

El aprobă cu un semn din cap și îi privi îndepărtându-se.

Puţin mai târziu, senatorul, Michael Adams şi alţi membri ai micului lor grup sosiră la hotel. Barul se găsea în centrul lagunei şi ei se dezbrăcară în costum de baie pentru a înota până la taburetele aşezate în apa limpede.

Apoi, Ambre se căţără pe o saltea pneumatică enormă şi se întinse la soare, cu o mână atârnându-i în apa albastră a acestui loc de vis. Închise ochii şi se lăsă legănată de valurile mici. Când îi deschise un pic mai târziu, îl văzu pe Michael. Aşezat singur pe malul lagunei, sorbea o limonadă şi o privea fix.

Ea nu se apropie de el ; nici el nu veni spre ea. Se ţinea la distanţă şi Ambre ştia că aştepta de la ea să facă primul pas. Daldrin, fără să ştie exact ce îi lega, se opusese legăturii lor. Michael nu avea intenţia să nege relaţiile lor, dar dacă ea dorea să le pună capăt, el i-ar fi oferit ocazia favorabilă.

Dar ştia măcar ea ce-şi doreşte cu adevărat ?

La sfârşitul după-amiezii, toată lumea se urcă la bordul *Alexandriei* care trebuia să se îndreptate spre coasta mexicană. Ambre rătăci pe vapor, în aşteptarea apusului de soare, apoi făcu un duş, îşi puse o rochie albă şi-şi părăsi cabina.

Cu inima bătând, urmă culoarul până la uşa lui Michael Adams. Când bătu de două

ori cu discreţie, se simţi roşind. Îşi pierduse toată ruşinea ? Se ducea în cabina unui bărbat despre care nu ştia nimic, pentru simplul şi unicul motiv de a face dragoste cu el...

Uşa se deschise. Ca şi în ajun, el tocmai făcuse duş şi avea încă puţină spumă de ras pe bărbie. Faţa lui era gravă, dar o atrase în cabină şi o cuprinse cu patimă în braţe. Atunci orice urmă de ruşine o părăsi pe Ambre.

În seara asta făcură dragoste cu mai multă pasiune ca niciodată înainte. O înconjurâ de o reţea de mângâieri savante, cu o încetineală şi gravitate care le făcură încă şi mai tulburătoare. Fiecare din gesturile lui părea îndelung gândit şi trăit cu pasiune. Şi ea îi cerceta corpul, înnebunită, cu atâta voluptate, încât trecutul şi viitorul se sfârşiră în faţa acestui prezent fantastic.

Ambre strigă cu o bucurie sălbatică, ulurită de bucuria intensă pe care o simţi când amândoi atinseră, deodată, paroxismul plăcerii.

Şi, mai târziu, când îşi regăsiră suflul, el continuă să-i mângâie încetişor fiecare părticică a trupului, ca şi cum dorea să şi-l întipărească în minte, să-i cunoască fiecare curbă pe de rost.

Apoi o strânse cu putere lângă el.

— Dacă ai şti cât o să-mi lipseşti ! îi şopti la ureche.

Un fel de groază umplu inima lui Ambre

De la început el îi declarase că nu are nimic să-i ofere. Ea acceptase tacit să nu aştepte nimic de la această legătură. Nu ştia ce îi rezervă viitorul. Nici dacă putea spera la acest viitor. Dar această declaraţie neaşteptată o uimea, o speria. Dintr-odată îşi dădea seama că, lipsită de Michael Adams şi de vibranta lui pasiune, viaţa ei şi-ar fi pierdut orice sens... Din fericire, croaziera era departe de a se termina. Se mai puteau întâmpla multe.

Îşi înfundă mâna în părul des al amantului ei. Ar fi vrut să-i vorbească, dar el se ridică brusc, smulgându-se din dulceaţa pe care i-o ofereau braţele ei, plăcerii de a o simţi lipită de el. Şi această sfâşiere, această despărţire atât de dureroasă îl umplu de furie, de frustrare, încât simţi dorinţa imperioasă de a o muşca. Dori s-o rănească, s-o facă să sufere la rândul ei.

— Totul a fost o greşeală îngrozitoare de la început. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Niciodată !

Auzind aceste cuvinte, Ambre începu să tremure. I se făcuse dintr-odată frig. Abandonată, respinsă... nu mai înţelegea nimic. Şi ruşinea o prinse din nou în gheare'e ei

Se sculă şi se îmbrăcă, agitată, nervoasă. abia reuşind să-şi reţină lacrimile amare. El tocmai îşi înnoda cravata când ea se repezi spre uşă.

— Ambre !

— Da ?

Cu mâna pe clanța ușii, ea pleca. Vroia să fugă departe de această cabină blestemată, departe de acest bărbat enigmatic și crud.

Se apropie de ea și buzele lui se lipiră de ale ei, autoritare, posesive și totodată nespus de dulci și tandre, parcă implorându-i iertarea. Apoi o împinse cu violență.

— Pleacă ! Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă !

Deschise ușa și fugi pe coridor, năucită, disperată.

Cina fu de-a dreptul lugubră. Senatorul Daldrin părea pierdut într-un abis de gânduri. Michael Adams era mai încordat și mai rece ca niciodată. Și, în afara lui Ambre, toți meseni se eclipsară rapid, fugind de această atmosferă înăbușitoare.

— Ce planuri aveți pentru seara asta ? întrebă senatorul.

Ea ridică din sprâncene.

— Nimic deosebit. O să mă plimb puțin pe punte, ca de obicei. Briza mării și mișcarea valurilor au pentru mine un efect liniștitor.

— Nu ieșiți pe punte.

Mâna lui Michael o acoperea pe a ei și cuvintele sunau ca un ordin.

Ea privi fix această mână bronzată, reprimându-și o dorință nebună de a urla, de a o

lua la goană. Nu voia ca el s-o mai atingă. Niciodată.

— Sunt destul de mare ca să hotărăsc cum să-mi folosesc timpul. Şi mi-e silă să primesc ordine, mai ales din partea persoanelor cărora nu le recunosc nici o autoritate asupra mea.

— Ştiu, răspunse el calm. Totuşi, vă sfătuiesc să nu vă aventuraţi singură pe punte în seara asta. Vă rog... Culcaţi-vă cât mai devreme. Duceţi-vă să vedeţi un film.

Daldrin tuşi uşor.

— Ambre este adultă şi responsabilă de acţiunile ei.

Aceste cuvinte sunară şi ca avertisment.

Ce se întâmpla oare ? Aceşti doi bărbaţi erau prieteni sau duşmani ? De ce atâtea mistere ?

Se ridică, obosită de aceste enigme. Atitudinea ciudată şi agresivă a lui Michael o lăsa dezorientată şi rănită. Nu-şi mai dorea decât o singurătate liniştită, numai în contact cu marea, cu noaptea... Să uite totul. Dorea să asculte oceanul, să respire aerul sărat, să simtă briza nocturnă mângâindu-i încetişor chipul. Da, să uite totul, să şteargă tot ce se întâmplase.

— Un film este o excelentă idee, spuse ea cu un surâs forţat. Scuzaţi-mă...

Şi se îndepărtă.

Ajunsă la uşa sufrageriei, se întoarse.

Michael Adams tocmai schimba câteva cuvinte cu senatorul. Apoi îl văzu intrând în bucătărie

Ambre ieşi în noapte.

Întunericul o învălui imediat, catifelat şi mângâietor. Valurile clipoceau, luna strălucea pe marea sclipitoare — o lună aproape plină...

Se simţi pe un teren prieten, în sânul unui univers complice. Marea devenise confidenţa ei, care o consola şi o liniştea.

Şi nimic altceva nu mai conta...

Nici Michael Adams.

„Să-l ia dracu', pe el şi mofturile lui..." gândi ea.

VII

Vasul *Alexandria* aflat în apele internaționale

16 iunie, ora 0,45

Era târziu.

Ca un urs în cușcă, el se învârtea prin cabină.

Greșise că se arătase atât de rigid, pentru că-i dăduse ordine. Ambre era o fire mândră și independentă, nu un animal mic, timid și ascultător.

Dar el se neliniștea degeaba. *Alexandria* era un vas mare și ea avea toate șansele să se afle departe de locul fatidic.

Își privi ceasul.

Chiar în dimineața asta aflase că vaporul teroriștilor va ajunge între miezul nopții și ora 1. Putând să conteze pe complicitatea senatorului, reuși să economisească timpul și energia pe care ar fi fost obligat să le desfășoare în caz contrar, pentru a-l face să se găsească la locul potrivit, la ora stabilită.

Ori, momentul sosise. Dar nu se putea concentra. Se pregătea să înfrunte, pe ascuns, o organizație cu oameni foarte periculoși,

chiar aceia care îi asasinaseră în mod odios pe soţia şi copilul lui — şi totuşi Ambre continua să-l obsedeze.

Îi va lipsi atât de mult !

Vremea răzbunării sosise. O răzbunare pe care o aştepta de mult. O răzbunare care îi va permite în acelaşi timp să îndeplinească un act nobil — să elibereze nişte nevinovaţi, să redea familiilor lor patru consilieri militari, doi diplomaţi şi doi bancheri. Fără a-l uita pe Daldrin. Şi pe el însuşi. Spera că senatorul va scăpa nevătămat din această periculoasă aventură. Dădea dovada unui curaj exemplar. Puţini bărbaţi ar fi acceptat să cadă cu bună ştiinţă în mâinile Escadromului Morţii, de tristă celebritate.

Adam îşi scoase repede costumul şi îşi puse un pulovăr negru, blugi şi adidaşi. Îşi ridică salteaua pentru a-şi scoate armele ; îşi strecură un revolver la centură şi un pumnal într-o teacă prinsă sub genunchi. Apoi, după o ultimă privire aruncată prin cabină, urcă pe punte. Era mai bine să fie prezent pe toată durata operaţiunii şi să se asigure că nici un incident nu va tulbura buna ei desfăşurare. Nici o viaţă nevinovată nu trebuia pusă în pericol.

Afară auzi întîi acordurile antrenante ale unei melodii care năvăleau din discotecă. Apoi, când se apropie de parapet, izbucniră strigăte.

Catastrofă !

Nimic nu se petrecea după cum fusese prevăzut...

Ambre !

Ambre era trântită pe punte şi unul din mercenarii aflaţi în slujba lui Abdul o ţinea cu putere, gata să-i taie gâtul.

Adam simţi că i se urcă sângele în cap Orbit de furie, se aruncă înainte şi înşfăcându-l de umeri pe agresor, îl azvârli la câţiva metri.

Uitase...

Timp de un moment uitase care-i rolul lui în toată această poveste. O auzise urlând, o văzuse întinsă pe jos, brutal imobilizată Zărise strălucirea lamei de cuţit. Şi nimic altceva nu mai contase. Răzbunarea lui, viaţa celor opt oameni de pe insulă, Nimic.

Dar pericolul trecuse.

Fără să se ocupe de Ambre, încă întinsă pe punte, îl apostrofă pe bărbat, adresându-se într-o spaniolă perfectă şi amintindu-i furios că era responsabil de această operaţiune şi că toate ordinele interziseseră orice violenţă la bordul *Alexandriei.*

— Michael ! murmură ea. Michael... Îţi mulţumesc !

El o privi cu duritate.

De ce se afla ea pe punte, exact unde nu trebuia ? De ce nu îl ascultase ? Ah ! Şi de ce

mai ales se întâmplase ca această femeie să-i iasă acum în cale ?

— Sunt dezolat, Ambre. Dar nu mă aflu aici pentru a vă ajuta.

Ea îl privi incredulă, înspăimântată. Era un coşmar. Trebuia să se trezească... Nu putea fi decât un vis urât.

Dintr-odată, faţa ei fu crispată de o expresie de ură care-l lovi pe Adam ca un pumnal. Se ridică brusc şi vru să fugă.

Dar el nu putea s-o lase. Ceilalţi îi vor omorî în întuneric fără să ezite. O prinse de păr şi o trase violent spre el, privirea lui îngheţată poruncindu-i să nu încerce să facă ceva.

— Trebuie s-o omorâm, declară în spaniolă unul din bărbaţi.

— Nici nu se pune problema, i-o întoarse Adam cât mai calm posibil, strângând şi mai puternic cotul tinerei femei.

— Lăsaţi-mă ! urlă ea.

Îi acoperi gura cu mâna.

— Taci, şopti el. Fac tot ce pot ca să-ţi salvez viaţa !

Tonul lui era brutal, fără drept de apel.

El reflectă repede. Nu mai era timp de pierdut. Cei care-l răpiseră pe senator se întrebau probabil de ce nu soseau şi ceilalţi Li se adresă, de data asta în arabă, pentru a-i convinge de autoritatea lui indiscutabilă.

— Preveniţi-i pe ceilalţi că vom cobori cu un ostatec în plus.

Spre marea lui uşurare, i se dădu imediat ascultare. Nu mai avea de ales. Ambre văzuse totul. Era în pericol de moarte şi numai el o putea salva. Dar pentru asta, ea nu mai trebuia să-l părăsească. Şi se rugă la Dumnezeu ca restul operaţiunii să se desfăşoare mai bine decât începuse...

Dacă ea i-ar fi ascultat ! Dacă nu s-ar fi găsit pe punte... Dar ea fusese acolo şi acum el trebuia s-o supravegheze din scurt şi s-o impună ca fiind a lui. Cunoaşterea profundă a obiceiurilor pe care le aveau acoliţii lui îi permitea deja să-şi facă un plan.

— Eşti de-acum în puterea mea, îi şopti el fără a-şi retrage mâna cu care-i acoperea gura. Ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbe oala. Te prevenisem. Acum, dacă vrei să scapi vie, trebuie să mă asculţi orbeşte. Clar ?

Ea îi aruncă o privire încărcată de ură, dar când îşi luă mâna de pe gura ei, păstră tăcerea.

Coborâră repede până la vedeta rapidă care-i aştepta şi Ambre luă loc în faţa senatorului care nu scotea un cuvânt ; era grav şi întunecat. Doi bărbaţi solizi îl încadrau.

Agresorul lui Ambre puse motorul în funcţiune şi aproape zburară printre valuri vreo douăzeci de minute. Ajunseră în sfârşit la un superb iaht alb pierdut în mijlocul întinderii vineţii de apă.

Vedeta se lipi de vapor ; Ali Abdul îi aştepta, îmbrăcat, în ciuda umidităţii de la tropice, în burnusul deşertului.

Li se aruncă o scară şi se căţărară la bord, unul câte unul.

— Asta ce mai e ? îl întrebă Abdul pe Adam, arătându-i-o pe Ambre, tăcută în rochia ei albă şi lungă.

— O femeie. Era pe punte în momentul răpirii.

— Trebuia s-o aruncaţi peste bord, interveni o voce metalică.

Khazar îşi făcu apariţia din umbra care-i ascunsese până acum privirilor.

— Dădusem ordine să nu se verse sânge la bordul *Alexandriei*, declară Ali cu o voce slabă dar autoritară.

— Dacă intenţia dumneavoastră este de a o omorî pe această femeie, mă puteţi omorî şi pe mine imediat. Nu dau doi bani pe pielea celui care va îndrăzni să-i atingă măcar un fir de păr.

— O să mai vorbim de asta, bombăni Khazar.

— Despre asta nu mai avem ce discuta, i-o tăie Adam cu răceală. Ea este a mea. O să mă ocup de ea şi voi face în aşa fel ca să se poarte corect

— Tată, strigă Khazar furios, de când laşi un nenorocit de american să-ţi dicteze ce să faci ?

— Am trecut toate probele la care m-aţi supus, spuse liniştit Adam. Mă aflu aici, la fel şi Daldrin, aşa cum doreaţi. Fără mine, niciodată n-aţi fi putut să dejucaţi vigilenţa serviciilor de securitate americane.

— Vă previn, interveni Daldrin, dacă i se întâmplă ceva...

— Făceţi-l să tacă ! ordonă Khazar.

Adam îl împinse în faţă, încet dar ferm, pe Daldrin.

— Hai, înaintează, bătrâne, spuse el.

— Duceţi-l până la cabina din faţă, ordonă Ali şi instalează-i o gardă la uşă. Iar în privinţa femeii, o să-i decidem mai târziu soarta. Pentru moment, avem de vorbit.

Se adresă unuia din oameni.

— Condu-o la cabina lui Michael Adams şi rămâi în faţa uşii.

Apoi se întoarse Adam.

— Urmaţi-mă.

Intrară în salonul iahtului. Ali Abdul luă loc într-un fotoliu şi le făcu şi celorlalţi semn să se aşeze.

— Khazar este împreună cu invitatul nostru, senatorul Daldrin, începu el. Raphael, Juan, Jose şi Jaime fac parte din grupa noastră pentru America Centrală, după cum cred că aţi şi ghicit. Lângă mine sunt Mohamed şi Aladin Toţi sunt prietenii mei de mulţi ani. Acum, explicaţi-mi de ce femeia asta se găseşte aici, printre noi.

— Şi de ce ea vă aparţine ? mai adăugă cel numit Juan.

— Îi răspund numai lui Ali Abdul şi nimănui altuia, spuse Adam cu răceală.

Ali îl privi cu atenţie şi clătină din cap.

— Vă ascult. Cine este femeia ?

— Este amanta mea, spuse Adam.

— Nu aţi fost autorizat să veniţi cu ea aici.

— Nu aveam intenţia. Am devenit amanţi când m-am infiltrat în anturajul senatorului. În seara asta, făcusem în aşa fel ca ea să se afle în altă parte dar, în momentul cel mai nepotrivit, a avut chef să se plimbe pe punte. În necunoştinţă de cauză, s-a trezit amestecată în răpirea lui Daldrin. Dar ea este a mea şi voi şti s-o conving să tacă şi să fie discretă.

Ali reflectă îndelung înainte să răspundă.

— Mâine vom ajunge pe insulă. Faceţi în aşa fel încât să nu se ivească probleme. La cel mai mic incident, va fi ucisă.

— Nu va exista nici un incident. Voi veghea personal.

— Juan, du-te s-o aduci pe femeie.

Juan ascultă imediat.

Ali Abdul se adresă din nou lui Adam.

— Le veţi comunica americanilor că ziua de 4 iulie va fi pentru ei tragică dacă nu ne vor accepta condiţiile.

— Am înţeles. Dar cum voi lua legătura cu ei ?

— Vă trimit la Mexico City. Acolo îi veţi putea contacta.

În acelaşi moment, Ambre îşi făcu apariţia, urmată de Juan.

Era în picioarele goale, eleganta eşarfă de mătase îi dispăruse, dar îşi ţinea capul sus şi, cu toată spaima pe care o încerca, ochii ei aruncau fulgere mânioase. În ciuda situaţiei periculoase în care era, strălucea de frumuseţe, neâmblânzită şi mândră, şi nimeni din încăpere nu părea insensibil la ţinuta ei princiară. În special Juan o sorbea din ochi.

Adam se întoarse spre Ali Abdul.

— Trebuie să fiţi foarte ferm asupra acestui punct, spuse el cu blândeţe. Faceţi-l să înţeleagă că este femeia mea. Nu poate şi nu trebuie s-o atingă, în nici o ocazie şi sub nici un pretext, atât timp cât rămâne femeia mea.

Juan explodă de furie.

— Nu suntem fraţi ? Trebuie să împărţim totul. Ea nu a fost invitată, dar fiindcă tot se află aici, trebuie să profităm de ea ! Simt că e cu nasul pe sus. Ne va crea probleme.

— E problema mea, insistă Adam. Ea îmi aparţine.

O ceartă aprigă izbucni, opunându-i pe vechii tovarăşi ai lui Ali Abdul, partizanii lui Adam, celor mai tineri care-i luau partea lui Juan.

Dintr-odată vocea lui Ambre se ridică imperioasă.

— Nimeni nu va putea decide în locul meu. Nu aparţin nici unuia dintre voi. Toţi sunteţi nişte criminali şi...

Adam o pălmui cu o violenţă care-o lăsă un moment năucită, fără glas.

El nu avusese de ales.

Văzuse că Ambre se temea şi, în panica ei, risca să pronunţe nişte vorbe care l-ar trăda şi i-ar pierde pe toţi. Nu-şi putea asuma un risc atât de mare. Trebuia s-o vadă singură, chiar dacă nu-i putea explica ce rol joacă el în toată această afacere. Şi, mai presus de toate, trebuia s-o reducă la tăcere.

— Tăceţi, Ambre ! ordonă el.

— Vă vor găsi, Adams. Veţi sfârşi pe scaunul electric. Sunteţi un trădător josnic şi...

O întrerupse cu o nouă palmă.

— O să te omor cu mâna mea Ambre, dar tot o să te fac să taci !

Spusese asta cu un ton plin de ameninţare, fixând-o cu o privire mai pătrunzătoare şi mai periculoasă ca niciodată.

Îngheţată până în măduva oaselor ea îşi muşcă buzele cu disperare. Şi, în ochii ei, putu citi toată ura din lume.

Va regăsi el oare expresia de abandon şi ncredere pe care o lua uneori chipul ei în timpul sublimelor şi neuitatelor momente de dragoste ? Fără îndoială că nu. Toate astea aparţineau de acum trecutului. Dar, pentru moment, esenţialul era să-şi salveze vieţile din masacrul care va urma.

Se adresă lui Ali Abdul.

— Trebuie să rămân singur cu ea. Americancele sunt adesea încăpăţânate şi mândre, dar nici o femeie nu este de neîmblânzit. Puteţi să-mi arătaţi cabina mea ? Mâine va fi calmă.

Ali aprobă printr-un semn din cap şi Juan, uitându-se duşmănos la ei, le arătă drumul.

Cum ajunseră înăuntru, Adam închise uşa şi puse cu grijă zăvorul de siguranţă. Ambre se refugiase într-un colţ al cabinei.

— Vino pe pat.

Ea nu se mişcă cu o paimă.

Adam îşi scoase liniştit cămaşa. Dacă Ambre dorea să se lupte, va fi servită. Dar pentru ea lupta era pierdută dinainte.

Ea îl privea nemişcată, cu părul blond răsfirat pe umeri.

— Vino pe pat, Ambre. N-am intenţia să mă repet la nesfârşit. Şi răbdarea mea are limită şi mi-ai creat destule necazuri pentru azi.

In faţa refuzului ei de a-l asculta, îşi descheie cureaua cu o încetineală calculată.

Ea trebuia să se supună şi în scopul ăsta, va folosi toate mijloacele. Era o problemă de viaţă şi de moarte. O s-o salveze, chiar fără voia ei, dacă trebuia.

Cu cureaua în mână se apropie de ea şi o prinse de braţ.

— Lasă-mă, nenorocitule...

Cureaua plesni ca un bici înainte de a atinge noptiera.

Ambre nu-şi putu reprima un fior de groază.

— Doamne..., murmură ea, sufocată.

Adam, care nu-i dăduse drumul, o atrase cu violenţă spre el şi o sili să se aşeze pe salteaua îngustă pe care urmau s-o împartă.

— Acum dezbracă-te, îi spuse el, scoţându-şi adidaşii.

— O să vă omor, îi spuse ea printre dinţi.

El se ridică, îşi scoase blugii şi desprinse teaca în care era băgat pumnalul. Apoi aşează revolverul pe masă. Dacă prin absurd cineva i-ar deranja în noaptea asta, intimitatea lor nu trebuia pusă la îndoială.

Ea îl privea fix, cu ochii plini de oroare şi de ură De spaimă, de asemenea. În mod vădit, ea nu suporta să se găsească cu el în acest spaţiu închis. Şi mai puţin dorea să-l vadă dezbrăcându-se.

— Nu... gemu ea.

El își înghiți un suspin de descurajare. De ce nu înțelegea ea că încearcă cu disperare să-i salveze viața ? Ar fi trebuit să aibă încredere în el. Ar fi trebuit să știe că el valora mult mai mult decât imaginea falsă sub care se prezentase.

— Ambre, dragostea mea, glumi el, nu există nimic aici de care să nu știi...

Ea se aruncă asupra lui ca o pisică sălbatică. Dar se putea ea lupta cu el ? O imobiliză pe pat, strivind-o sub trupul lui gol.

— Nu, repetă ea dintr-o suflare. Nu asta...

— Ascultă-mă bine. Încerc să-ți salvez viața. Dar trebuie să mă ajuți.

Cum putea să-l creadă ? Îi citea refuzul în privire.

El se ridică.

„Ei bine, să mă urască" își spuse el. O va salva fără voia ei, din simțul datoriei, din dragoste pentru lucrul bine făcut și din prietenie pentru Ted Larkspur. Ce-i pasă lui de stările de spirit ale acestei capricioase ? Desigur, îi admira curajul și sinceritatea. Desigur, o dorise cum rar dorise vreo femeie. Făcuse dragoste cu pasiune. Dar de la moartea soției și copilului său, lui Adam Ceartov nu-i mai păsa de trecut. El mergea înainte. Își urmărea ținta și se gândea în primul rând să-și ducă cu bine la capăt misiunea periculoasă care-i fusese încredințată.

Se întoarse spre ea şi, fără să ezite, îi smulse rochia albă, rupând-o în fâşii. Ambre rămase goală.

— Nu, Michael, nu.

El rămase surd la rugăminţile ei.

Brusc ea îl scuipă drept în faţă.

Adam se opri, respirând profund pentru a nu lăsa frâu liber mâniei şi amărăciunii în faţa unei asemenea nedreptăţi a soartei.

Din nou ea îi strigă că-l va omorî cu propriile ei mâini.

El nu luă în seamă ameninţarea.

Apoi, Ambre încercă să ia revolverul de pe noptieră.

Calm, rece, animat de o hotărâre tristă dar de nestrămutat el termină s-o dezbrace şi aruncă bucăţile de stofă albă pe jos.

Complet goală, dezarmată, speriată, ea izbucni în hohote de plâns. O clipă descumpănit, o privi cu gravitate. Ea plângea. În fine, ea plângea. Primul semn de resemnare. Ar fi vrut să facă o gaură în fundul oceanului şi să se ascundă acolo pentru totdeauna. Îi venea să înnebunească văzând-o atât de îndurerată.

Dar... nu-şi putea permite nici cea mai mică slăbiciune. Nu era în joc doar viaţa lui Ambre Larkspur. Pe insulă, opt oameni contau pe el. Fără a ţine seama şi de senatorul Daldrin.

Își strânse pumnii. Trebuia s-o facă să cedeze pe această femeie. S-o împiedice să țină piept răpitorilor. Trebuia ca, de bună voie sau de nevoie, să pară că e de-a lor. Dacă nu, toți erau pierduți.

— Bagă-te sub cuvertură... în capătul celălalt al patului, îi zise el cu duritate. Și repede.

Ea ascultă.

— Și acum ascultă-mă cu atenție. Să nu îndrăznești să-mi joci renghiuri și mai ales să nu mă subestimezi. Ești o femeie inteligentă ? Atunci dovedește-o. Orice îți spun, ascultă. Orice comedie joc, nu te mira și fă la fel. Ți-e clar ?

— O să vă prindă... Vă promit

Nu reuși să-și termine fraza. El tocmai se lungise peste ea, strecurându-și un picior între picioarele ei, fixând-o cu o privire înghețată. Deci va trebui să se lupte pe două fronturi deodată. Ea nu-i va lăsa nici o secundă de răgaz.

Pentru moment totuși, părea calmată, nemișcată, crispată. În fine tăcută.

Deodată fu cuprinsă de dorința nebunească de a o liniști, de a-i explica adevărul. Mai mult ca orice, vroia să vadă dispărând pentru totdeauna această expresie de ură care luase în stăpânire acest chip angelic. Dar era imposibil. Cel mai mic pas greșit, cea mai mică imprudență și ar fi demascați.

— Incerc cu adevărat să te ajut, îi spuse cu blândeţe. Nu înţelegi deloc asta ?

Ea nu-i răspunse.

— Sunt dezolat, cu adevărat dezolat că eşti amestecată în afacerea asta.

— Sunteţi un trădător ! Un individ abject !

Strânse din dinţi, nebun de furie şi durere. Dacă va fi descoperit şi ucis pe această insulă blestemată, întreaga lume îl va lua drept un trădător.

— Ceea ce sunt nu are importanţă, Ambre. Mai ales dacă doreşti să supravieţuieşti acestei tragedii.

Din nou ea păstră tăcerea şi el îşi înghiţi furia. Dacă ea n-ar fi fost atât de curajoasă, nu s-ar mai fi luat cu el cu atâta înverşunare.

Adam îi întoarse spatele, încercând să nu se mai gândească la apropierea corpurilor lor. S-o ştie atât de aproape, speriată şi vulnerabilă, fără să poată s-o atingă, era o tortură insuportabilă. Îşi imagina ochii ei albaştri şi părul lung şi blond şi chipul atât de pur şi dulce...

Degeaba vroia să uite sau să încerce să se convingă că ea nu reprezenta pentru el decât o legătură trecătoare, fără importanţă, era mereu aici... Putea să-i simtă parfumul, să-i audă respiraţia.

Noaptea va fi interminabilă.

La fel şi zilele care urmau...

VIII

Fură treziți cu brutalitate de niște bătăi puternice în ușă. Ambre sfârșise prin a cădea într-un somn profund. Dintr-odată prada unei panici nebune, ea se ridică dar simți imediat brațul protector al lui Michael în jurul umerilor ei. El ridică cuvertura și o acoperi.

Deschise gura, gata să urle, dar apariția din prag o lăsă fără glas.

Michael se adresă vizitatorului lor în arabă și vocea lui trăda o furie pe care nu încerca să și-o stăpânească.

Bărbatul îi răspunse la fel de furios.

Ambre îl privea pe acesta din urmă, fascinată fără să vrea de figura lividă care respira violență și moarte. Ochii omului erau negri ca noaptea, dar animați de un foc, o ardere care-i dădea fiori pe șira spinării. Trăsăturile sale de o frumusețe diavolească erau dominate de o cută crudă săpată în colțul gurii.

Ambre nu se putu stăpâni să nu tremure de spaimă.

În mod clar, cei doi bărbaţi se aflau într-un război deschis şi dialogul rapid, tranşant, făcea să se ridice şi mai mult tensiunea, care devenea aproape palpabilă. Amândoi aşteptau în mod vizibil momentul de a sări unul la altul şi a-şi scoate ochii.

Doamne, n-ar fi vrut să cadă în mâinile acestui bărbat. Ori, ţinând seama de modul cum o arăta cu degetul, ea se găsea chiar în centrul acestei furtuni care, în această clipă, îi asmuţea unul contra celuilalt. Oricât l-ar fi urât pe Michael, pentru tot ce făcuse şi pentru ceea ce era, ea prefera să rămână lângă el decât să fie dată pe mâinile acestui monstru înspăimântător.

Bărbatul o studie cu o privire neagră şi arzătoare. Apoi trânti uşa.

În cabină, tăcerea era aproape dureroasă.

— Oh, Doamne... murmură el. Dă-mi putere.

Ambre se făcu mică lângă perete. Îl privea deodată cu o privire plină de curiozitate amestecată cu milă. Avea un aer atât de disperat...

Se îndreptă, furioasă pe propria ei slăbiciune. Acest om era un trădător. Nu trebuia să uite niciodată asta. Şi mai mult, nu trebuia să-l ierte. Se va lupta cu el până la moarte, dacă va fi necesar.

— Ambre, zise el brusc, mă joc cu focul. Încă o dată te previn. Ascultă-mă or-

beşte. Este singura ta şansă de supravieţuire.

Ea nu se mişcă.

— Cine era ? întrebă ea cu gâtul încleştat.

— Khazar Abdul. Fiul lui Ali Abdul.

Văzuse aceste nume prin ziare... Şi ştia că acesta avea reputaţia unui nebun sângeros. Viaţa altora nu prezenta nici o importanţă pentru el. Capabil să ucidă fără să clipească, el nu ezita să-şi trimită oamenii în expediţii sinucigaşe. Puţin importau vieţile sacrificate, dacă ambiţiile lui erau realizate.

Michael o privi fix.

— Tocmai i-am spus, în termeni nu prea prieteneşti, după cum ai ghicit, că nu are dreptul să-mi violeze intimitatea. Ca singur răspuns, mi-a declarat că nu am dreptul la nici un fel de intimitate. Atunci, dacă nu vrei să devii prada acestei brute şi a prietenilor lui sud-americani, te sfătuiesc să nu te faci remarcată şi să rămâi în umbra mea zi şi noapte. Ai înţeles ?

Ea nu zise nimic. Situaţia îi apărea dintr-odată în toată goliciunea ei teribilă, orbilă, ameninţătoare şi disperată. Duşmanii o încercuiau din toate părţile.

Fără a-i mai aştepta răspunsul, el se ridică şi se îmbrăcă. Înainte de a pleca se întoarse spre ea.

— Acoperă-te și nu te mișca din pat. Dacă nu cumva vreunul din ei dă năvală peste tine. În acest caz strigă din toate puterile.

— Cum să mă acopăr ? întrebă ea sec Mi-ați distrus rochia.

— Oh ! e adevărat. Ei bine, trage cuvertura până la gât, până mă întorc.

Și ieși. Rămasă în cabina strâmtă, Ambre lăsă să-i curgă lacrimile... de frică, de obo seală și de disperare.

După un lung moment, se ridică. Chiar dacă nu avea rochia își putea pune cel puțin desuurile. Ceea ce și făcu înainte de a se înveli din nou în cuvertură.

Fără prea multă speranță căută din ochi o armă sau orice alt obiect cu care s-ar fi putut apăra, dar cabina era goală iar Michael își luase cu el revolverul și pumnalul.

Brusc ușa se deschise.

Ea sări, temându-se de ce este mai rău, dar scoase un suspin de ușurare recunoscându-l pe Michael. El îi aruncă un pachet.

— Iată o fustă și o bluză.

Fără îndoială că, fără să vrea, privise pachetul cu neîncredere, fiindcă el adăugă :

— Sunt curate. N-au fost niciodată purtate. Jaime le-a cumpărat săptămâna trecută din Mexic pentru sora lui. Fii mai bine recunoscătoare, în loc să te strâmbi.

— Recunoscătoare fiindcă am fost răpită ? şi că rochia mea e în zdrenţe ?

El avu un surâs răutăcios şi o străpunse cu privirea lui de gheaţă.

— Recunoscătoare că nu trebuie să te plimbi goală şi că n-ai petrecut noaptea în braţele lui Khazar Abdul.

Se întoarse şi părăsi cabina.

Reţinându-şi strigătele de furie şi frustrare, Ambre luă hainele şi le îmbrăcă la iuţeală, meditând cu o ironie amară asupra ciudăţeniilor unei lumi în care teroriştii omorau nişte inocenţi, fără a uita însă să cumpere cadouri pentru surorile lor. Bluza era din bumbac alb şi frumos brodată iar fusta albastră era amplă, dar după gustul ei puţin cam scurtă. Odată îmbrăcată se simţi din nou stăpână pe mişcările ei, cel puţin în această cabină.

Se aşeză pe marginea patului, cu mâinile încrucişate pe genunchi.

Timpul trecea, golit de orice sens, plin de nelinişte şi de spaime nedefinite. În fine, epuizată, se lungi, închise ochii şi aţipi.

Când se trezi, pierduse deja noţiunea timpului ; se afla tot singură.

Puţin mai târziu auzi zgomotul unor paşi şi uşa se deschise ; un bărbat brunet aducea o tavă acoperită de un şervet alb. Îi surâse şi puse platoul pe pat.

— Trebuie să mănânci.

Ea nu se mişcă.

El îi atinse manşeta bluzei şi ea tresări.

— E frumoasă, nu ?

În faţa tăcerii ei, el ridică din umeri.

— Voi veni mai târziu.

Uşa se închise în urma lui.

Dominându-şi frica, Ambre ridică şervetul şi studie conţinutul platoului. Avea nevoie de toate forţele ei. Trebuia să îşi păstreze ochiul ager, spiritul la pândă ca să prindă prima ocazie propice evadării. Pentru asta însă trebuia să se hrănească.

O ceaşcă de cafea, pâine, unt, dulceaţă şi o salată de fructe. Şervetul era foarte curat. Ca şi cabina, de altfel. Acest Ali Abdul era un om exigent.

Mâncă totul. Înviorată de acest prânz, reflectă intens la mijlocul de a scăpa din cursa în care se aruncase singură.

Senatorul Daldrin fusese închis în cabina de la pupă, conform ordinelor date de Ali în seara precedentă. Dacă ar putea să se strecoare până la el să-i vorbească, ar putea stabili un plan.

Se apropie de uşă. Zăvorul forţat de Khazar acum câteva ore atârna inutil. Cu inima cât un purice, aruncă o privire pe coridor. În fundul lui, pe stânga, îl zări pe bărbatul care-i adusese tava. Era cu spatele. La dreapta nu era nimeni.

Deducând rapid, după poziția ei, că această cabină se afla situată în partea mijlocie a vaporului, ea merse cu pași de lup în sensul de mers al vaporului până la scara metalică care ducea pe punte.

Acolo, vocile unor bărbați vorbind în arabă îi parveniră cu o claritate care o sperie, ca și zgomotul pașilor care răsunau deasupra capului ei. Lipită de balustrada scării, cu răsuflarea tăiată, cu ochii holbați de frică, își făcu repede toate calculele. Ar fi putut să urce pe punte și să sară peste bord. Nu, ar fi o sinucidere... Se aflau fără îndoială în plină mare, la mulți kilometri de pământ. Aruncă o privire scurtă în spatele ei. Santinela era tot cu spatele.

Ce să facă ? Disperarea o cuprinse din nou. Numai ideea de a se întoarce în această cabină sufocantă o făcea să-i fie greață. Dar avea de ales ? Michael se exprimase foarte clar. Ca și privirea crudă a lui Khazar... dacă ar pica în mâinile lui ?...

Cu moartea în suflet, reveni la cabină la fel de discret cum plecase. Cel mai mare curaj câteodată constă în a ști să pui frâu îndrăznelii.

Abia se așezase când ușa se deschise. Era Michael.

— Ne apropiem de Insula Blestemată. Vino să iei puțin aer pe punte.

Ţinând-o strâns de braţ, o duse spre scara metalică pe care se căţărase câteva minute mai devreme.

Într-adevăr, contururile unei insule cu relief vulcanic se desenau pe cer.

Insula Blestemată... Ambre frisonă. Era sfârşitul voiajului pentru ea? Cum ar lăsa-o să mai plece, acum că le cunoştea ascunzişul?

Din nou se gândi să sară peste bord — o tentaţie fatalistă morbidă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Michael o strânse mai puternic.

— Nu încerca nimic necugetat, Ambre. E un sfat. Dacă sari, plonjez după tine şi oricât de bună înotătoare ai fi, te aduc înapoi de păr. Dumnezeu ştie ce s-ar alege atunci de tine. Răbdarea lui Khazar e foarte limitată. El nu uită niciodată.

Ea îi aruncă o privire încărcată de ură şi se întoarse cu spatele la el. După ce înconjurase insula, iahtul tocmai trecea printr-o trecătoare îngustă săpată între doi pereţi stâncoşi şi naviga printre recifele de corali. Ambre putea privi fundul mării atât era apa de clară şi transparentă. Doar un marinar care cunoştea perfect aceste ape periculoase se putea aventura pe aici, fără să rişte de a face vaporul să eşueze.

În fine, o deltă miraculoasă apăru privirilor lor şi descoperiră un golf care adăpostea un mic port unde erau amarate numeroase ambarcaţiuni de toate mărimile. Pe mal, pescarii

curăţau peştele şi îşi reparau plasele. O vagă speranţă străbătu inima lui Ambre. Cetăţeni normali, îndeplinindu-şi treburile vieţii cotidiene... Poate s-ar refugia la vreunul din ei şi să dea alarma ?

Văzându-l pe unul dintre aceşti bărbaţi cum îl salută pe Ali Abdul când acesta coborî pe pământ, Ambre îşi înghiţi lacrimile de ciudă.

Michael o ţinea strâns de braţ când coborâră la rândul lor.

— Uite unde o să locuim, spuse el, cu un deget îndreptat spre munte.

Ea descoperi atunci o fortăreaţă săpată în stâncă şi care domina marea. Construcţia era atât de perfectă încât se confunda cu peisajul şi nu era vizibilă decât pentru un ochi avertizat.

— Hai, continuă Michael. O maşină ne aşteaptă.

Într-adevăr, Ali Abdul, aşezat într-un jeep, le făcea semn să se apropie.

Ambre luă loc pe bancheta din spate, între Michael şi Khazar şi vehiculul se avântă pe un drum care îi duse drept la o poartă grea de oţel.

Ali se întoarse spre ea.

— Fortăreaţa din piatră... A fost construită acum sute de ani de conchistadorii spanioli. Aici îi închideau pe autohtonii rebeli, ca şi pe piraţii capturaţi şi pe englezi. Prizo-

nieri puteau să petreacă aici ani întregi în donjoane, ca să sfârşească zdrobiţi de stânci.

Surâse.

— În zilele noastre, locul a devenit un teren ideal de antrenament pentru oamenii noştri. Ei vin din toate ţările. Ne simţim foarte apropiaţi de toţi cei care se găsesc în dezacord cu politica Statelor Unite. Astăzi, fortăreaţa ne aparţine. Istoria ei este din cele mai fascinante. Într-o zi trebuie să vă faceţi timp s-o ascultaţi.

Ambre păstra o tăcere încăpăţânată şi descurajată.

Când, în fine, jeep-ul se opri, Michael o făcu să coboare, ţinând-o mereu strâns de încheietura mâinii. Se apropiară de imensa poartă de oţel care se deschise fără nici un zgomot spre o sală imensă.

Michael se adresă lui Ali Abdul în arabă Acesta îi răspunse în aceeaşi limbă, desemnându-i un lung culoar la dreapta. Michael clătină din cap şi o antrenă pe Ambre în direcţia indicată de bătrân. Tocmai la capătul culoarului deschise o uşă şi o împinse înăuntru.

Era o cameră cu un pat aşezat de-a lungul unui perete şi o comodă lângă peretele opus. Uşa era prevăzută cu o broască puternică.

Michael deschise o a doua uşă.

— Sala de baie, spuse el scurt. Şi nu-ţi imagina nici o secundă că o vei putea şterge de aici.

Apoi o părăsi şi zgomotul cheii care se învârtea în broască o lovi drept în inimă pe tânăra femeie.

Aruncă o privire în jurul ei. Nici o fereastră, nici un singur obiect... Alergă în sala de baie : nici aici nu era fereastră, nici măcar o deschizătură. O senzaţie de sufocare o cuprinse la ideea că era încuiată într-un spaţiu închis în întregime. Inspiră profund, înţelegând dintr-odată suferinţele claustrofobilor şi apoi se lăsă să cadă pe podea.

Timpul se scurse fără să-l poată măsura, dar i se părea că rămăsese singură ore întregi când auzi în fine zgomotul cheii.

Uşa se deschise şi Khazar intră aducându-i un platou cu gustări reci. Merse până la comodă şi aşeză acolo platoul fără a o scăpa din ochi. Ambre îl urmărea interzisă cu privirea, paralizată de frica pe care i-o inspira acest bărbat întunecat care părea că respiră răul prin toţi porii. Când se apropie de ea, Ambre sări în picioare şi vru să fugă spre uşă. El o prinse de talie şi o trase cu violenţă înapoi. După ce o observă un moment, fără a scoate vreun cuvânt, scoase un obiect din buzunar. Realizând că este vorba de un pumnal, Ambre scoase un strigăt de groază.

În acest moment uşa se deschise cu violenţă şi Michael apăru.

— Ce se petrece aici ? întrebă el sec.

— Absolut nimic, îl asigură Khazar cu un surâs îngrozitor. Mă pregăteam să-i tai mărul în bucăţi.

Şi ieşi din cameră.

Michael îl privi îndepărtându-se, apoi intră în cameră, punând cu grijă zăvorul aflat pe partea interioară a uşii.

— Te-a maltratat ?

Ambre scutură din cap.

Michael avu aerul că vrea să mai spună ceva, dar în ultima clipă se răzgândi. Cu un aer extrem de obosit se îndreptă spre baie. Un moment mai târziu Ambre auzi zgomotul duşului.

Ea se hotărî repede. Revolverul... Michael îl pusese undeva. Nu era posibil să facă duş înarmat.

Încet, deschise uşa. Îi văzu silueta desenându-se în spatele perdelei care înconjura cada. Veşmintele erau aruncate pe mozaic. În vârful picioarelor se apropie şi îi ridică blugii. Revolverul era acolo.

Mâinile ude ale lui Michael o prinseră de umeri. Scoase un urlet. Dar imediat el o ridică şi o puse sub jetul puternic al duşului. O strânse la piept şi-i vorbi foarte repede.

— Ambre, o să te scot de aici dacă îmi dai posibilitatea.

Apa era caldă, dar îi era imposibl să-şi stăpânească tremurul nervos care o scutura. Vo-

cea lui Michael era grăbită şi pasionată şi ea simţea tensiunea care-l stăpânea.

— Trebuie să încetezi cu manevrele astea prosteşti. Fac tot posibilul să-l ţin pe Khazar şi pe oamenii lui la distanţă, să-i îndepărtez de tine şi tu te încăpăţânezi să-mi anulezi eforturile de a-ţi veni în ajutor.

Vorbea cu vocea scăzută ca şi cum n-ar fi vrut să acopere zgomotul apei. Şi dintr-odată ea înţelese semnificaţia acestui procedeu. Sigur că tot ce se vorbea în cameră era ascultat.. Dintr-odată se înecă şi fu cuprinsă de tuse.

Imediat el închise robinetul duşului.

— Dezbracă-te, îi porunci el.

Drept singur răspuns ea scuturâ din cap.

— N-o să dorm cu o femeie udă leoarcă.

— Ei bine, duceţi-vă să dormiţi în altă parte, răspunse ea sec.

— Dacă insişti o să te dezbrac chiar eu.

N-ar ezita s-o facă. Acum ea ştia că el îşi pune în aplicare ameninţările. Îl privi în tăcere, apoi îşi scoase fusta şi bluza care i se lipiseră de corp.

Luându-i hainele din mână, el se întoarse şi le aşeză în aşa fel încât să se poată usca în timpul nopţii. Apoi luă un prosop şi i-l aruncă ; el se înfăşură în altul şi se duse în cameră. După ce se şterse repede se strecură în pat şi se acoperi până la umeri cu cuvertura.

Întrebându-se vag unde ar fi putut să ascundă revolverul, se apropie și ea de pat și se așeză pe marginea lui.

— Inutil să-l mai cauți, Ambre. Și încetează să-mi mai complici viața. N-aș vrea să-ți fac rău.

— Eu, din contră, sper să vă văd mort, spuse ea liniștit.

— S-ar putea ca dorința ta să se împlinească foarte repede, replică el. Dar înainte să visezi la înmormântarea mea, trebuie să mănânci.

Ea aruncă o privire dezgustată în direcția platoului de pe comodă.

— Nu mi-e foame.

— Cum vrei.

Ea așteptă mult timp nemișcată. Apoi, se ridică, hotărâtă să folosească revolverul.

O voce se ridică prin întuneric.

Michael nu dormea.

— Dacă nu ți-e foame, vino să te culci. Încă o încercare să găsești revolverul și te leg de pat.

Pentru a nu știu câta oară pe ziua de azi ea îl blestemă. Și îl ascultă. Ce putea să facă ?

Ambre sfârși prin a adormi.

* * *

Trezindu-se, simți parfumul lui Michael și surâse. Făcuseră dragoste și adormiseră

unul în brațele celuilalt. Era atât de plăcut să-l simtă lângă ea. Nu avuseseră această șansă la bordul *Alexandriei.*

Deschise ochii și înțelese brusc că prosopul îi căzuse jos în timpul nopții. Se lipise de Michael, cu bărbia în scobitura umărului lui.

Inspiră profund și, din nou, oroarea situației îi apăru în teribila și trista ei realitate. El făcea parte din Escadronul Morții. Și ea rămăsese la bunul lui plac.

Sări din pat, roșie în obraji și se înveli cu nervozitate în prosopul căzut la picioarele patului.

— Bună dimineața, îi spuse el cu calm.

La rândul lui, el aruncă deoparte cuvertura și se îndreptă spre comodă de unde scoase lucruri curate înainte de a se îndrepta spre baie. Reveni un moment mai târziu, băgându-și cămașa în blugi.

— Cât timp mai credeți că mă veți ține prizonieră ? întrebă ea.

— Cu puțin noroc, vei fi în curând liberă.

— Și senatorul ?.

— E bine.

— Cine mi-o garantează ?

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Și de ce aș face-o ? întrebă ea cu amărăciune.

— Fiindcă n-ai de ales.

El luă platoul de care ea nici nu se atinsese, trase zăvorul și ieși.

Ambre se reaşeză perplexă pe pat.

Ce diavol de om este acest Michael Adams? Întâi o seducea, parcă fără voia lui, şi, mai multe zile făcea dragoste cu ea, cu atâta pasiune de parcă fiecare dată ar fi fost ultima.

Apoi se dovedea că nu era decât un nenorocit de terorist în solda lui Abdul şi a Escadronului Morţii. Şi o ţinea prizonieră, ameninţând-o mereu... Şi totuşi de două nopţi dormea lângă ea fără s-o atingă şi pretindea chiar că o protejează împotriva lui Khazar şi a oamenilor lui...

Scutură din cap să-şi alunge gândurile şi se duse în sala de baie. Tocmai se spăla pe faţă când auzi întorcându-se cheia în uşă.

Era Michael care-i aducea tava cu micul dejun. Îi servi o ceaşcă de cafea şi îi unse cu unt un sandviş pe care i-l întinse fără să pronunţe vreun cuvânt.

Ea îi aruncă un surâs ironic.

— Fără dulceaţă ?

El ridică din sprânceană şi adăugă şi puţină dulceaţă de portocale.

Ambre mâncă pe nerăsuflate mai multe sandvişuri şi bău apoi o cafea.

— Michael... ce-o să mi se întâmple ?

— Vei ajunge acasă nu peste mult timp.

— Mă minţiţi.

— Deloc.

— Sunteţi de-ai lor... Sunteţi membru al Escadronului Morţii ! Ce-o să mai pretindeţi

de data aceasta guvernului Statelor Unite ? Acesta va refuza să vă asculte, ştiţi bine asta, şi atunci veţi ucide ostaticii...

— N-o să ajungem la asemenea extreme, spuse el, încercând în van s-o liniştească.

— Minţiţi.

El îşi puse jos ceaşca de cafea şi i-o luă şi pe a ei din mână. Apoi o apucă de păr şi, obligând-o să se întindă pe pat, îi şopti la ureche.

— N-o să ajungem la asemenea extreme dacă o să încetezi să-m pui bețe în roate. Fă-te cât mai mică. Şi mai ales să nu afle niciodată cine eşti... Dacă vreodată ar afla că eşti fiica lui Ted Larkspur, nu mai dau doi bani pe pielea ta. Vei fi prima pe care o vor duce în faţa plutonului de execuţie.

Se ridică şi părăsi camera.

Rămasă lungită, cu ochii închişi, abia respirând; auzind cum se întoarce cheia în uşă.

* * *

O oră mai târziu un bărbat năvăli în încăpere.

— Ali doreşte să-ţi vorbească, spuse el. Acum:

Inima lui Ambre începu să bată nebuneşte. Despre ce dorea să-i vorbească Ali ? Ghicise el ceva ?

Îl urmă pe om pe culoar, apoi prin mai multe încăperi până la o uşă pe care o des-

chise. Se dădu la o parte, lăsând-o pe ea să treacă

Spre marea ei surpriză, se găsea într-o grotă, care avea drept acoperiş cerul, săpată în stâncă, împodobită cu bănci, fântâni şi orhidee de specii şi culori diferite. Pe fiecare latură se ridicau maiestuoşi munţii, formând pereţi de netrecut. Ambre remarcă totuşi prin frunziş, un pasaj. Ducea el oare la plajă ?

— Aşezaţi-vă, vă rog, spuse Ali.

Îmbrăcat într-un burnus de lână albă, el o invită să stea jos în faţa lui, unde, pe o masă de granit, erau aşezate o sticlă de apă minerală, brânză proaspătă şi un coşuleţ umplut cu portocale şi struguri.

— Mi-e frică să nu vi se pară puţin spartan regimul meu. Religia îmi interzice alcoolul, dar dacă doriţi, pot să cer să se aducă.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea politicos

El o servi cu un pahar cu apă minerală.

— Locuiţi la Washington ?

— Da.

— Şi îl cunoaşteţi pe domnul Adams. Presupun că v-a dezamăgit.

— Este un terorist.

— Nu, un luptător care se bate pentru dreptate.

Ambre se mira că nu se simte ameninţată de bătrânul bărbat. Ştia totuşi că adesea el ordonase execuţii şi chiar cu sânge rece. Dar,

curios, ea ghicea că doar credința, convingerile lui de nezdruncinat motivau aceste acte.

Ea surâse, privindu-l drept în față.

— Sunt dezolată, dar nu pot considera asasinarea persoanelor nevinovate ca o luptă pentru dreptate.

— Veniți dintr-o lume diferită de a noastră. Niciodată n-a trebuit să luptați pentru a păstra pământul strămoșilor voștri. Ignorați teribila gherilă care se duce între rebelii din unele țări ale Americii Centrale pentru a-i goni pe dictatorii care le-au sărăcit țara și familiile. Am făcut ce am putut pentru a mă impune în ochii lumii ca o forță căreia trebuie să-i dai ascultare.

Ambre mișcă neîncrezătoare din cap.

— Nu vă impuneți decât prin moarte. Ordonați asasinate. Vă așteptați chiar ca oamenii dumneavoastră să fie gata să moară în orice ocazie.

— Aceștia vor fi așezați la dreapta lui Alah.

— Nu sunt necesare atâtea sacrificii. De altfel gândesc că lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Cunosc mulți musulmani care nu...

Se opri, tulburată de privirea pătrunzătoare a lui Ali Abdul.

— Cum se face că aveți atâtea cunoștințe despre religia noastră ?

Era fiica tatălui ei, iată de ce islamismu. îi era atât de familiar... Copil fiind, călătorise și trăise în numeroase țări ale Orientului Mijlociu. Mai târziu, asistase la numeroasele dineuri oferite diplomaților și ambasadorilor țărilor musulmane.

— Am avut foarte multe colege turcoaice, minți ea cu aplomb. Ne înțelegeam de minune Erau drăguțe, amabile...

— Și americanizate la culme, interveni o voce din spatele ei.

Se întoarse și descoperi silueta înaltă și posomorâtă a lui Khazar. Tocmai ajunsese în grotă pe drumul pe care-l zărise Ambre mai înainte. Purta o pușcă mitralieră pe umăr. Îi spuse tatălui său câteva cuvinte în arabă și acesta păru destul de plictisit. Bătrânul nu părea deloc bucuros de apariția lui. După ce îi răspunse scurt, îl concedie cu un gest al mâinii. Khazar se uită la Ambre cu privirea lui rece și crudă, apoi dispăru.

— Vorbiți-mi de Washington, reluă Ali, aplecându-se puțin spre ea.

— Washington este unul din cele mai frumoase orașe din lume, spuse ea cu entuziasm. Bulevardele sunt largi, parcurile superbe mai ales primăvara cu cireșii în floare... Sunt atâtea monumente celebre și mai ales Smithsonian-ul...

— Smithsonian-ul, repetă el visător. Mi-ar place atât de mult să-l vizitez. Primesc revista...

— Poftim ?

El râse.

— Nu aici, bineînţeles. O primesc în Franţa. De când o citesc în întregime, mi-am format o idee precisă asupra ţării dumneavoastră. Mi-ar place să vizitez Muzeul Poporului American.

— Adevărat ?

— Da.

Şi îi povesti prima lui vizită într-un muzeu din Cairo pe vremea când nu era decât un băieţel. Spaima lui, la început, văzând înşiruirea sălilor pline de mumii, apoi fascinaţie. Vorbea cu entuziasm, trădând o sete de cunoaştere care o uimi pe Ambre. Se simţea sedusă de acest bătrân.

Tot ascultându-l mâncă un ciorchine de strugure şi o portocală.

În cele din urmă apăru bărbatul care o însoţise până aici şi Ali scoase un suspin resemnat.

— Am apreciat mult conversaţia noastră, domnişoară... ?

Amintindu-şi sfatul lui Michael, Ambre îi pasă primul nume care îi trecu prin gând.

— Taylor, răspunse ea calm. Ambre Taylor.

— Aş dori să ajungeţi cât mai curând la dumneavoastră acasă, domnişoară Taylor. Mohamed vă va conduce până în camera dumneavoastră.

Şi se ridică.

— Aşteptaţi ! strigă ea. Vă rog lăsaţi-ne să plecăm... Pe senator şi pe mine. Şi pe ceilalţi ostatici. Guvernul nu ne poate ajuta, trebuie să înţelegeţi asta. Sunt legi care...

— Îmi pare rău, domnişoară Taylor. Ştiu ceea ce destinul pretinde din partea mea şi trebuie să-mi urmez calea...

Ezită din nou.

— V-am trimis alte haine...

Din nou ezită.

— V-am auzit strigătele, noaptea trecută, dar cine poate interveni în relaţia dintre un bărbat şi femeia sa ? Numai dacă nu e vorba de o minciună. Dacă Michael n-a inventat totul. Dacă n-aţi fi femeia lui, v-aş putea lua de la el...

Ambre inspiră profund. Oricât de violentă ar fi fost ura ei împotriva lui Michael, îi era mai puţin teamă de el decât de crudul Khazar. În fundul sufletului ei, îl credea pe fostul amant pasionat de la bordul *Alexandriei* când acesta îi afirma că nu acţionează decât pentru a o salva. Şi ea ştia că, orice s-ar întâmpla, el n-ar brutaliza-o niciodată.

— Michael mi-a cerut să vă asigur protecţia pe timpul absenţei lui. Nu veţi fi deci

deranjată înainte de reîntoarcerea lui. Totuşi, dacă doriţi, nici el nu vă va deranja.

Ea îşi plecă ochii.

— Vă mulţumesc, dar lăsaţi-mă cu el.

El clătină din cap şi o luă pe drumul pe care-l urmase şi fiul lui câteva momente mai înainte.

Ambre plecă cu Mohamed.

* * *

Michael reveni foarte târziu în acea seară.

Ea mâncă singură delicioasele cotlete de miel la grătar cu garnitură de cartofi. Decisă să reziste, mâncă cu poftă. Avea nevoie de toate forţele dacă vroia să se poată folosi de prima ocazie propice evadării.

Apoi se culcă cât mai aproape de perete. Când îl auzi revenind pe Michael, mult mai târziu, se prefăcu că doarme. El se lungi în linişte lângă ea.

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, el dispăruse. Dar pe o tavă pusă pe comodă, ea găsi cafea, sandvişuri cu unt şi... dulceaţă.

Îşi luă micul dejun, făcu un duş şi îmbrăcă blugii pe care îi trimisese Ali şi una din cămăşile albe, cu mâneci lungi şi fără guler.

Orele treceau lungi şi însingurate. Adormise din nou, când auzi cheia învârtindu-se în broască.

— Ali vrea să-ţi vorboască, anunţă Mohamed.

Ea aprobă din cap şi îl urmă până la grota vastă, aflată sub cerul liber, împodobită de orhidee, unde bătrânul bărbat o aştepta la fel ca în ajun.

Luând loc în faţa lui, ea îi explică imediat şi pe un ton ferm că nu putea să stea de vorbă cu un terorist. El îi declară că nu este un terorist.

— Violenţa gratuită este o crimă, spuse el cu convingere.

— Să faci să explodeze avioanele nu este o crimă? i-o întoarse ea.

— Pe timp de război, mulţi oameni sunt condamnaţi la moarte.

— Copiii mor în acele avioane. Mame cu bebeluşii lor.

— Copiii cresc pentru a deveni luptători Lupii mici se fac mari. Este o lecţie dură pe care am învăţat-o pe pielea noastră.

— Nici un copil n-ar trebui să moară.

— Lumea noastră nu este perfectă, domnişoară Taylor.

El orientă conversaţia spre un teren mai neutru şi pentru care împărtăşeau aceeaşi pasiune : Smithsonian-ul. Dejunul se desfăşură în mod agreabil dar, la sfârşit, nemaiputând rezista, Ambre îi ceru să-l vadă pe senatorul Daldrin.

— Am nevoie să ştiu dacă se simte bine

Ali clătină din cap.

— Această grijă vă onorează. Nu pot să vă las să-i vorbiți, dar puteți să-l vedeți.

Se ridică și îi ceru să-l urmeze prin labirintul săpat în munte până la un culoar unde patrulau numeroase gărzi înarmate. Se opri în fața unei uși și îi ridică vizorul.

— Puteți să aruncați o privire.

Ea se apropie. Senatorul era așezat pe marginea unui pat îngust. În încăperea care semăna cu o cameră de spital, se găseau mai mulți bărbați.

Cel puțin se aflau în viață și păreau sănătoși. Unul dintre ei fuma și vorbea cu Daldrin. Ceilalți jucau cărți. Deși prizonierii ignorau ce viitor le era rezervat, nu erau maltratați.

Ali atinse brațul lui Ambre.

— După cum puteți constata, le merge bine.

— Da.

— Acum Mohamed vă va duce înapoi.

Ali rămase pe culoar, în timp ce Mohamed o duse înapoi. Când ajunseră în corpul central, se opri. Khazar era acolo. Cu pușca mitralieră pe umăr, discuta cu Jaime și Juan.

— S-a făcut. Pretențiile noastre au fost prezentate acolo unde trebuie. La 4 iulie va fi un adevărat foc de artificii.

Se întoarse şi o observă pe Ambre care devenise lividă. Buzele i se întinseră într-un surâs sardonic.

— Drace, o femeie ! O păstrăm pentru desert, nu-i aşa ?

Râsete puţin forţate se făcură auzite.

4 iulie... Erau în 18 iunie. Încă două săptămâni până la ziua fatidică.

Urmat de acoliţii săi, Khazar se îndreptă spre culoarul gărzilor unde rămăsese Ali Abdul.

Mohamed îi urmări cu privirea, având aerul neliniştit. Apoi, spre marea uimire a lui Ambre, o lăsă acolo şi plecă în urmărirea celor trei bărbaţi.

— Nu mişca, îi strigă el peste umăr, grăbit.

Ambre examină locurile. Totul era bine păzit. Ali dispunea de o veritabilă armată şi de un arsenal de temut.

Unde să se ducă ? Era în picioarele goale şi n-avea nici cea mai mică idee încotro s-o ia. Dintr-odată zări uşa care ducea la grotă. Aruncă o privire rapidă în jurul ei şi alergă spre această ieşire neaşteptată.

Ajunsă în grota înflorită, o luă la fugă pe drumul îngust şi în pantă, săpat în stânci.

Unde ducea ? La plajă poate...

IX

Insula Blestemată
18 iunie

Abia parcursese vreo zece metri când se întrebă dacă nu comisese o nebunie inutilă. Picioarele goale se izbeau de pietre, crengile copacilor o loveau în faţă şi se agăţau de veşminte, încetinindu-i cursa.

Nu ştia unde duce drumul şi era sigură că, în curând, se vor lansa în urmărirea ei.

Trebuia să se oprească. Măcar pentru câteva secunde. Nu mai putea respira şi nici nu îndrăznea să-şi privească picioarele însângerate.

Făcu o pauză şi privi înapoi. Nimeni... O credeau încă în fortăreaţă. Vor constata repede absenţa ei şi vor face totul ca s-o regăsească. Trebuia să plece, să fugă cât mai departe posibil.

O luă din nou la goană, părăsind drumul bătut pentru a se afunda în vegetaţia abundentă. Pe măsură ce avansa însă arborii de-

veneau din ce în ce mai rari, solul mai nisipos şi panta mai abruptă.

Terenul părea să-i confirme speranţele ei cele mai nebuneşti. Se îndrepta spre plajă. Şi marea era singura ei şansă de salvare.

Se întoarse pentru a privi în urmă, dar nu distinse nimic altceva decât verdele nemişcat al junglei. Dintr-odată scoase un strigăt de spaimă. Tocmai intrase într-o pânză uriaşă de păianjen. Aproape isterizată, îşi şterse faţa şi gura. Orbită, se împiedică de o piatră şi brusc pământul îi fugi de sub picioare.

Cădea în gol...

Foarte repede regăsi solul, dar alunecă în continuu rostogolindu-se, incapabilă să-şi oprească căderea vertiginoasă. Protejându-şi pe cât putea faţa, nu încerca să se oprească, fiindcă panta era din ce în ce mai abruptă. Crengile îi zgâriau corpul. Închise ochii, speriată, si se opri în sfârşit într-o baltă.

Îi trebuiră câteva secunde să-şi revină. Balta nu era probabil prea adâncă pentru că simţi nisipul sub palme. Apa care-i udase faţa era sărată. Fără îndoială venea din mare.

Se ridică putin şi observă locul.

Peretele muntos se ridica aproape. Împrejurul ei nu erau decât tufişuri, dar ceea ce luase ea drept baltă făcea parte dintr-un curs de apă care, lărgindu-se, părea să se reverse în depărtare de la înălţimea unei faleze.

Ambre se ridică în picioare. Cu picioarele rănite înmuiate în apa călduță, examină metodic împrejurimile, reflectând intens. Zări atunci, în flancul muntelui, deschizătura unei grote.

Își ridică ochii. Soarele cobora spre apus. Ce să facă ? Să se aventureze pe un teren periculos, acum la căderea nopții ? Era riscant, dar această grotă era singurul refugiu posibil până a doua zi de dimineață... Prima căzătură o aruncase într-o apă călduță și primitoare Cea de a doua ar putea s-o zdrobească de stânci...

În cele din urmă se hotărî să urmeze cursul apei Cu greu, reîncepu să meargă ; se simțea ca bătută.

Avansând încet își punea o mulțime de întrebări neliniștitoare. Categoric, această insulă îi aparținea lui Ali Abdul... Și pescarii erau precis în solda lui, devotați cauzei lui. Presupunând că nu va fi capturată în această noapte. unde se va duce mâine ? Nu-i rămânea decât să fure un vapor. Și nu va fi deloc ușor.,. Și pe urmă, ar fi fost ea în stare să navigheze prin strâmtoare, printre recifele de corali ? Dacă prin miracol ar reuși, s-ar regăsi singură în Marea Caraibelor, fără nici o idee asupra direcției pe care ar fi trebuit s-o ia ca să ajungă în portul cel mai apropiat...

Orice ar fi, nu avea de ales. Dacă teroriştii ar regăsi-o ar omorî-o precis. Dar dacă reuşea să părăsească insula, ar putea să dea alarma şi să-i salveze pe ceilalţi prizonieri.

Dintr-odată auzi zgomotul puternic al unor paşi. Era urmărită... Cu inima bătându-i în galop, aruncă o privire speriată în spate. Un bărbat aluneca pe panta care domina marea... apa ţâşnea printre tufişuri.

Ambre se lansă, urmând orbeşte cursul apei. Ce se găsea în faţa ei, acolo unde pământul părea să se termine ? Desigur, o prăpastie. Şi în spatele ei moartea o aştepta în mod sigur.

Picioarele i se înfundau în nisip, fiecare pas o făcea să sufere cumplit, dar mergea din ce în ce mai repede. Paşii omului care o urmărea se apropiau...

Brusc fu aruncată la pământ. Cu faţa în nisip simţea că se sufocă. Apoi urlă, zbătându-se cu disperare. Reuşi să se întoarcă şi, cu forţele sporite de spaimă şi furie, îl lovi orbeşte pe agresorul ei.

Lupta era inegală. O va imobiliza şi o va strivi...

— Ambre !... Linişteşte-te... Ambre... ascultă-mă... Sunt eu, Michael...

El gâfâia. Vocea nu îi era însă agresivă. Bineînţeles, el nu-i va face rău imediat, dar o va duce înapoi în fortăreaţă şi acolo se va ocupa Khazar de ea...

Încercă în zadar să-l muşte de mână. O ţinea acum atât de tare, încât nu mai putea să se mişte. Cu obrazul lipit de nisip, refuzând să-l privească, îşi simţi ochii arzând din cauza lacrimilor.

— Ambre...

Vocea lui era dulce, puţin răguşită şi foarte convingătoare.

— Te rog... Trebuie să mă asculţi. Şi mai ales nu ţipa... Au ordin să tragă dacă nu te duc înapoi.

Epuizată, încetă să mai lupte.

— Încerc să te ajut, Ambre...

— Nu vă cred, şopti ea. Sunteţi de-al lor. Şi sunteţi responsabil de tot ce se întâmplă. V-aţi angajat în acest absurd război sfânt, dumneavoastră...

— Nu m-am angajat în războiul sfânt, o întrerupse el. Sunt aici pentru a-i elibera pe ostateci.

Ea păli şi simţi că se pierde.

— Dumneavoastră... dumneavoastră... Ce tot spuneţi ?

El o lăsă. Cu un deget pe buze, îi făcu semn să nu facă zgomot. Apoi, cu o mână blândă, îi mângâie pletele blonde răvăşite de luptă.

— Ambre, nu există decât un mijloc...

— Despre ce vorbiţi ?

— Pentru început îţi spun că numele meu

nu e Michael Adams. În realitate mă numesc Adam Michael Ceartov.

Faţa lui Ambre exprima confuzie, stupefacţie şi îndoială. Putea oare să-i dea crezare ?

Scutură din cap cu ochii plini de lacrimi

— Nu mă minţiţi... îl imploră ea. Vă rog, nu mai mă minţiţi. Este inutil. M-aţi capturat, sunt la voia dumneavoastră. Faceţi ce vreţi cu mine, dar nu mă minţiţi.

— N-am vrut niciodată să te mint, spuse el cu violenţă. Am vrut să mă îndepărtez de tine, să plec cât mai departe posibil.

— Cine sunteţi ? întrebă ea cu o voce ascuţită.

El îi acoperi gura cu mâna.

— Stt ! Nu striga. Aici este ecou. O să încerc să rezum totul. Nu pretindeam nimănui nimic când am fost convocat la Washington. Acolo mi s-a cerut să mă infiltrez în Escadronul Morţii. Deja lucrasem pentru serviciile secrete şi dispuneam de o acoperire ideală... Michael Adams. Acest personaj are un trecut misterios, dar se bucură de o excelentă reputaţie. Reuşeşte în tot ce întreprinde. Este genul de om pe care orice grupare îl doreşte de partea sa. N-aş fi putut pătrunde în grup sub numele de Adam Ceartov, la fel de cunoscut în... unele medii...

— Cine v-a chemat la Washington ?

El ezită, privind-o drept în ochi.

— Tatăl tău.

— Nu vă cred.

— Este totuşi realitatea. N-avea de ales. Serviciile de securitate americane cunosc de mult timp ce se petrece pe această insulă, dar ce pot face ? Să declare război ? Să antreneze tot continentul american, Orientul Mijlociu, Europa şi poate chiar URSS-ul într-un nou conflict planetar ? Teroriştii nu sunt uşor de combătut... Preşedintele a dat ordin şi tatăl tău nu trebuie blamat ; el a ales doar omul potrivit.

— Dar de ce sunteţi... acel om ?

El ridică din umeri.

— Aveam motivele mele.

— Şi senatorul Daldrin ?

— Ştia că serveşte ca momeală. Detonatorul întregii operaţiuni, într-un fel.

— Dar..

— Ambre, trebuia să ajung la această insulă. De la sosirea noastră am studiat terenul şi interiorul fortăreţei. Am întâlnit un pescar în celălalt capăt al insulei...

— Un pescar ?

— Serviciile Statelor Unite cunosc locul unde ne aflăm, Ambre. Sunt oameni care lucrează pentru ei, aici.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

— Au reuşit să facă să ne parvină exploziv. Am plasat câte puţin peste tot, în fortăreaţă, în depozitele de muniţii... Când

va sosi momentul, le voi face să sară în aer. Trebuie să fiu foarte prudent, ca să nu risc să omor insularii. Aceşti oameni nu sunt chiar inocenţi, dar nu sunt ucigaşi. Au fost obligaţi să se adapteze împrejurărilor.

Tăcu un moment, privind-o cu greutate. Apoi reluă pe o voce şi mai joasă.

— Da... un dictator îl goneşte pe un altul, un regim nou îl înlocuieşte pe precedentul. Asta nu schimbă mare lucru pentru locuitori. Astfel, când membrii Escadronului Morţii sosesc pe insulă, înarmaţi până în dinţi, mândri de puterea lor, ei închid ochii şi continuă să lucreze. Guvernul Statelor Unite nu poate, în mod deliberat şi fără urmări grave, să lanseze o bombă asupra acestor bieţi oameni. Trebuie bine calculat şi aici e toată dificultatea operaţiunii. Înţelegi ?

Ea înclină capul foarte lent. El încerca, din cine ştie ce motiv obscur, să-i frângă rezistenţa, sau spunea adevărul şi toată această poveste abracadabrantă era adevărată...

— Dar de ce nu mi-aţi spus nimic ? întrebă ea în cele din urmă. Dacă sunteţi cu adevărat Adam Ceartov, de ce nu mi-aţi spus-o mai demult. De ce nu m-aţi avertizat ?

— Când ? murmură el cu blândeţe. În timpul croazierei ? Înainte sau după ce am făcut dragoste ? Cu toată atracţia pe care o simţeam pentru tine, nu încetam să mă arăt odios în ochii tăi, în speranţa că mă vei e-

vîta. Nu puteam să-ţi dezvăiui adevărata mea identitate, nici tot restul. Este vorba de o misiune strict secretă, Ambre. Numai Daldrin era la curent. Şi apol, n-ai ţinut seama de sfaturile noastre şi te-ai aruncat singură în gura lupului. De ce naiba nu m-ai ascultat ?

— Cum să ghicesc ce fel de joc jucaţi ? Sunteţi atât de tăios şi autoritar ! suspină ea

El se ridică şi-i întinse mâna pentru a o ajuta şi pe ea. Încă şocată de aceste dezvăluiri extraordinare, ea tremura Putea să aibă încredere în el? Părea atât de indiferent la toate... Pe de altă parte, de ce ar fi inventat o asemenea istorie ?

Deci numele lui nu era Michael Adams ci Adam Ceartov... Mai mult ca niciodată era o enigmă pentru ea. Tatăl ei avusese dreptate. Acest bărbat era periculos. Nu era el un spion ?

— Dacă sunteţi cu adevărat ceea ce spuneţi, de ce Daldrin v-a cerut să mă supravegheaţi fără încetare, dacă nu-i plăcea să ne vadă că rămânem singuri ? Şi de ce tatăl meu vroia să vă ţină departe de mine ?

— Presupun că amândoi erau îngrijoraţi pentru tine.

— De ce ? Sunteţi un spion, fie. Dar lucraţi pentru ţara dumneavoastră. Unde este problema ?

— Nu sunt american, Ambre. Nu mai sunt.

— Ah...

— Sunt israelian.

Ea îl privi trăsnită, pierdută. Dar el nu părea să simtă nevoia de a o convinge. Se întoarse şi se îndreptă spre grotă.

Ea îl urmă, furioasă de atâta indiferenţă, avidă de noi explicaţii.

— Spuneţi că nu e un război sfânt ! Spuneţi...

El se opri şi o prinse de umeri.

— Taci !

Brusc o forţă să se culce la pământ.

Ea tocmai vroia să protesteze când auzi zgomot de paşi printre hăţişuri, mult mai sus de ei. Cu inima bătându-i să se rupă, îşi încordă auzul.

— Fata nu-i pe aici... Nu văd nici o urmă a trecerii ei, zise un bărbat în engleză, cu un accent foarte puternic.

— Nu poate fi decât pe insulă, interveni o a doua voce.

— Nu obligatoriu, reluă primul. Acest Adam, geniu al explozivelor, a regăsit-o şi a dus-o departe de aici. Nebunul ăsta e îndrăgostit de ea mai mult decât de orice cauză din lume ! Ar fi trebuit s-o omorâm din prima seară, pe vas !

Îndepărtându-se, celălalt pronunţă câteva cuvinte pe care nici Adam nici Ambre nu le mai auziră.

Aşteptară, nemişcaţi şi tăcuţi, pulsul lor reluându-şi încetul cu încetul ritmul normal. Şi acolo, lungită lângă el în desişuri, Ambre avu certitudinea că el îi spusese adevărul. Un val de căldură o cuprinse când înţelese în sfârşit că nu era un terorist, că niciodată nu dorise să omoare cu sânge rece fiinţe umane şi că, în mod sigur, erau de aceeaşi parte a baricadei.

Îşi închise ochii şi o trecu un fior de plăcere. Deci instinctul ei nu o înşelase când se simţise atrasă în mod irezistibil de acest bărbat misterios. Mai rămâneau totuşi multe de elucidat.

El se ridică primul.

— Sunt descoperit, spuse el încet. Vom rămâne aici în noaptea asta. În grotă. Nu-şi vor relua cercetările înainte de ivirea zorilor. Atunci mă voi întoarce la fortăreaţă.

— Să vă întoarceţi la fortăreaţă ? Dar e imposibil ! Vă vor omorî !

— Trebuie să-i scot de acolo pe Daldrin şi pe ceilalţi.

— Dar...

Din nou îi cuprinse umerii.

— Eşti în siguranţă aici, Ambre. Căderea de apă de la capătul platoului duce spre vărsarea râului şi la orele 11, mâine dimi-

neață, vor fi vapoare americane în larg. Dacă nu revin, urmează râul până la ocean. Vei reuși.

— Cum... dacă nu reveniți ?

El făcu o mișcare de nerăbdare cu mâna și merse cu un pas hotărât până la grotă.

— Să vedem dacă ne vom putea instala confortabil în acest adăpost.

Ea îl urmă și cum aluneca pe terenul accidentat, el remarcă picioarele ei rănite. Îi aruncă o privire ciudată și, ridicând-o în brațe, o duse până la râu. O puse pe mal, o obligă să se așeze și să-și înmoaie picioarele zdrelite în apă. Apoi își sfâșie bucăți din cămașă și îi bandajă cu ele picioarele.

— Cred că te dor îngrozitor.

Ea nu-i răspunse. Rănile nu mai aveau importanță în acel moment. Ceea ce vroia a cum era să știe totul despre el.

Cum el o purta spre interiorul grotei, ea îi atinse obrazul.

— Care a fost prima limbă pe care ați vorbit-o ?

— Rusa.

— Rusa ! exclamă ea.

Cu un surâs puțin trist, el o așeză lângă peretele de piatră al grotei și luă loc lângă ea.

— Nu pot să aprind un foc, reluă el. Le-ar semnala prezența noastră aici.

— N-aam nevoie de foc, Michael... oh! Iartă-mă.. Adam. Aş dori să ştiu mai mult despre dumneavoastră.

El ridică din umeri.

— Tatăl meu era un refugiat rus. Mama mea, o evreică austriacă, s-a căsătorit cu el când s-a întors din lagărul de concentrare unde petrecuse sfârşitul războiului. În 1950, anul naşterii mele, guvernul austriac avea încă atâtea probleme cu refugiaţii, încât a refuzat să acorde naţionalitatea austriacă copiilor născuţi din părinţi străini. Am reuşit să ajungem în Statele Unite şi am devenit american.

— Oh !...

— La moartea tatălui meu, mama a hotărât să plece definitiv în Israel. M-am dus acolo după ea.

Vocea lui deveni metalică, amară, plină de necaz şi dureri nevindecate.

— Acolo, am întâlnit o femeie. O israeliancă. M-am îndrăgostit de ea şi ne-am căsătorit. Câţiva ani mai târziu am avut un copil. Între timp solicitasem naţionalitatea israeliană.

Inima lui Ambre se strânse.

— Aveţi o soţie şi un copil, murmură ea cu o voce slabă. Şi cu toate astea vă riscaţi viaţa...

— Au murit, i-o tăie el rece. Ca şi mine de altfel. De atunci îmi risc viaţa. Au murit

din cauza unei bombe plasate în mașina mea. O bombă care îl viza pe Adam Ceartov, ofițer al serviciilor secrete ale armatei, dar care a lovit o femeie tânără și frumoasă și o fetiță inocentă. O bombă plasată de membrii Escadronului Morții, din ordinul lui Khazar Abdul. Numai pentru acest motiv m-am amestecat în această operațiune. Acum știi totul.

Totul.

Adevărul o lovea drept în inimă, mai mult decât toate minciunile de care-l crezuse capabil.

— În ziua aceea, la comemorare...

— Tatăl tău a găsit mijlocul acela de a mă contacta, fără a stârni bănuielile nimănui. Organizând în aceași zi o comemorare în onoarea unității în care servisem în Vietnam și o întâlnire cu președintele, două lovituri simultane.

— Nu dorea să mă apropii de dumneavoastră.

— Știu.

Ambre se ridică și făcu câțiva pași prin întuneric.

— Spuneți-mi, zise ea pe nerăsuflate. Am însemnat ceva pentru dumneavoastră ?

El rămase mult timp tăcut.

— Ai însemnat pentru mine mai mult decât orice, răspunse el liniștit. Cu tine am simțit că sunt din nou viu.

Viu...

Dar nu schița nici un gest. Rămânea la distanță. În mod voit ? Aștepta ca inițiativa să vină de la ea ? Ea îl blestemase din tot sufletul. Acum știa că n-o trădase niciodată. Și îl dorea, mai mult chiar decât la bordul *Alexandriei*. Căci acum, dorinței i se adăuga un sentiment de grabă și fatalism ; nu le mai rămăseseră decât câteva ore până la răsăritul soarelui.

Ea se apropie încetișor și îngenunche în fața lui.

Cu tot întunericul simțea privirea lui de gheață arzându-i pielea și turnându-i foc în vine.

— Adam, eu... am nevoie de tine, îngăimă ea în cele din urmă. În seara asta...

Îi era frică să nu se lovească de un refuz. Frică de o suferință prea puternică, de amintirile unui trecut dureros încă prezent.

— Adam...

El o cuprinse cu brațele și o atrase spre el cu o infinită tandrețe.

— În patria mamei mele se spune Shalom. Binevenită. Și eu am nevoie de tine.

Și buzele lui Adam regăsiră gura lui Ambre, mâinile lui reluară în stăpânire corpul suplu care-l înnebunea.

Buzele lor se întâlniră într-un lung sărut pasionat, mai tulburător decât toate cele pe care și le puteau aminti.

Se dezbrăcară cu febrilitate, ca şi cum se regăseau după ani întregi de despărţire. Se mângâiară nebuneşte. În curând deveniră din ce în ce mai pretenţioşi — vroiau mai multe mângâieri, sărutări din ce în ce mai excitante. Reciproc, îşi explorară cu buzele, cu limba, fiecare părticică a trupurilor înfierbântate, chiar şi cele mai intime.

Plăcerea îi cuprindea în valuri din ce în ce mai intense până în clipa bucuriei supreme. Şi un moment mai târziu, dorinţa lor se reînnoia, mai imperioasă încă.

Făcură dragoste toată noaptea, neobosiţi, nesăţioşi, incapabili de a pune capăt plăcerilor care precedau în mod inevitabil momentul separării lor.

Şi unul şi celălalt ignorau ce le rezerva ziua de mâine şi se bucurau de dragoste, ca şi cum ar fi băut dintr-o sursă vie niciodată epuizată.

*

* *

În zori, Adam se ridică şi se îmbrăcă fără zgomot. Îşi luă ceasul şi îngenunche lângă Ambre, care rămăsese lungită pe solul nisipos al grotei.

— Să nu te mişti de aici, îi şopti el. Şi mai ales nu uita... Dacă nu mă întorc până la orele 11, fă ce ţi-am spus. Îţi las ceasul meu ca să ştii exact în ce moment trebuie să pleci de aici. Urmăreşte râul... Îmi promiţi ?

Ea îi înconjură gâtul cu braţele.

— Nu mă lăsa singură, Adam... Permite-mi să te însoţesc...

— M-ai încurca. Dacă ei reuşesc să pună mâna pe tine, suntem morţi. Miza este prea mare, Ambre. Nu părăsi grota înainte de orele 11 ! Sub nici un pretext !

Se îndepărtă brusc cu un pas ferm şi decis.

Ambre se ridică şi se îmbrăcă la rândul ei, tremurând de frig şi de spaimă. Dintr-odată surâse trist. Pe nisipul grotei, Adam scrisese un mesaj cu vârful degetului : Shalom. În ajun el omisese să-i precizeze că asta înseamnă şi „la revedere".

Cu părul plin de nisip, ea ieşi, fără să se gândească, din grotă pentru a se spăla puţin în râu. Tocmai îşi dăduse cu puţină apă pe faţă, când auzi un zgomot uşor venind din tufele vecine.

Rămase nemişcată, paralizată de frică. Şi brusc, avertismentul lui Adam îi reveni în minte „Nu părăsi grota sub nici un pretext".

Aruncă o privire în jurul ei. Totul părea normal. Cerul albastru, munţii, jungla... Nimic nu mişca.

Reveni în grotă şi aşteptă, întrebându-se dacă va avea curajul s-o părăsească în cazul că Adam nu revenea. Îşi privi ceasul. Nu era decât 8,45, dar ea avea impresia că el plecase de o eternitate.

Îl va mai revedea vreodată ?

Un nou zgomot o făcu să tresară. Paşi... Cineva se apropia de grotă.

Era Adam. Reuşise să-i elibereze pe ostateci şi se întorcea la ea. Vor pleca împreună. Vor părăsi Insula Blestemată pentru totdeauna...

Se repezi spre intrare. O imagine de groază îi tăie elanul. Silueta pe care o zărea nu era a lui Adam.

Era Khazar.

Înarmat până în dinţi şi flancat de doi dintre oamenii săi, cu picioarele îndepărtate, o fixa cu acel surâs sardonic care-i făcea pielea de găină.

— Ei bine, ne-am făcut destule griji din cauza dumneavoastră. Vă credeam singură, pierdută în junglă, supusă capriciilor unei naturi duşmănoase... Ce idee bună aţi avut să ieşiţi pentru toaleta matinală exact când Jamie îşi făcea rondul. Presupun că aţi petrecut noaptea cu Ceartov ? Ei da, Ceartov... Cunoaştem adevărata lui identitate. L-a înşelat pe tatăl meu, dar eu nu l-am crezut niciodată Ce părere aveţi de perspicacitatea mea, domnişoară Larkspur ? Ambre Larkspur, fiica tatălui ei, eminenţa cenuşie. Nu voi putea mulţumi niciodată presei americane pentru detaliile interesante pe care le furnizează. Fotografia dumneavoastră se află pe prima pagină a tuturor cotidienelor din ţara dumneavoastră.

Izbucni într-un râs care o îngheță. Apoi, întrerupându-se brusc, o privi cu răceală.

— Unde este Ceartov ? întrebă el.

Ea scutură din cap, fericită de a nu-i putea da un răspuns.

— Răspundeți-mi.

— Nu știu.

— Dar el știe că vă aflați aici. Va veni să vă caute.

— Nu, nu. Nu va reveni.

— Eu cred contrariul. Cred chiar că știu cum o să fac ca să-l atrag acolo unde doresc să-l văd.

Ambre se lipi de peretele grotei, dar orice rezistență era inutilă. Ce putea ea face singură, contra a trei bărbați înarmați ?

El se apropie de ea cu un surâs rău și o pucă de păr.

— Veniți, domnișoară Larkspur. Haideți să-i spunem prietenului dumneavoastră Ceartov că sunteți în mâini bune.

— Tatăl dumneavoastră nu va permite niciodată un asemenea lucru, strigă ea.

El îi aruncă o privire neagră și inexpresivă.

— Tatăl meu a murit de inimă astă-noapte. Sunt de acum șeful atotputernic al Escadronului Morții. În ceea ce vă privește, domnișoară Larkspur, nu sunteți la capătul necazurilor dumneavoastră.

Romanele colecției „EL și EA", cărțile pe care inima dumneavoastră le așteaptă.

X

Khazar o scoase din grotă şi începu să urle.

— Ceartov ! Mă auzi, Ceartov ? Am găsit femeia. E foarte important. nu-i aşa ? O monedă de schimb mai bună decât toti senatorii la un loc... Fiica lui Ted Larkspur ! Dacă vrei s-o revezi în viaţă, ieşi la lumină. Dacă nu, o voi ucide. Să ştii că n-o să ezit !

Şi aşteptă.

Doar ecoul îi răspunse. Nimic nu mişca.

Dintr-odată el răcni :

— E în fortăreaţă !

Ţinând-o mereu de păr pe Ambre începu să escaladeze stâncile.

— Urcă ! îi strigă el nebun de furie.

Dar cu toate eforturile tinerei femei, picioarele refuzau s-o asculte. Aluneca mereu, punându-le echilibrul în pericol la amândoi.

Atunci unul dintre cei doi bărbaţi îi spuse lui Khazar câteva cuvinte în arabă şi, luând-o în braţe, o urcă pe spatele lui puternic. Îşi continuară aşa drumul până la baltă, a-

poi de-a lungul cărării pe care o urmase ea în ajun, până la grota cu orhidee.

Aici Khazar se întoarse pentru ultima oară spre ocean.

— Ceartov ! Am femeia ! Îţi dau o oră ! Peste o oră o ucid. Mă auzi, Ceartov ? Într-o oră va fi moartă !

Aşteptară un moment nemişcaţi, încordaţi.

Apoi Khazar ridică din umeri şi o împinse pe Ambre spre interiorul fortăreţei, apoi spre capătul unui culoar, într-o încăpere care semăna cu un birou. O colecţie impresionantă din cele mai diverse arme : revolvere, pistoale, săbii, spade şi pumnale de toate mărimile, era agăţată de pereţi. Podeaua era acoperită de covoare persane, sofaua cu o cuvertură şi perniţe de mătase ; un birou modern era aşezat în faţa ferestrei săpate în stâncă.

Uşa se trânti. Simţind o prezenţă în spatele ei, Ambre se întoarse. Khazar o privea cu ură.

— Care este secretul tău, de reuşeşti să-i vrăjeşti aşa pe bărbaţi ? întrebă el pe un ton brutal. Tatăl meu era şi el fermecat de tine.

— Tatăl dumneavoastră era un om înţelept şi credincios.

— Tatăl meu era un imbecil bătrân care nu se hotăra să moară odată. A trebuit să accelerez lucrurile.

Ambre nu-şi putu stăpâni un rîs de groază. El surâse şi se apropie de ea cu o încetineală calculată, cu buzele râniind peste dinţii incredibil de albi. Ea se dădu înapoi. Când Ambre atinse peretele, el se lipi de ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce ai în plus faţă de altele care-i face pe atâţia bărbaţi gata să moară pentru tine? Părul tău galben ca aurul? Ochii de culoarea mării? Eşti într-adevăr diferită de celelalte femei? Coapsele tale ascund ceva magic? Îmi spui tu sau trebuie să descopăr singur acest secret?

O strivea atât de tare de perete încât o durea spatele. Suflarea lui îi ardea faţa şi era atât de îngrozită că nu putea scoate un cuvânt. Mâinile aspre ale lui Khazar îi mângâiau tot corpul, alunecând apoi sub cămaşa ei.

Ea scuturâ din cap, paralizată de groază. Şi dintr-odată un urlet îi ieşi din piept... Imediat. uşa se deschise violent.

— Khazar!

Adam se afla în prag, încruntat de furie, ameninţându-l cu revolverul pe dusmanul lui de moarte.

Khazar avu un surâs nonşalant şi satisfăcut. Apoi o luă pe Ambre de gât şi o împinse în faţa lui, servindu-se de ea ca de un scut.

— Femeia ta este în puterea mea!

— Las-o să plece.

— Nu. O s-o omor dacă nu lași revolverul. O să-i sucesc gâtul. Știi că pot s-o fac.

— Da, știu.

Adam spusese asta cu mult calm. Apoi, intră în încăpere, agitându-și cu dezinvoltură revolverul și se sprijini de birou.

— Ai omorât-o pe soția mea, Khazar!

Celălalt ridică din umeri.

— Bomba era destinată acelui insuportabil Adam Ceartov, militar cunoscut, luptător din junglă, specialist în explozive. Nimeni n-a reușit să-l prindă vreodată. Nimeni nu știa unde se află. Asasinarea lui ar fi fost o operațiune fantastică. În loc de asta, ai lăsat-o să moară pe soția ta.

— Și pe fiica mea, Khazar. O uiți pe fetița mea.

— Ar fi trebuit să te afli în mașină când a explodat și a ars. Dar ce importanță are această poveste veche... Acum o am în puterea mea pe noua ta femeie și dacă nu vrei s-o sfârșească ca cealaltă, aruncă revolverul.

Adam ridică din umeri și lăsă să-i cadă revolverul pe birou.

— Nu mai ai mult, Khazar. E sfârșitul pentru tine.

— Ferește-te din calea mea, Ceartov!

Adam se îndreptă liniștit spre ușă. Fără a-și lăsa prizoniera, Khazar se apropie de bi-

rou, luă revolverul şi îl îndreptă imediat spre duşmanul său, ochindu-i inima.

Va trage. Îi va străpunge inima lui Adam cu un glonţ.. Ambre nu putea suporta această idee. Ce importanţă mai avea pericolul în care se afla însăşi viaţa ei ? Scoase un strigăt teribil şi o bubuitură îi răsună în urechi.

Dar Adam nu se prăbuşi. Se aruncase asupra lui Khazar care-i dăduse drumul fetei.

— Du-te, Ambre !

— Adam...

— Gloanţe oarbe ! urlă Khazar ca turbat de furie. Gloanţe oarbe ! O să te omor cu mâinile mele.

Lângă uşă, pierdută, Ambre nu ştia ce să facă privindu-i pe cei doi bărbaţi rostogolindu-se pe jos.

— Nu pot să mă bat dacă tu rămâi aici, Ambre ! strigă Adam. Fugi ! Totul va sări în aer dintr-un minut în altul ! Fă ce-ţi spun !

— Totul va... sări în aer ? Adam, nu pot..

— Ieşi de aici ! urlă el.

Şi-l lovi pe Khazar drept în faţă.

Cu ochii plini de lacrimi ea se repezi afară din birou, alergă pe culoar şi încercă să deschidă toate uşile în căutarea unei arme. Toate erau însă închise. Fortăreaţa părea goală. Traversă în cele din urmă grota cu orhidee şi porni pe drum strigând cu putere, în

speranţa că va da alarma şi-i vor sări în ajutor Daldrin sau un alt prizonier.

Dintr-odată un bărbat ieşi din tufişuri, îmbrăcat în ceea ce fusese odată un costum gri.

— Domnişoară Larkspur... Sunt unul din ostateci. Ceartov mi-a cerut să rămân aici pentru a vă ajuta, spuse el grăbit.

— Aveţi vreo armă ? strigă ea în pragul unei crize de nervi. Trebuie să mă întorc înăuntru !

— Imposibil, îi spuse el scuturând din cap. Totul va sări în aer. Trebuie să veniţi cu mine. Acum !

— Dar e imposibil ! Adam e încă acolo

— Ascultaţi, este ora 11. Ceartov a spus să coborâm până la mare şi dacă trebuie să vă duc cu forţa până acolo.

— Nu ! Trebuie să-l ajut ! E cu nebunul ăla sângeros şi...

Pământul se cutremură sub picioarele lor.

Omul o luă de umeri şi se aruncară la sol.

În aceeaşi clipă fortăreaţa explodă în spatele lor, aruncând spre cer limbi de foc, stânci şi beton. O ploaie de obiecte şi materiale periculoase se abătu asupra lor, când un nou cutremur zgudui tot muntele.

Bărbatul se ridică şi o trase de mână. Cu ochii holbaţi de groază, ea privea ruinele fumegânde ale fortăreţei.

Adam era îngropat sub dărâmături. Era mort.

— Domnişoară Larkspur !

Dar Ambre era ca în transă. Buzele îi articulau cuvinte de neînţeles. Membrele îi erau moi, ca lipsite de resortul vieţii. Bărbatul o împinse şi ea o luă maşinal pe acelaşi drum alunecos ca şi în ajun. La sfârşitul coborârii căzu în apa râului şi îşi mai reveni puţin.

Adam se întorsese s-o salveze. Reuşise să scape de oamenii lui Khazar şi să elibereze ostatecii. Forţăreaţa era goală, cu excepţia camerei unde se aflau Khazar şi el însuşi. Apoi totul explodase...

Tovarăşul ei aterizâ la rândul lui în apă şi o prinse imediat de braţ.

— Haideţi... Vom urma acum cursul râului până la mare.

Ea îl asculta orbeşte, mergând pe stâncile netede, intrând câteodată în apă până la talie, înotând când râul era mai adânc. Apoi se lăsară purtaţi de curent. Ajunseră brusc la o cădere de apă. Ambre închise ochii, nemaigăsind forţa să lupte împotriva apei care-i umplea gura. Se rostogoli în şuvoiul înspumat, apoi căzu, indiferentă la spaimă sau durere.

Şi, deodată, se găsi în ape liniştite. Redeschise ochii.

Marea se afla în faţa ei, nemărginită, scânteietoare, miraculoasă. Un laht părea că se îndreaptă spre ei.

— Sunt ai noştri, domnişoară Larkspur ! Puteţi să înotaţi ?

Ea dădu din cap, dar nu se mişcă.

Bărbatul o luă de mână şi o trase după el. Când apa deveni mai adâncă, Ambre începu să înoate din instinct.

Un moment mai târziu, braţe puternice o trăgeau afară din apă. O înveleau într-o cuvertură. Ea îşi ridică ochii, întâlni privirea neliniştită a lui Ian Daldrin şi izbucni în hohote de plâns.

— Este şocată, spuse o voce pe care nu o identifică.

— Nu, protestă ea slab. Adam... Adam este încă în fortăreaţă.

— Gata ! murmură Daldrin, strângând-o la piept. Acum totul e bine. Totul s-a terminat. Îi trimitem un mesaj lui Ted. Ne va întâlni la Saint-Thomas. Totul va fi perfect.

— Şi Adam ? L-a văzut cineva pe Adam?

— Nimic nu e imposibil, Ambre. Poate a reuşit să scape şi a fost cules de un alt vapor.

Ea scutură din cap.

— Totul a explodat... Totul s-a făcut praf. Şi el se afla înăuntru.

Vocea i se frânse şi plânsul se înteţi. Plângea de oboseală şi durere. Plângea fiinţa iu-

bită, pe bărbatul admirabil care o antrenase fără voia lui în universul lui întunecat şi îi oferise, fără ca ea s-o ştie, inima şi viaţa lui. Bărbatul care îi salvase viaţa.

Nu reuşi să aţipească decât târziu, când medicul aflat la bord îi administră sedative care o făcură să doarmă timp de douăzeci şi patru de ore, cât a durat traversarea până la Saint-Thomas.

Se trezi într-un hotel luxos şi făcu în primul rând un duş. Apoi îşi reaminti încetul cu încetul aventurile ultimelor douăzeci şi patru de ore.

Când tatăl ei sosi, tocmai se îmbrăcase într-o rochie uşoară de casă. O luă în braţe. Ea încercă să-i surâdă dar izbucni în lacrimi. Fără a-i spune vreun cuvânt, el o strânse la piept.

Sunt dureri pe care cuvintele nu le pot alina.

În acea seară Ted o răsfăţă pe fiica lui ca atunci când era mică şi ea adormi epuizată.

A doua zi dimineaţă, zburară spre Washington la bordul unui avion Air Force. Abia decolaseră când Ted tuşi uşor şi-i spuse :

— Ambre, l-am... văzut pe Ceartov, noaptea trecută.

— Cum ?

— L-am văzut pe Adam. Trăiește. A reușit chiar să-l scoată pe Khazar din fortăreață.

Ezită.

— Nu i-a fost ușor să nu-l sugrume pe acest monstru. Dar noi îl vroiam viu. Trebuie să fie judecat, să răspundă în sfârșit de toate morțile inutile de care s-a făcut răspunzător. E o adevărată minune că a putut să-l captureze viu, când totul exploda în jurul lor. Dar Adam a reușit. L-a târât pe Khazar până la mare unde au fost pescuiți ieri, la amiază, și aduși cu avionul până la Saint-Thomas.

— Dar...

Încercă să-și stăpânească tremurul care îi făcea dinții să clănțăne.

— De ce nu mi-ai spus imediat ? Îl credeam mort... De ce n-a venit să mă vadă ?

— El... el nu vroia să se întâlnească cu presa. Și, în afară de asta, a cerut să rămână singur câtva timp. Ambre, el și-a îndeplinit perfect misiunea. Fără greșală. Fără sânge vărsat. Trebuie să-i respectăm dorințele.

— El... el n-a spus nimic despre mine ? întrebă ea șoptit.

Ted ezită. Durerea fiicei lui îi rupea inima.

— Ba da, a spus că te iubește. Și că meriți să fii fericită.

— Doar atât ?

Ted dădu trist din cap.

Ambre își sprijini capul de hublou, cu privirea înceţoşată de lacrimi.

* * *

New York City
3 iulie

Toni deschise uşa apartamentului ei şi îl găsi pe Adam stând pe canapeaua din salon. Probabil că-şi petrecuse toată ziua aşa, fără să se mişte.

Venise la ea câteva zile mai înainte, mai întuneeat ca de obicei şi Toni nu înţelegea deloc de ce rămăsese el la New York. În general, când traversa o perioadă neagră, dispărea. Pleca pe una din mările globului, pentru o traversare solitară. Sau găsea un munte pe undeva, pe care îl escalada până în vârf.

De data aceasta însă, nu părăsea apartamentul decât pentru a cumpăra toate ziarele cotidiene naţionale pe care realmente le devora.

Şi Toni se întreba dacă tânăra femeie, al cărei nume era frecvent menţionat în presă, nu stătea la originea acestei atitudini ciudate. Adam refuzaze să dea vreun interviu şi când ea îi mărturisise cât de mândră este că are un văr erou, el îi replicase sec că nu şi făcuse decât datoria. Atunci de ce această cu-

riozitate avidă pentru tot ceea ce privea afacerea Abdul ?

Această Ambre Larkspur era probabil o femeie excepţională, după cum o dovedea roiul ei în toată această poveste.

— Bună seara, Adam. Vrei un whisky ?

— O idee excelentă. -

— Am cumpărat nişte gustări. reci pentru astă-seară.

— Mai bine mergem la restaurant.

— Nu, mulţumesc. Îmi placé să ies, dar nu cu cineva care nici nu mă vede.

Şi părăsi încăperea. El se ridică şi o urmă în bucătărie.

— Toni, dacă sunt prea nesuferit, te rog să mă ierţi.

— Să te iert ?

Ea izbucni într-un râs voios şi îi întinse un pahar.

— Decât să-mi prezinţi scuze, Adam, cred că ar fi mai bine să pleci mâine.

— Cum ?

— E un zbor spre Washington, mâine dimineaţă la ora 9.

— Toni, ce mai e...

— Gândeşte-te două secunde. Întotdeauna ai avut nevoie de o eroină în viaţa ta. Şi ele nu sunt pe toate drumurile Dar uite, tu ai avut norocul să găseşti una Ea este acum la Washington. Sunt sigură că înseamnă mult pentru tine. Trebuie să te duci să i-o spui.

El o privi fix, cu maxilarele încleştate, cu sprâncenele încruntate. Şi dintr-odată trăsăturile i se destinseră şi surâse. Un surâs aproape timid.

— Toni, nu pot pur şi simplu să iau un avion şi să sun la uşa ei. În mod sigur ea are nevoie de timp.

— De timp ? Ca să facă ce ? Să sufere şi mai mult dacă te iubeşte. Încetează să gândeşti şi acţionează. Du-te s-o vezi, Adam. Spune-i ce simţi. Dă-i o şansă... Dă-ţi şi ţie o şansă.

El o privi îndelung pe tânăra femeie, apoi se îndreptă fără vreun cuvânt spre uşă.

— Adam ! strigă ea consternată. Adam, ce faci ?

Se opri pe prag şi se întoarse spre ea.

— Să-mi fac valiza, Toni. N-ai spus că e un zbor mâine la ora 9 dimineaţa ?

Washington, D. C.
4 iulie

Oraşul era în fierberea obişnuită a zilei independenţei. Toată lumea ieşise pe străzi. Feţele erau vesele. Mâinile agitau micile steaguri înstelate.

De la fereastra ei Ambre asista la spectacol.

Refuzase să-şi urmeze tatăl pe lungul traseu care îi era impus în această zi. Nu-i venea deloc să râdă. N-avea deloc chef să se

amestece în mulțime. Nu-și dorea decât singurătatea.

Încet, se obișnuise din nou cu libertatea Încet, încerca să învețe să trăiască fără Adam

Soneria telefonului răsună, dar nu făcu nici un gest să răspundă. Nu dorea să vorbească cu nimeni. Avea nevoie de liniște ca să se gândească.

Automatul se declanșă și auzi întîi mesajul înregistrat de tatăl ei, apoi o voce feminină necunoscută. O voce timidă, încurcată

— Domnișoară Larkspur, nu mă cunoașteți și voi încerca să vă vorbesc repede și cât mai clar. Sunt Toni, verișoara lui Adam Știu că n-ar trebui să mă amestec în toate astea, dar mi-e frică că n-o să îndrăznească în ultimul minut și...

Ambre ridică receptorul.

— Toni ! Ambre Larkspur la telefon. Ce spuneai despre Adam ? Ce face ?

— E bine. El... Doamne ! Va fi probabil furios dacă va afla că te-am chemat. Mi-a fost greu să fac rost de numărul tău de telefon... Sunt dezolată, eu...

— Toni, îți mulțumesc că m-ai sunat. Ce se întâmplă ?

— El... sosește.

— Aici ?

— Da Vroiam să te previn pentru că este câteodată puțin ciudat. Toate astea nu sunt ușoare pentru el. A suferit atât de mult. Dar

te iubește și... aș vrea s-o știi. Nu mai știu ce să-ți spun... oh, ba da... fiecare erou are nevoie de o eroină. Asta-i tot. A luat avionul de 9 dimineața. Doamne ! e deja ora 11 ! Mi-a luat mai mult timp să mă întorc de la aeroport decât lui să zboare până la tine.

— A plecat la ora 9 ? repetă Ambre. Toni, trebuie să mă grăbesc... Nu va întârzia să apară !

Era să închidă, când se răzgândi și adăugă

— Mulțumesc, Toni ! Mulțumesc !

Era în halat, cu părul încă ud. Și Adam va ajunge aici din minut în minut ! Ce rochie să-și pună ? Părul, întîi să-și aranjeze părul...

O iubea. O iubea și venea s-o vadă.

Fugi pe scară, dar se opri pe trepte, în panică.

Cineva suna la ușă... Deja ? Coborî în fugă și deschise larg ușa. Ce importanță mai avea halatul ? El se afla aici.

— Adam !

El surâse timid, neîncrezător.

— Ambre... spuse el dintr-o suflare.

O privea.

Și dintr-odată, Ambre simți lacrimi arzătoare curgându-i pe obraji.

— De ce ? șopti ea. De ce m-ai părăsit ?

Nu știa care dintre ei înaintase spre celălalt, dar ce importanță mai avea ? Era în

brațele lui. Și îngăima cuvinte de neînțeles, cu nasul lipit de pieptul lui.

El îi sărută buzele, îi sorbi lacrimile și o lipi strâns de el.

— Ambre, eu... nu știu. Poate pentru ați da șansa să mă uiți. Vroiam să fiu sigur că nu împrejurările ne-au aruncat unul în brațele celuilalt, ci un lucru mai puternic și mai profund. Poate îmi era frică... Nu știu, dar...

Vocea lui se transformă într-un murmur. Ambre ridică capul și își cufundă privirea în ochii albaștri ai lui Adam. Ochi din care toată răceala dispăruse.

— Mă gândeam la o casă imensă în Virginia. La terenuri întinse pierdute în mijlocul unei văi. Cu cai, câini și... pisici care să prindă șoareci. Mă gândeam la... copii. Un adevărat trib... poate șase sau șapte. În fine, aș fi la fel de fericit și cu unul sau doi. Totul depinde de tine, scumpa mea. Eu...

El tăcu, îi luă mâna și-i sărută palma, cu o dulceață și o tandrețe infinită.

— Ambre, mi-ai dat mai mult decât gustul vieții. Mi-ai adus pacea. Și, mai ales, mi-ai redat speranța și dragostea. Vrei să te căsătorești cu mine ?

Pe străzile din Washington răsună prima salvă. O explozie de fericire care o cuprinse pe Ambre.

Ea îi surâse.

— Da, da ! răspunse ea cu simplitate.

— M-am gândit mult, spuse el cu inima bătând puternic. M-am gândit să cer din nou naţionalitatea americană. Nu că întorc spatele Israelului, dar Statele Unite îmi oferă un nou cămin şi... pe cea mai minunată dintre femei.

Se aplecă spre ea şi o sărută lent, cu pasiune. În cele din urmă o ridică în braţe, întrebând-o din priviri.

— Sus pe scări, la dreapta, spuse ea surâzând.

La mijlocul scării el ezită.

— Ambre, dar tatăl tău... ?

— Va veni înapoi seara târziu. Dar şi dacă ar veni acum, sunt sigură că ne-ar îmbrăţişa pe amândoi.

Adam îi surâse la rândul lui.

Uşa se afla la câţiva metri. Halatul îi alunecase deja de pe trupul gol şi el o contempla, fermecat. O aşeză pe pat şi ea îi întinse braţele.

— Shalom, dragostea mea, şopti ea. Fii binevenit. Binevenit la tine acasă !

În colecția „EL și EA" veți regăsi forța emoțiilor, farmecul peisajelor, diversitatea situațiilor pe care vioța, universul de neuitat al întâlnirii dragostei...

EPILOG

Alexandria, Virginia
15 august

A fost o nuntă ca-n poveşti.

Mireasa purta o rochie de dantelă albă brodată cu perle, cu o lungă trenă majestuoasă. Flori albe îi împodobeau părul blond iar chipul ei strălucea de fericire.

Mirele era şi el frumos şi elegant în smokingul lui negru. Ochii lui străluceau de mândrie şi bucurie.

Biserica fusese somptuos decorată, tatăl miresei abia îşi reţinuse lacrimile de emoţie când o condusese la altar pe fiica lui.

Dar, aşa cum mărturisi mai târziu, în timpul recepţiei organizate în casa lui din Alexandria, el nu pierdea o fiică ci câştiga un fiu. Unul curajos şi demn. Bărbatul care îi salvase viaţa copilului lui.

— Circulă zvonul că mirele va accepta un post la Washington, murmură el la urechea fiicei sale, în timp ce dansa cu ea.

Ea surâse.

— Da, tată. Ar fi păcat să nu-şi folosească toate cunoştinţele lui. Şi ştie atâtea lucruri ! Vorbeşte atâtea limbi... Dar casa nu e decât la o oră de drum. Vrea să vină acasă în toate serile.

Ted izbucni în râs.

— Ambre, crezi sincer că aş putea avea vreo putere asupra hotărârilor soţului tău ?

Râse şi ea odată cu el.

— În cazul acesta voi face în aşa fel în cât să nu aibă niciodată chef să lucreze noaptea.

— Metodele tale nu mă privesc, scumpo, declară Ted. Doamne ! cum trece timpul,.. Când mă gândesc că nu a trecut mult timp de când erai un bebeluş...

— Un bebeluş ? Ce idee bună !

— Poftim ?

— Nu vrei să devii bunic ?

Dar Ted nu mai avu timp să răspundă. Căci mirele revenea deja pentru a-şi lua la dans prinţesa într-un vârtej ameţitor.

Preşedintele se apropie de Ted şi-l bătu amical cu palma pe spate.

— Felicitări, Ted. Ne găseam în pragul unui dezastru... şi acest dezastru s-a transformat în triumf.

Ted clătină gânditor din cap.

— Nepoţi ! Vorbesc deja de nepoţi...

Preşedintele râse în hohote.

— Gândiţi-vă numai la partea interesantă a lucrurilor. Vor fi în parte ruşi, în parte americani.

— Poate vor înţelege astfel adevăratul preţ al păcii.

*
*

Washington, D. C.
24 mai, ora 4 dimineaţa.

— Ted.., e băiat.

Telefonul îl sculă dn somn pe Ted Larkspur.

— Michael Theodore Ceartov. Cântăreşte patru kilograme şi jumătate şi are părul blond. Ochii sunt albaştri, cel puţin pentru moment. Şi pare să fie în plină formă.

Un surâs larg înflori pe faţa fericitului bunic.

Un băiat...

— Adam, felicitări ! strigă el în aparat. Şi Ambre ?

— Ambre e o curajoasă şi o scumpă. Suntem încă în sala de naşteri. E lângă mine Vrei să vorbeşti cu ea ?

— Nu, spuse Ted.

Râse, nebun de bucurie.

— Spune-i că sosesc !

Un băiat, Michael Theodore Ceartov. Ce nume frumos ! Primul dintre nepoții lui...

Ted Larkspur sări din pat cu suplețea unui tânăr.

SFÂRȘIT

Dragostea, ura, speranța, fericirea, vă sunt „oferite" de editurile **„ALCRIS"** și **„CONI"** prin :

Colecția „EL și EA"

Au apărut :

1. Nelly - Tu ești singurul meu dragoste
2. Anne Neville - O soție ideală
3. Andre D'Hotel - Viviane
4. Nora Roberts - Pentru un trandafir sălbatic...
5. Rosemary Carter - Ferește-ți inima
6. Lee Stafford - Castelul primei iubiri
7. Dorothy Cork - Fără regrete
8. Karen van der Zee - Nopți în Java
9. Penny Jordan - Captiva dorinței
10. Ruth Clemence - Hoinărind pe țeaturi
11. Mary Wibberley - Datorie de onoare
12. Essie Summers - Primăvară în septembrie
13. Shirley Hart - Obsesia unei nopți

În pregătire :

14. Madeleine Ker - Doamna virtuoasă
15. Olivia Harper - Dragostea în cușcă
16. Penny Jordan - Căsătorie din interes